

RYU MURAKAMİ

MİSO ÇORBASINDA

ÇEVİREN: HÜSEYİN CAN ERKİN

İTHAKİ MODERN

Ryu Murakami, Japon romancı, öykü ve deneme yazarı, medya programcısı. 19 Şubat 1952'de Nagasaki'ye bağlı Sasebo kentinde doğdu. Kyuşu adasındaki bu kentte Ryu Murakami, lisede rock gruplarında bateri çalmaya başladı. İsyanlarla geçen lise döneminde hippi kültürüne yakınlaştı, sanat filmleri çekmeye merak saldı. Tokyo'da ilk girdiği sanat okulunu bıraktı, o bölgedeki Fussa'ya yerleşerek Musaşino Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde heykel okumaya başladı. Birlikte müzik yaptığı klavyeci eşiyle evlendi, 1980'de çocuğu oldu. 1990'larda Küba müziğine merak salarak bu müziği Japonya'da tanıtmak için Sony bünyesinde Murakami's adında bir marka oluşturdu. 1999'da, hâlâ şef editörü olduğu, e-dergi JMM'yi kurdu. TV Tokyo'da iş dünyasıyla ilgili bir programı 2006'dan beri sunmaktadır. Video yayını ve e-kitap şirketleri de vardır.

1976'daki ilk romanı *Şeffaf Mavi*'yle gösterişli bir başlangıç yapar; hem yeni isimlere verilen Gunzo ödülünü hem de prestijli Akutagava ödülünü kazanır. 1980'deki *Emanet Dolabı Bebekleri*'yle de Noma ödülüne layık görülür. 1994'te Tanizaki ödülünü *Gofungo no Sekai* [*Beş Dakikada Dünya*] ile kazanır, aynı yıl yayımlanan *Piercing* daha sonradan 2019'da Sundance Film Festivali'nde gösterilecek bir Amerikan yapımına ilham olur. 1997'deki *Odişon* [*Seçme*] iki yıl sonra Takashi Miike tarafından filme alınır, aynı yıl yazdığı *In za Misosupu* [*Miso Çorbasında/Gecenin Dibi*] ile de Yamuri ödülü kazanır. Yazdığı pek çok roman, öykü ve deneme kitabı arasında dikkat çekenler: *69* (1987), *Hanto o Deyo* [*Gece Avı*] (2005), *Utau Kijura* [*Şarkı Söyleyen Balina*] (2013), *Orudo Teroristuto* [*Emekli Terörist*] (2015).

Yapıtlarında genellikle Japonya'nın savaş sonrası kalkınmasının karanlık yüzünde kalan hayal kırıklığına uğramış, kenara itilmiş, hayatı kararmış insanları anlatır. Sık sık kaleme aldığı yoğun esrik madde kullanımının etkisindeki bohem karakterler, gerçeküstü bir atmosfer yaratmasına yardımcı olur. Böylece Ryu Murakami Japon postmodernizminin öncü isimlerinden biri hâline gelir.

Miso Çorbasında
Ryu Murakami

Özgün Adı
In za Misosupu

İthaki Yayınları - 2658
İthaki Modern - 113

Dizi Editörü: *Mert Tanaydın*
Redaksiyon: *Hakan Bıçakçı*
Son Okuma: *Mert Tanaydın - Büşra Uyar*
Kapak Göseli: *Yağız Eyiişleyen*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Eylül 2024, İstanbul
ISBN: 978-605-265-457-6
Sertifika No: 63989

© Ryu Murakami, 1997
Türkçe Çeviri © H. Can Erkin, 2024
© İthaki, 2024

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

RYU MURAKAMİ

MİSO ÇORBASINDA

JAPONCA ASLINDAN ÇEVİREN: H. CAN ERKİN

ithaki

BİRİNCİ BÖLÜM

Benim adım Kenci. Bendeniz Kenci. Ben Kenci'yim. Bana Kenci derler. Japoncada bu kadar çok ifade türü olmasının nedeni ne acaba, diye düşünerek, o Amerikalıya, "*My name is Kenci*," dedim. Amerikalı, "Oo, Kenci sen misin?" diye abartılı hareketlerle sevindiğini gösterdi. "Memnun oldum," diyerek o şişman Amerikalı turistle el sıkıştım. Seibu Şincuku İstasyonu'nun hemen yakınındaki, yabancı ülkelerde olsa iki, bilemediniz üç yıldızlı sınıfına sokulacak bir oteldeydik. İşte, benim Frank'la tarihi karşılaşmam böyle oldu.

Yirmi yaşıma henüz girdim. Turist rehberliği yapıyorum. İngilizcem mükemmel olmasa da... Genelde yetişkin eğlencesi türünden gezilerin rehberliği olduğundan mükemmel bir İngilizce gerektirdiği söylenemez. AIDS mevzusu ortaya çıktığından beri yabancılar eğlence yerlerinde pek hoş karşılanmıyor, hatta onlara açıkça soğuk davranılıyor. Yine de eğlenmek isteyen epey yabancı oluyor. O tipleri, güvenilir gazinolara, sauna ve erotik masaj salonlarına, sado-mazo barlarına veya genelevlere götürüp rehberlik ücretimi alıyorum. Birilerinin emrinde çalışmıyorum, bürom falan da yok. Yabancılara yönelik gezi dergilerine basit

reklamlar vererek Meguro semtindeki şık bir apartman dairesinde oturabilecek, arada sırada kızlarla akşam yemeği yiyip müzik dinleyecek, istediğim kitabı okuyabilecek kadar kazanıyorum. Ancak, Şizuoka'da küçük bir konfeksiyon mağazası işleten annem dersaneye gittiğimi sanıyor. Ortaokul ikinci sınıftayken ben, babam öldü ve annem beni tek başına yetiştirdi. Lisedeki arkadaşlarım arasında gönül rahatlığıyla kendi annesini dövenler vardı, ama ben öyle bir şey yapmadım. Anneme karşı mahcubum, ama üniversiteye gitme niyetim yok. Fen bilimleri alanında bir işe girebilmek için aldığım eğitim temeli çok yetersiz, sosyal bilimlerden çıkınca da bir yerlerde emir kulu olarak çalışmaktan başka çare yok. O kadar kolay olmayacağını biliyorum ama bir yolunu bulacağım, para biriktirip Amerika'ya gideceğim.

"Bay Kenci'nin bürosu mu? Ben Amerika Birleşik Devletleri'nden bir turistim. Adım Frank."

6

Geçen yıl 29 Aralık günü, öğleden önce biraz geç bir saatte o telefon geldiğinde, gazetede bir liseli kızın cinayet haberini okuyordum. Elleri, ayakları ve kafası kesilmiş, Kabukiço'da çöp bırakma yerine atılmıştı. Bir grup arkadaşıyla Şincuku merkezinde çalışan kız, göze batıyormuş ve Okubo yakınlarındaki seks otelleri semtinde oldukça ünlüymüş. Şimdilik görgü tanığı olmadığı için soruşturma güçleşebilirmiş. Maktûl için iyi bir ifade değil ama bu olay sayesinde yetişkinlerle eğlenmenin böyle korkunç sonuçları da olabileceğini başka liseli kızlar da anlamış olsa gerekmiş. Maktulün grup arkadaşı liseli kızlar ağızbirliği ederek bir daha fuhuşa bulaşmayacaklarını söylüyorlarmış. Haberde işte böyle şeyler yazıyordu.

"Evet öyle, Frank, nasılsınız?" Gazeteyi masanın üstüne bırakıp her zaman yaptığım gibi yanıtladım.

"Her şey yolunda. Ben rehberliğinizi rica edecektim. Şimdi yabancılara yönelik bir rehber dergisi okuyordum, numaranızı oradan aldım."

"*Pembe Tokyo Rehberi* mi?"

"Aynen, nasıl anladınız?"

"Nasıl mı? Benim büromun ilanı başka yerde çıkmaz."

"Ha, öyle mi? Tamam, peki bu akşamdan itibaren üç gün rehberlik eder misiniz bana?"

"Frank, tek başına mısınız, yoksa grup mu?"

"Tek başınayım. Grup olmazsa, olmaz mı?"

"Öyle bir şey yok ama, oldukça pahalıya patlar. Saat altıdan dokuza kadar olan üç saat için on bin yen, saat dokuzdan on ikiye kadar olan üç saat için yirmi bin yen, saat on ikiyi geçince her saat için on bin yen alırım. Vergi eklenmez ama birlikte yemek yiyecek, bir şeyler içecek olursak benim ücretimi de ödemeniz gerekir."

"Tamam, sorun değil. Saat dokuz ile on iki arasındaki dilim için, bu akşamdan itibaren rica ediyorum, olur mu, üç gün?"

Bu üç gün yılbaşını da kapsıyordu ve tek bir sorunum vardı, kız arkadaşım Cun. Noel gecesini birlikte geçirme sözümü tutmamış, sonra da görüşememiştim. Yılın son anlarında mutlaka birlikte geriye sayarız diye daha yeni yemin etmiştim. Cun, pek yetişkinlere bulaşmayan bir lise öğrencisiydi ama bir kızarsa yanına yaklaşılmazdı. Ancak işe ihtiyacım vardı. Bu işe başlayalı yaklaşık iki yıl olmuştu ama birikimim henüz istediğim hedefe ulaşmamıştı. Yılın son akşamı gelişigüzel bir bahane uydurur, işi erken bırakırım düşüncesiyle, Frank'e olur dedim.

"Olur, dokuza on kala, kaldığınız otele gelirim."

Frank, lobinin bir kıyısındaki restoran-kafede bira içerek bekliyordu. Onun anlatışına göre, beyaz, şişman, yan profili biraz Ed Harris'e benziyordu, beyaz kuş desenli kravat takmış olacaktı. Zaten mekânda başka yabancı olmadığından onu hemen buldum. Kendimi tanıtıp el sıkışırken yan cepheden de yüzüne dikkatlice baktım ama Ed Harris'e benzer bir yanı yoktu.

"Hemen çıkıyor muyuz?"

"Sana kalmış. Frank, Tokyo'nun gece hayatıyla ilgili her şey dergide yazmaz, açıklamamı isterseniz şimdi yapmam faydalı olabilir."

"Oo, güzel şeyler duyuyorum."

"Ne gibi?"

"Tokyo'da gece hayatı. İnsanın içini kaynatan sözler!"

Frank'in, Ed Harris'in filmlerde sık sık oynadığı askerler ve astronotlara değil, borsa şirketlerinin pazarlama elemanlarına benzediğini düşündüm. Ancak bir borsa şirketi pazarlama elemanını yakından görmüşlüğüm yok. Bir şeye benzetemediğimde, yüz hatları ve giyim kuşamı sıradan insanları "borsa şirketinde pazarlama elemanı gibi" diye düşünmeyi huy edinmiştim.

"Kenci, sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

"Japonların genç gösterdiklerini duymuştum ama sen tam yirmi yaşında gösteriyorsun. Ne on beş, ne de otuz. Tam yirmi yaşında gösteriyorsun."

İş zamanlarımda, bir kenar mahallede bulunan ucuz erkek konfeksiyon mağazasından aldığım iki takım elbiseyi dönüşümlü olarak giyiyorum. Bu mevsimde takım elbiseye ek olarak palto giyip kaşkol takmak gerekir. Saçlarım normal uzunlukta, boyalı değil, küpe de takmıyorum. Çoğu eğlence mekânında eksantrik kılıklar pek hoş karşılanmaz.

"Ya sen, Frank?"

"Ben otuz beş yaşındayım," dedi Frank gülümseyerek. O an Frank'in yüzündeki o tuhaf başkalığın farkına vardım. Son derece sıradan bir yüz, yaşı anlaşılmıyor. Otuz beş yaşında olduğunu söylüyor ama yüzüne vuran ışığın açısına göre yirmili yaşlarındaymış gibi de görülebilir. Kırklı yaşlardayım, hatta elli yaşındayım dese bile, ikna edici olabilir. O âna kadar iki yüze yakın yabancıyla karşılaşmıştım ve yarısından fazlası Amerikalıydı ama Frank'inki gibi bir yüze ilk defa rastlıyordum. Zamanla, yüzünün tuhaflığının nereden kaynaklandığını anladım.

Derisi biraz farklıydı, yapaymış hissi veriyordu. Sanki yanık yarasına maruz kaldıktan hemen sonra, mükemmel yapılmış yapay bir deri yapıştırılmış gibi, işte öyle bir histi. Bunları düşünürken öldürülen liseli kızı anlatan gazete haberini anımsadım.

"Japonya'ya ne zaman geldin?"

Kahve içerken sorduğum bu soruyu, Frank "evvelsi gün", diye yanıtladı. Frank birasını çok yavaş içiyordu. Önce ağzının ucuna kadar bardağı getiriyor, sanki sıcak çay içiyormuş gibi, beyaz köpükleri bir süre izliyordu. Sonra çok acı bir ilaç içiyormuşçasına, çok az bir miktarı ağzına alıp boğazına indiriyordu. Cimrinin teki olmasın sakın, dedim kendi kendime. Çoğunlukla Amerikalıların kullandıkları İngilizce Japonya gezi rehberlerinde otel restoranlarında asla yemek yenilmemesini yazar: "Yakınlarda mutlaka bir *fast food* restoranı vardır, orada hamburgerinizi yiyip otellerin restoranında veya barında biranızı bir saate yayacak şekilde içiniz. Kahve de inanılmaz pahalı olduğundan uzak durmak gerek. Tokyo'daki birinci sınıf otellerin restoranlarının akıl almaz fiyatlarını deneyerek görmek isteyen turistlerin mönülerde belirtilen taze portakal suyundan içmeleri yeterli olacaktır. Abartılı bardaklarda servis edilen sadece sıkılmış portakal içeren sıvı, en az sekiz dolar, en kötü durumda on beş dolar eder. Bizlere Japon hükümetine ödeyecekleri vergileri içiriyorlar..."

"İş için mi geldin?"

"Evet, öyle."

"İşlerin iyi gitti mi?"

"Çok iyi gitti. Ben Güneydoğu Asya'da bir ülkeden Toyota radyatörü ithal ediyorum da, onun lisans sözleşmesi için gelmiştim. Gelmeden önce, sözleşmenin müsveddesini defalarca karşılıklı e-postalarla kontrol edince, işim bir günde bitti. Nasıl desem, temiz iş oldu."

Tuhaf olan bir şeyler vardı sanki. Japonya'daki işletmelerin çoğu bugün, ayın 29'unda iş sonu yaparlar ama Amerika'da

çoktan Noel Tatili'ne girilmiş olması gerekir. Üstelik, bu otel ve Frank'in giyimi, Toyota, lisans sözleşmesi, e-posta gibi sözcüklerle uyum sağlayan bir izlenim bırakmıyordu. Şimdiye kadarki deneyimlerimden yola çıkacak olursak, Şincuku'da kalan Amerikalı işadamları, kullanım yoğunluğu sırasıyla Park Hyatt, Century Hyatt, Hilton, Keio Plaza olmak üzere, bu dört otelden birinde kalırlar ve özellikle önemli sözleşmeler yapacakları zaman giyimlerine özen gösterirler. Frank'in takım elbisesi, benim giydiğim "yedek pantolonlu, genç çalışanlar için üç parça takım, Nonaka özel fiyatı 29.800 yen" elbiseden daha ucuz gibi görünüyordu ve rengi de zevksiz bir bejdi. Her şeyden öte, ona küçük geliyordu ve pantolonun kasık kısmı her an patlayacakmış gibiydi.

"İşlerinin iyi gitmiş olmasına sevindim. Ee, bu akşam temel olarak ne yapmak istiyorsun?" diye sorunca,

Frank, "Seks," diye utangaç bir gülümsemeyle yanıtladı ama ben o şekilde utangaçça gülümseyen hiçbir Amerikalı'yla karşılaşmamıştım.

Sadece Amerikalılarla sınırlı değil, hangi ülkeden olursa olsun karakteri mükemmel bir insan söz konusu olamaz. Amerikalıların iyi yanlarını kabaca söyleyecek olursam, içten ve yalın olmalarıdır, sanırım. Lafı gelmişken, kötü yanları, Amerika dışındaki dünyanın değer yargılarını umursamamalarıdır. Bu, Japonların da eksik noktalarına benzer, ama iyi olduğunu düşündükleri şeyi sınır tanımaksızın karşılarındaki insana dayatmaları açısından, daha beterlerdir. Bu yüzden, hem onların önünde çoğu zaman sigara içemem hem de sık sık jogging yapmalarına eşlik etmek zorunda kalırım. Basitçe söyleyecek olursak, çocuksu denilebilir. Belki de o yüzden, gülümsediklerinde cana yakın hissedersiniz. Özellikle utanarak gülümsemelerini, hep şirin bulmuşumdur. Robert De Niro, Kevin Costner, Brad Pitt. Tüm Amerikan aktörlerin utangaç gülümseyişlerinin cazibesi, ulusal özellikleridir. Frank'in utanmış gibi gülümsemesi

kesinlikle şirin değildi. Bir sıfat bulmak gerekirse, ürkütücüydü. Tuhaf bir şekilde yapay havası veren derisinde karmaşık kırışıklar oluştururken yüzünün hatları bir anda dağılmış gibi bir görüntüydü.

"*Pembe Tokyo Rehberi*'ne bakılırsa hemen her şey var."

"Frank, senin okuduğun *Pembe Tokyo Rehberi* dergi versiyonu mu?"

"Evet öyle. Kitap versiyonunu da okudum ama kitapta senin büronun telefonu yoktu."

Pembe Tokyo Rehberi, Steven Langhorn Clemens'in yazdığı ünlü bir kitaptır. Konsomatrisli barlar, erkeklerin kadınlara hizmet ettikleri barlar, gözetleme odaları, striptiz, erotik masaj, otele gecelik servis, sado-mazo ve gay, lezbiyenine varana kadar, mizah dolu bir anlatımla Tokyo gece hayatı tanıtılmaktadır. Tek eksiği, yer alan bilgilerin eksik oluşudur. Eğlence yerleri üç ay süresinde ortaya çıkıp batarlar. Aynı adla, *Pembe Tokyo Rehberi* diye bir dergi vardır ve altı ayda bir yayınlandığı için, onun da verdiği bilgiler eskidir. Eh, herhalde dergiler her şeyi eksiksiz yazacak olsa benim gibi bir rehbere gerek kalmazdı ama, *Pia* ve *Tokyo Walker* gibi dergilerin yabancılara yönelik olarak yayınlanması, bu ülkede söz konusu olamaz. Bu ülke, temelde yabancılara karşı ilgisizdir ve herhangi bir sorun çıktığında yabancılar hemen oradan uzaklaştırılır. Ya, işte durumun böyle olması sayesinde benimki gibi bir iş söz konusu olabiliyor ama Japon taşıyıcıların artışında da patlama yaşanmasıyla birlikte, AIDS ortaya çıkınca eğlence yerleri yabancılara tamamen kapandığı gibi kaldı.

"Her tür eğlenceyi denemek, olabildiğince çok yere gitmek istiyorum," diyen Frank, yine utangaçça güldü. Umarsızca, Frank'in yüzünden bakışlarımı kaçırdım.

"Kitaplara ve dergilere bakılırsa her şey var. Sanki seks pazarı gibi, değil mi?"

Frank, sandalyesinin yanındaki yanık kahverengimsi omuz

çantasından *Pembe Tokyo Rehberi*'ni çıkararak masanın üstüne koydu. Kitap değil, dergi versiyonuydu. Az sayfalı, kapağında kalitesi düşük bir görsel. Nereden bakılırsa bakılsın, "burada yazılanlar pek iyi şeyler değil" der gibi sefil bir izlenim bırakıyordu. Dergiyi, daha doğrusu fasikülü hazırlayan Yokoyama adlı, önceden bir televizyon kanalının haber kısmında çalışmış ellili yaşlarda bir adamdı. Yokoyama-san bana çok iyi davranır. Galiba hiç kazanamıyor ama Yokoyama-san benden reklam ücreti almaz. Japonların yabancı ülkelere ve yabancılara yönelik olarak çok daha fazla haber yapması gerekir, haber olarak uluslararası özelliği olan haberler spor, müzik ve seksle ilgili olanlarıdır ve bunlardan seks, insan olma özelliğinin özgürleştirilmesinin yolu olarak en hızlı olanıdır. Yokoyama-san bu düşünce tarzıyla, neredeyse gönüllü gibi sermaye bulmakta zorlanarak o dergiyi çıkarıyorum, diye her zaman söyler ama, özetlemek gerekirse bel altı muhabbetleri seven bir adamdır.

"Olabilecek her türlü yolla, cinsel isteklere çare bulunan bir ülke burası. Mutlaka Kabukiço'ya gitmek isterim. Az önce seni beklerken haritayı inceledim, Kabukiço buraya çok yakın, değil mi? İşte bak! Bu seks haritasında, Kabukiço sanki Andromeda yıldız takımı gibi, seks-shop işaretleriyle dolu."

Derginin içindeki haritada Roppongi, Şibuya ve Yoşiwara, hatta Şincuku ikinci mahallesi ve Yokohama Kogane semti, Çiba Sakae semti, Kawasaki Horinouçi vardı ve meme sembolüyle eğlence yerlerini gösteriyordu. Gerçekten de Kabukiço'dakiler diğerlerinden kat kat fazlaydı. Koma Tiyatrosu'ndan Kuyakuşo Caddesi'ne kadar olan yerde, sanki meme şekilli işaretlerle bir üzüm salkımı resmedilmişti.

"Kenci, önce nereye gidelim dersin?"

"Frank, sen şimdi olabildiğince çok seks mekânına mı gitmek istiyorsun?"

"Evet, öyle."

"İstersen hemen de seks yapabilirsin, bu otele kız da çağıra-

biliriz. Farklı yerleri görmek istemeni anlıyorum ama bu sefer, sana çok pahalıya mal olur."

Bulunduğumuz kafe-restoran pek geniş değildi. Frank'in sesi yüksekti ve çevremizdeki diğer müşteriler birkaç kez rahatsız olduklarını belli edecek şekilde bize bakmışlardı. Pek İngilizce bilmeyen biri bile, bu türden konuşmaları az çok anlayabilirdi.

"Yani, para sorun değil," dedi Frank.

Yılbaşı gecesine ve yeni yıla bu kadar az kalmasına rağmen, Kabukiço canlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Kısa bir süre öncesine kadar bu tür eğlence yerlerine orta yaşlı adamlar gelirdi ama son zamanlarda gençler de çoğalmıştı. Bir sevgili ya da seks partneri bulmaktan, onlarla arkadaşlık etmekten üşenen genç erkekler çoğalıyor galiba. Bu tür adamlar yabancı ülkelerde olsa gay olurlar herhalde ama Japonya'da gece eğlencesi var.

Kabukiço'ya özgü neonları, müşteri çekmeye çalışan adamların kılıklarını ve anlamlı bakışlarla yol kıyısında bekleyen kadınlar görünce Frank, "İşte bu!" diyerek omzuma vurdu. O birinci sınıf diyemeyeceğim otelin kafe-restoranında oldukça dikkat çeken Frank, benim 1,72'lik boyumdan daha kısaydı ve palto giymemesine rağmen Kabukiço'nun mahalleleri arasında insan kalabalığı içerisinde kaynayıvermişti.

Henüz açılmış, yabancı dansözlerin çıktığı şov pavyonunun simsarlarının tamamı siyahtı. Tek tip kırmızı rüzgârlık giymişler, "Striptiz var, şimdi saati 7.000 yen" diye güzel bir Japoncayla gelip geçenlere broşür dağıtıyorlardı. Frank broşür almak için hamle yaptıysa da onu görmezden geldiler. Gülümseyerek elini uzattı ama o siyah, Frank'in yanından geçen Japon grubun en önündeki adama verdi broşürü. O siyahın özel bir kötü niyeti olduğunu sanmıyorum. Frank beyaz olduğu için, bir parça özel hislerini harekete geçirmiş olabilir. Belki de, patronları yoksul görünümlü yabancılar yerine Japonlara öncelik vermesini iste-

mişlerdir. Her hâlükârda, tavrı pek kabaca değildi. Ama Frank'in yüzü bir an değişti. O yüzü çok yakından gördüğüm için çok şaşırmıştım. İşte o derisi yapay gibi duran yüzü gerilip seğirerek gözünden insani ifadeler silinip gitmişti. Bu gerçekten çok kısa bir andı ama gözbebekleri bilye gibi kalmış, ışıltısını kaybetmişti. Simsar siyah adam Frank'teki bu değişimin farkına varmaksızın, İngilizce bir şeyler söyleyerek broşürlerden bir tanesini ona verdi. Çevre çok gürültülü olduğu için tam duyamadım. Herhalde "Dansözler Amerikalı değil, Avustralyalı ve Güney Amerikalı," gibi bir şeyler söylemişti. Frank'in yüz ifadesi hemen eski hâline döndü. Bir şeyler, sadece bir an görünüp kaybolmuştu. Frank broşürü alıp siyaha, "Japoncan ne kadar güzel, neredensin?" diye sordu. Siyah, "New York," diye yanıtlayınca, Frank "Knicks yeniden dirilmiş gibi galibiyet serisini sürdürüyor," diye gülümseyerek samimiyetle konuştu. "Biliyorum," dedi zenci yoldan geçen diğer insanlara broşür verirken, "NBA'i burada da takip edebiliyoruz. Televizyonlar, Michael Jordan'ın tatilde nerede golf oynadığından skorunun ne olduğuna varana kadar gösteriyor."

"Hadi ya, öyle mi?" diye siyahın omzuna vuran Frank, sonra elini benim omzuma atıp "Bu iyi bir adam, gerçekten iyi bir adam," diyerek yürümeye başladı.

"Burasını ben de anlayabiliyorum, *peep show* değil mi?"

"Röntgen-şov yeri," diye yanıtladım. "Kadınların soyunmalarını tek taraflı aynanın arkasında küçük bir kabinden izliyorsun. Kabinde yarım daire şeklinde bir delik var, oradan penisini uzatınca kadınlar el marifetini gösteriyor. Kısa zaman öncesine kadar çok popülerdi ama son zamanlarda pek giden yok."

"Müşterisi neden azaldı?"

"Röntgen odalarının ücreti ucuzdur, yani müşteri sayısı çok olmazsa para kazanamıyor, kadınların ücretini ödemekte bile güçlük çekiyorlar. Ödemeler iyi olmayınca genç ve güzel kadınlar işi bırakıyor, genç ve güzel kadın olmayınca da müşteri kaçıyor. İşte öyle bir döngü."

"Kaç para? 3.000 yen yazdığına göre 25 dolar. İyi de Kenci, *peep show* izliyorsun, el marifeti servis alıyorsun, 25 dolar. Ucuz değil mi?"

"Giriş ücreti 3.000 yen. El marifeti için 20-30 dolar kadar bahşiş bırakmak gerek."

"Haa, öyle mi? Yine de, ucuz ya. Şov yapan kadınlar, servis yapıyor değil mi?"

"Çoğunlukla servisi kimin yaptığını anlamazsın. O küçük delikten penisini uzatınca, duvarın öbür tarafını göremezsin. O yüzden, teyzelere yaptırıyorlarmış, homolar yapıyormuş servisi, gibi söylentiler dolaşınca, sonuçta popülaritelerini kaybettiler."

"Desene öyleyse girmeye değmez."

"Ucuz olması cazip. Hem de röntgen odasında tercümana gerek yok, ben bir kafeteryada beklerim, tek kişilik ücret ödersin."

Biz bunları konuşurken, simsarlar çevreme toplaştılar. Hemen tamamı, konsomatrislerin iç çamaşırlarıyla çalıştığı pavyonların simsarlarıydı ve beni tanımıyorlardı. Uzun süre simsarlık yapan adamları sima olarak biliyorum. O bile, bu caddede sayıları 250'yi bulan simsarların ancak beşte biri kadar. Bu işe soyunanlar genelde yaşamlarında tökezleyen insanlardır. Herhangi bir sebepten dolayı çalışamayan insanlar ya da acilen paraya ihtiyacı olan insanlar. O yüzden çok çabuk simalar değişir ve uzun süre bu işi yapanların söylediği pavyonlar genelde güvenli olur.

"Kenci, ne diyor bu adamlar?"

Kabaca tercüme ettim. "Asla bu rakamdan fazlasını almayız, Aslında 9.000 yen ama şimdi 5.000 yen, hem yıl sonu hem de yeni bir pavyon, onun için özel fiyat, yalan söyleyecek değilim, kızlar da çok genç, buyurun hadi girin, şöyle bir uğrayıverin, yabancılara da elbette açığız, hemen şurada bodrum katta, ben götüreyim sizi, eğer kızların kalitesi, pavyonun havası benim söylediklerimden farklıysa hemen çıkabilirsiniz, gerçekten sa-

dece şimdi böyle, yeni yıla girince fiyatlar eski hâline dönecek, olmaz mı, karaoke repertuvarı geniştir, İngilizce şarkılar da var."

Sülük gibi yapışan simsarlardan kurtulduğumuzda, hâlâ röntgen-şov evi önünde dikilip duran o genç adama birkaç kez dönüp bakarak "Japonların nazik olduklarını duymuştum, ama gerçekten çok iyi ya!" dedi Frank. Simsarlar çoğunlukla benim gibi ucuz takım elbiseler giyer. Burası Roppongi değil de Kabukiço olduğu için, gelip geçen müşteriler arasında da pek öyle pahalı takım elbise giyenine rastlanmaz. O yüzden, müşteri ile simsar arasındaki fark, yürüyor mu yoksa olduğu yerde dikiliyor mu, ona göre anlaşılır. Simsarlar uzaktan bakıldığında bile çok yalnızmış gibi gelir insana. Uzun zamandır simsarlık yapan tanıdıklarımın çoğu, sağlıksız mı desem, hani hastalıklı anlamında değil ama, yüz yüze konuşurken söylediklerim karşımdaki adamın içinden geçip gidiyor gibi bir dayanaksızlık hissederim. Şeffaf insanlar gibi, derim sık sık kendi kendime, ama neden öyle olduklarını bir türlü anlayabilmiş değilim.

"Amerika'daki seks mahallelerinde de onlar gibi pavyonlara çağıran insanlar var ama bu kadar nazik değiller. Bunlarınki, izci kampındaki ağabeylerin sicimle düğüm atmayı öğretmesine benziyordu. Acaba, bütün bir gece aynı şeyi yapmaya güçleri yetiyor mu?"

"Bir müşteri yakaladıklarında, ona göre komisyon alırlar."

"Öyle mi? Eh, öyle olmalı. Peki, söylediklerine güvenebilir miyiz?"

"Aşırı ucuz fiyat çektiklerinde dikkatli olmak gerek."

Frank iç çamaşırlı konsomatris pavyonlarına ilgi gösterdi. "Önce, iç çamaşırlarıyla dolaşan Japon kadınlarını mı görsek?"

"Seks yok, ama."

"Biliyorum. Yavaş yavaş havaya girmek istiyorum da, onun için iç çamaşırlarıyla dolaşan kızların en iyi seçim olacağını düşündüm."

"Saati, bu saatlerde kişi başına 7.000 yenle 9.000 yen ara-

sındadır. İngilizce konuşan pek fazla kız olmadığı için, benim payımı da ödemen gerekir. Kızların vücuduna dokunulabilen yerler olduğu gibi, yasak olan yerler de vardır. Şov yapılan pavyonlar da var, kızların gelip masanın üzerinde dans ettiği yerler de. Fiyatları pek fazla değişmez."

"Kızların yanına oturup konuşabileceğimiz ortodoks bir pavyona gidelim," dedi Frank. "Bir sürü opsiyonla fiyatlar değişmiyorsa eğer, opsiyonsuz yerlerdeki kızlar daha güzel olmazlar mı?"

Tanıdığım bir müşteri çekiciyi bulup konuşarak bizi bir pavyona götürmesini sağladım. Adamın adı Satoşi ve benimle aynı yaşta, yirmi. Yamaşina'dan mıydı, Nagano'dan mı unuttum ama dersaneye gitmek için 18 yaşında Tokyo'ya gelmiş, hemen de kafayı sıyırmış. Ben Satoşi'nin o sıralarda nasıl olduğunu bilmiyorum, bir seferinde o zamanlardan kalan bir şeyi, daveti üzerine kaldığı apartman dairesine gittiğimde, Satoşi oyun için kullanılan tahta blokları göstermişti. Bir zamanlar, hemen bütün gün boyu Yamanote Hattı'nda trene binip yerde blokları dizermiş. "Neden öyle bir şey yapardın?" diye sordum ama Satoşi, "Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Bilmiyorum. Kittyland'de oyuncak tahta blokları bulduğumda, nedense satın alıp bir yerlerde oynamak istedim ve en iyi yerin tren olduğunu düşündüm. Gerçekten de, sarsılan trenin içinde kale falan yapmak eğlenceli oluyor. Nasıl desem, her şeyi unutup kendini kaptırabiliyor, bir sürü acayip şeyleri düşünmeden zaman geçirebiliyorsun. O sıralar ben, küçük bir kızın gözüne sivri bir şeyler, sözgelişi iğne, kürdan ya da aşı iğnesi gibi bir şeyleri saplamayı düşünürdüm sadece, uzun uzun. Eğer bunu gerçekten yapıverirsem ne olacak diye korkuya kapılırdım. Trenin zemininde tahta blokları dizmeye başlayınca bu hayallerden kurtuldum. Sallanan trenin içinde tahta bloklarla bir şeyler yapmak zordur. Yamanote Hattı'nda bazı yerlerde büyük virajlar vardır. Haracuku'dan Yoyogi'ye giderkenki viraj

son derece zorludur ve orada tahta bloklar yıkılmasın diye, sanki bir bebeği korur gibi iki elimle birden sarılırdım. Uyardılar beni, istasyon görevlileri, kondüktörler defalarca kez. İstasyon polisleri de kaç kez tutukladılar kimbilir. İyi ama, ben de yoğun saatlerde yapmıyordum ki. İşte o durum yaklaşık bir yarım sene sürdü. Kabukiço'ya gelince düzeldim. Kabukiço'yu sevdiğimden değil. O semti sevdiğini söyleyecek kimse yoktur herhalde. Ama çok rahat bir yer. Sevdiği bir yerde çalışıp istediği üniversiteye gitse de, küçük bir kızın gözüne iğne saplamak isteğine kapılanlar da olabilir işte," demişti o gün.

"Biraz İngilizceden anlayan bir kız var, eğer o kız boşsa rezervasyon ücreti ödemeksizin, sizi onunla oturturum."

Satoşi, Frank'le beni bodrum katındaki yeşil kapılı bir pavyona götürdü. Bu yere daha önce de birçok kez gelmiştim ama adını tam hatırlamıyorum. Elbette adları birbirine benzeyen bir sürü pavyon var ama Kabukiço'da pavyonun adını beğendiği için içeri giren müşteri asla olmaz ve onun için de pavyonlara ad koyarken uzun uzun düşünmek gerekmez.

İç çamaşırlı servis pavyonlarının içi hep birbirine benzer. Aynı şekilde dekore edildikleri anlamında değil. Pahalı malzeme kullanmamaları ortak noktaları olduğu için benzerler.

Frank, koltukta bir arada iç çamaşırlarıyla oturan kızları görünce, yine o utangaç tavrını takındı.

Biraz İngilizce bilen kızın adı Reika'ydı. Saçlarını başının üstünde toplamış, pahalı olduğu anlaşılan dantelli mor iç çamaşırı giymişti. Reika'yla birlikte Rie adlı kız da masamıza geldi. İrice, yüzü sıradan ve voleybol oyuncuları gibi kaslı, beyaz çamaşırlı, durmadan gülen bir kızdı. Ancak, gecenin eğlence dünyasında her çok gülenin, karakterinin de aydınlık olduğu anlamına gelmez. Kızlar yanımıza gelip viski seti de masamıza getirilince, Satoşi "Sağ olasın," deyip tekrar caddeye döndü. O pavyonda bizim dışımızda beraber gelmiş iki müşteri daha vardı. Satoşi bizi bu pavyona getirdiği için ne kadar alır, bil-

mem. Satoşi'yle birbirimizi tanırız ama öyle şeyleri konuşmayız. Başkalarının parasını bilmek arzusunda olmamak. İşte bu Kabukiço'da yaşamaya devam etmek için önemli bir kuraldır.

Frank, yanakları hafif kızarmış, pavyona girdiğindeki aynı utangaç yüzüyle Reika ve Rie'yi süzüyordu. Yanaklarının kızarması sadece klimanın sıcaklığından değil. İç çamaşırlı pavyonuna ilk kez gelen biri elbette, gözlerinin önüne iç çamaşırlarıyla dolaşan kızlar geliverince sık sık gelen müşteriler kadar rahat olamazlar. Yazın sahillerde bikinili kızları görmekten farklıdır. Sutyenlerden memelerin dolgunluğu ve arası görünür, karınlarında kalmış pantolonların bel izi ve beyaz çamaşırların üstünden görülen siyah tüylerin o farklı karaltısına ayık kafayla doğrudan bakmak pek kolay değildir. Bu bana biraz zalimce geliyor. Bakışlarımı, Frank'in utangaç gülümsemesinden ayırmış, duvarın kıyısındaki bilgisayar simulasyonu tropik balık modeline bakıyordum. Işıltılı, rengârenk iki melekbalığı. Bilmeyen biri görse sahici zannedebilir. Yem yakalamış gibi hareketleri de çok gerçekçi. Bu arada, ben canlı bir melekbalığı nasıl olur bilmem ama modelinin yüzü çok fazla kaygan. Malzemesinin ne olduğunu anlamak güç. Utangaç gülümsemesini takındığı anlardaki Frank gibi.

"Su ilave edelim mi?" diyen Reika, Frank'le benim olur dememiz üzerine markası belirsiz viskiyi bardaklarımıza koyup cam sürahinin üst kısmındaki pompaya basarak su koydu.

"Bu bey Amerikalı mı?" diye sordu Rei, vücudunu Frank'e doğru yaklaştırırken. Bu pavyonda kızlara dokunmak yasak. Ama, bu kurala sıkı sıkıya uyarsanız, kızların kendiliklerinden vücutlarını size yapıştırdıkları olur. Belki de "Amerika" sözcüğünü anladığı için, Frank alçak bir sesle Rie'ye "Yes," dedi.

Frank yine viskiyi gıdım gıdım içer diye, bu tür yerlerin saat usulü çalıştığını, kaç bardak içerse içsin fiyatın aynı olduğunu söyledim. Yine de, Frank gıdım gıdım içmekten vazgeçmedi. İçiyor mu, yoksa sadece ağzını mı değdiriyor bilinmez, baktıkça

sinir eden bir içme tarzıydı. Reika, Frank'in yanında; Rie, Frank'le benim aramda oturuyordu. Reika, elini Frank'in bacağının üstüne koyarak gülümsedi.

"Adın ne senin?" diye soran Frank'e, Reika kendi adını söyledi.

"Reika."

"Evet öyle."

"Güzel bir ad."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bence güzel."

"Teşekkür ederim"

Reika'nın İngilizcesi ortaokul ikinci sınıf seviyesindeydi, sanırım. Benimki de pek farklı değil. Ama, ben sadece daha alışkınım.

"Buraya Amerikalılar sık gelir mi?"

"Arada sırada işte."

20 "Senin İngilizcen çok güzel."

"Yok ya, daha iyi konaşabilmek isterim ama çok zor. Para biriktirip bir gün Amerika'ya gitmek istiyorum."

"Öyle mi? Amerika'da okula mı gideceksin?"

"Okul değil. Benim kafam basmaz pek. Benim gitmek istediğim yer Nike Town."

"Nike Town mı?"

"Nike sever misin?"

"Nike? Spor malzemesi markası Nike mı?"

"Evet, seversin değil mi?"

"Yani, yürüyüş ayakkabım var ama. Aa, benimki Converse'di. Nereden geliyor bu Nike sevgisi?"

"Özel bir sebebi yok. Sadece severim işte. Nike Town'a hiç gittin mi?"

"Ya, işte ben o Nike Town'ı bilmiyorum. Kenci sen biliyor musun?"

"Birilerinden duymuştum," dedim, "büyük bir bina tama-

men Nike mağazasıymış." Reika sutyeninin lastik kısmını düzelttikten sonra, "İşte orada, belirli saatlerde Nike reklamlarını dev ekrandan gösteriyorlarmış. Arkadaşlarımdan bir gitmişti, beş çift yürüyüş ayakkabısı getirmiş. Benim de hayalim gidip orada alışveriş yapmak."

"Hayal? Hayalin Nike mağazasına gitmek mi?"

Yüzü, inanılmaz, der gibiydi. Frank, defalarca "hayal" diye mırıldandı. "Evet öyle, hayalim bu işte," diyen Reika, Frank'e sordu "Sen nerede yaşıyorsun?" Frank, "New York," diye yanıtlayınca, "Aa, bu tuhaf işte!" diyen Reika'nın yüz ifadesi değişti.

"İyi de, Nike Town, New York'ta"

Frank'in yüzünün rengi attı. Reika elbette, art niyeti olmaksızın, sadece "New York'ta yaşadığın hâlde Nike Town'ı nasıl bilmezsin," anlamında söylemişti. İnsanın yüz rengini attıracak bir şey yoktu. Bir şekilde yapay hissi veren Frank'in teni, yandan bakıldığında net bir şekilde anlaşılacak kadar ince ince seyiriyordu. Kılcal damarları suda dağılan bir resim gibi belirginleşti, cildi önce morardı, sonra da kızardı. Tedirgin olarak, "Nike Town'ı bir şey sanan sadece Japonlar," dedim Reika'ya. "Sana tuhaf gelebilir ama, Amerikalılar pek bilmez. Zaten müşterilerinin yarısı da Japonlarmış. New York çok geniş bir yer, sadece Manhattan yok orada." Japonca ve İngilizceyi karman çorman ederek konuşuyordum. Reika, "Tamam anladım," deyince Frank'in yüz rengi de yavaş yavaş düzeldi. Frank'in New York'ta yaşıyorum demesinin yalan olduğunu düşündüm ama bundan sonra bir daha bu konuyu açmamaya karar vedim. Neden olduğunu bilmiyorum ama Frank'in kızgınlığı açıkça belli olmuştu. Müşterimi kızdırırsam, Ulaştırma Bakanlığı'ndan onaysız çalışan biri olarak, başıma iyi şeyler gelmeyebilir. Ücretimi de son gün almak üzere konuşmuştum, tutar da ondan önce otelden ayrılıverirse elimden hiçbir şey gelmezdi.

"Karaokeye ne dersiniz?" diye sordu Reika, Frank'e, ellerinde mikrofon neşeyle şarkı söyleyen diğer müşterilere bakarak.

Şarkıyı söyleyen orta yaşlı bir şirket çalışanıydı herhalde, yüzü içkinin sarhoşluğuyla kızarmış, öbür genç adam da aynı şarkıya cılız alkışlarla tempo tutarak eşlik ediyordu. Orta yaşlı adam, şarkı söylerken mikrofonla birlikte pembe iç çamaşırlı kızın elini tutmuştu. Sadece kıza bakacak olursak, sanki Yunan tapınaklarında kutsal ateşi tutan bir kız gibiydi. Herhalde taşradan gelmişlerdir, dedim kendi kendime. Kabukiço'da, iş için Tokyo'ya gelen taşralı şirket personeline çok rastlanır. Genel olarak, semtin kasvetli bir havası olmadığı için herhalde. Taşralılar, içki içince hemen kızarırlar ve onları bu özelliklerinden anlarsınız. Yüz hatları ve kılıkları da biraz farklı olur. Taşralılar kötü niyetli dolandırıcı barlarda çok kandırılırlar. Taşralı gruplara falan rehberlik yapacak olsam iyi para kazanırım belki ama, şive öğrenmenin de bir anlamı yok.

"Hayır, Karaoke istemez. Ondan ziyade, biraz Japonca çalışayım ben. İç çamaşırıyla duran kızlarla Japonca konuşmak istiyorum."

Frank çantasından *Pembe Tokyo Rehberi*'ni çıkardı.

"Bu kitap seni baskılardan kurtarır," doğrudan tercüme edersek anlamı böyle olur ama daha anlaşılır bir şekilde söylersek, "Bu kitabı okursanız bel altı eğlencelere dalma isteğiniz artar," anlamındaki İngilizce cümle, *Pembe Tokyo Rehberi* yazısının üzerine iliştirilmişti. Hemen altında da "Neyi? Nerede? Kaç paraya? Sana gereken Tokyo bel altı eğlence noktalarıyla ilgili tüm bilgiler burada," ibaresi yazılıydı. İşim dolayısıyla aynı kitap bende de var ve arada sırada biraz da İngilizce çalışmak amacıyla okuduğum olur, çok keyifli bir kitaptır. Sözgelişi, *Pembe Tokyo Rehberi*'nin dokuzuncu bölümünde gay bilgileri yer alır. Önce Budizmdeki kadınla ilişkiyi yasaklama sistemi ve samuray toplum yapısına özgü maçoluğun oğlan düşkünlüğünü doğurduğu şeklindeki tarihi arkaplandan başlayarak, AIDS dolayısıyla Japonya'daki tüm eğlence dünyasının yabancı korkusu yaşadığı günümüzde bile, Şincuku'da ikinci mahallede "önde

gelen gay ülkeleri"nden gelen insanların nezaketle ağırlandığı, somut olarak hangi barlara gidilebileceği ayrıntılarıyla yazılıdır.

Frank o pembe kapaklı kitabı açıp "Haydi Japonca dersi yapalım," diyerek Reika ve Rie'ye baktı. Ders, alfabedeki A harfiyle başladı.

"Aptal!" dedi Frank, yüksek bir sesle. Sonra da bu "şapşal" anlamına gelir, diye bize açıkladı. Kitabın sonunda basit bir Japonca-İngilizce ve İngilizce-Japonca sözlük yer alıyor. "Bu adam ne dedi şimdi?" diye Rie sorunca, "Japonca 'Aptal' dedi," yanıtımla birlikte, "Aman, şirin şey," diyerek karnını titreterek güldü. Frank'in bir sonraki sözcüğü "âşık" sonrakisi de "âşık bankası" oldu.

"Âşığım sana, anlaşalım, arka, arkadan yapmak istiyorum, anal seks, apış arası, apış arası, apış arası, apış, apış, apış."

Bir yabancının var gücüyle Japonca konuşmaya çalışması çok şirin oluyor. Gözünüzün önünde, biri kafa göz yara yara Japonca konuşmaya çalışınca, anlamaya çalışma isteği uyanıyor içinizde. Elbette bu durum Japoncayla sınırlı değil. Benim İngilizcem herhalde lise birinci sınıf düzeyindedir ama radyolardaki beyinsiz DJ'lerin yaptığı şekliyle doğuştan Amerikalı gibi konuşmaya çalışmaksızın, sözcükleri birer birer titizlenerek konuşunca müşterilerim sempati gösteriyorlar. Frank'in üst üste "apış" demesine Reika ve Rie kasıla kasıla gülünce, başka masalardaki konsomatrisler de, her neyse çok eğlenceli bir şeyler yapıyorlar herhalde, diyen yüzlerle bize baktılar. Frank, utangaçlık ya da edepsizlik etmeden, sarsakça ama var gücüyle, hem de ciddi bir yüz ifadesiyle, sahne almış bir artist gibi doğallıkla "apış" diyordu.

"Abazanlıktan her an fışkırtabilirim, ben hep abazanım, çekil, çok seviyorum, çük, fışkıracak gibi, fışkırdı, herkesle olur, kalın, kocacığım, vibratör... ben hep abazanım, fışkıracak."

Frank, Reika ve Rie'nin hangi sözcüklere daha güçlü tepki verdiğini gözlemleyerek o sözcüğün tuttuğunu hissedince,

öğrendiği sözcükleri birleştirerek üst üste tekrarlıyordu. Girişin yakınlarındaki koltukta oturmuş müşteri bekleyen diğer konsomatrisler de ayağa kalkıp Frank'in performansına kulak vermeye çalışıyorlardı. Reika ve Rie yerlere yatarak gülerken koltuktan düşecek gibi oluyor, karaoke söyleyen ikili de, şarkı söylemeyi bırakmış birlikte gülüyorlardı. Asık suratlı iki garsona varana kadar herkes neşeyle bizi izliyordu. Ben de uzun zamandır ilk kez gözlerim yaşaracak kadar güldüm.

Gülmeyen tek kişi Frank'ti.

"Cinsel hastalık, cinsel iştah, ellemek, ellemek istiyorum, hoşuma gitti, hoşuna gitti mi, mıncıklamak, mıncıkla beni, orgazm, otuz bir çekmek, saksofon muamelesi, sapık, sapık herif, sperm atma, sperm atma sanayi... sapık herif, hoşuna gitti mi, ben sapık herifin tekiyim, ben sapık herifin tekiyim."

Frank, çevresindeki insanların yerlere yata yata gülmeleri arasında, tek başına serinkanlılıkla performansını sergiliyordu. Biz ne kadar gülersek, yüzü o ölçüde ciddileşiyor ama sadece sesi yükseliyordu. Reika da Rie de, burunları, şakakları ve memeleri terlemiş, gözleri yaşararak, öksürerek gülüyorlardı. Taşradan gelen ikili de, çok önceden şarkı söylemeyi bıraktığından, sadece karaokenin müziği duyuluyordu ama insanların kahkahaları müzik sesini bastırıyordu. Frank, komedyenler asla gülmez, gibi temel bir kurala uyuyormuş gibiydi. Öylece bir saat bitti.

Başka bir ikili müşteri gelmiş, taşradan gelenler de tekrar şarkı söylemeye başlamışlardı. Rie'ye başka bir müşteriden istek gelmiş olacak ki, "Uzun zamandır ilk defa bu kadar gülüyorum," diyerek, Frank'le el sıkışıp başka bir masaya geçti. Reika, "Sen büyük bir sanatçısın, gerçekten çok eğlenceliydi," diyerek vücudunun terini silmek için lavaboya gitti. Ben de çok terlemiştim, tişörtüm vücuduma yapışmış, sıkıntı veriyordu. İç çamaşırlarıyla dolaşan kızların kılığına uygun olarak ısıtıcı çalıştırılan bir yerde o kadar gülünce bu doğal bir sonuçtu. Yüzünü bildiğim

garsondan hesabı istedim. "Eğlenceli bir yabancı," dedi garson, son derece nazikçe. Elbette, Kabukiço sadece karanlık insanların toplandığı bir yer değil ama herkesin kendine göre bir geçmiş ya da gerçeklik yükü var. Pavyonda çalışan herkesin birlikte o kadar güldüğü pek olmamıştır herhalde. Herkes eğlenmiş olmalı diyerek hesabın gelmesini beklerken "Kenci," dedi Frank, cüzdanını çıkartırken. "Nike Town'ın neresi Japonların ilgisini çekiyor?"

Frank hiç terlememişti. Şu kadar zaman sonra niye o konuyu açmıştı acaba, diye düşünerek "Amerika'da biraz popüler olan her şeyi sever Japonlar," diye yanıtladım.

"Ben Nike Town'ı bilmiyordum, öyle bir yer olduğundan da haberim yoktu."

"İnanıyorum sana. Herkesin aynı şeye merak duyması bir tek Japonya'da görülür."

Hesap geldiğinde Frank cüzdanından iki adet on bin yenlik banknot çıkardı. Banknotlardan birinin üzerindeki siyahımsı leke dikkatimi çekti. Sanki kurumuş kan lekesi gibi göründüğü için.

"Frank, uzun zamandan beri ilk defa bu kadar güldüm."

"Öyle mi, pavyondaki kızlar da amma güldüler."

"Sık sık yapar mısın böyle şeyler?"

"Nasıl şeyler?"

"İnsanları güldürmek mi desem, şakalar yapmak gibi şeyler."

"Deminkinde aslında şaka yapmak amacında değildim, Japonca çalışmak istemiştim ama nasıl olduğunu anlayamadan öyle oluverdi işte, şimdi bile neden o hâle dönüştüğünü anlayamıyorum."

Pavyondan çıkmış, Koma Tiyatrosu'nun arka sokağında yürüyorduk. Saat on buçuğu biraz geçmişti ve bundan sonra ne yapmak istediğini Frank henüz söylememişti. Çok fazla gülmüştüm ve pavyonun içerisi çok sıcak olduğu için, biraz yürü-

yüp kendimi serinlettikten sonra, gideceğimiz yere karar veririz demiştim. Pavyondan çıktığımızdan beri aklıma takılan bir şey vardı: Frank'teki kan lekesi bulaşmış on bin yenlik banknot. Ancak bu neden kafama takılmıştı bilemiyorum.

Koma Tiyatrosu'nun arkasındaki, vilayetten Şincuku İstasyonu'na giden dar sokakta farklı bir kısım vardır. 1950'lerin eski filmlerinden birinin setine düşmüşüz gibi, bar, kafeterya ve oyun salonları sıralanır.

"Ama, oradaki performansın harikaydı. Tiyatroyla falan uğraştın mı?"

"Hayır, sadece, küçükken evde parti yaptığımızda, iki ablam öyle şeylerden hoşlandıkları için, iş olsun diye o dönemin komedyenlerinin taklidini yapardım sadece."

Frank'la ikimiz sokağın o farklı kısmına gelmiştik. Birkaç bar ve giriş kapısına sarmaşık yürümüş, içeriden klasik müzik sesi duyulan kafenin tabelasındaki logo da neredeyse antikaydı. O eski tarz havanın farkına varmıştı belki de, Frank, yürüme hızını azaltıp gerçekten daracık o küçük kısmı izlemeye başlamıştı.

Frank barlardan birinin neonları önünde durmuş, 1950'lerin havasını yansıtan sakin dar sokağı izliyordu. "Buralarda," dedi Frank, "simsarlar yok."

Burada simsarların sesi bile duyulmuyordu. Bu dar alana gelenler, gideceği yeri net olarak belirlemiş müşterilerdi. Mümkün olduğunca ucuza yatacak bir kadın aramak amacıyla, sarhoş olup arkadaşlarıyla omuz omuza pavyonları renklendiren insanlar bu sokağa girmezler. Kapısının önünde çiçekli saksılar bulunan bir yer de vardı. Kabukiço'nun içki, ter ve çöp kokusu arasında, aralık rüzgârıyla salınan sırçasız çömlekte açmış beyaz çiçekler Koma Tiyatrosu'nun sarı ve pembe renkli ışıklarıyla aydınlanmıştı.

"Buralar eski şehir havasını kaybetmemiş yerlerdendir."

Frank, "Öyle mi? Desene her yerde bu tür sokaklar var," diyerek tekrar yürümeye başladı.

"New York'taki Times Meydanı da öyledir, eskiden o kadar fazla seks shop yoktu. Bir sürü iyi bar vardı."

Eskiyi özlermiş gibi konuşuyordu. Frank gerçekten New Yorkluymuş, dedim kendi kendime. Şöyle bir düşününce New York'taki herkesin Nike Town'ı bilmesi de gerekmiyordu.

"Times Meydanı, deyince aklıma geldi de, Şincuku İstasyonu'nun önündeki büyük binada Times Meydanı yazılıydı. Şaka gibi bir şey mi, o?"

"Hayır, bir şaka değil. Çok katlı bir mağazanın adı."

"İyi de, Time'ın binası olduğu için Times Meydanı denir, orada bir Time binası yok ki."

"İşte öyle isim koymanın havalı olduğunu düşünüyor, Japonlar."

"Öylesine utanç verici bir şeye, birileri, aydınlarınız ya da gazeteciler engel olmaya çalışmıyorlar mı? Savaşta yenildikten sonra da çok zaman geçti, şimdi tutup da Amerika'nın taklidini yapmaya ihtiyacınız yok ki."

Bu konuşmadan sonra Frank'e nereye gitmek istediğini sordum. "İç çamaşırı da olmayan kızları görmek istiyorum, gözetleme evine gidelim," dedi.

Gözetleme evine gitmek için, şimdi geldiğimiz yolu biraz geriye dönmemiz gerekiyordu. Vilayet Caddesi'nin iki yanında ve o çevrede Çin kulüpleri, striptiz pavyonları, bar ve restoranlar ile aşk otelleri vardı ama gözetleme evleri yoktu. Aşk otelleri sokağının bir köşesini dönüp Seibu Şincuku İstasyonu'na dönmeye çalışırken, böyle bir şeyin burada ne işi var dedirtecek bir oto kiralama şirketinin önünden geçtik. Acaba buraya oto kiralamaya kim gelir ki? Her şeyden önce böylesine dar, sıra sıra binaların arasında kalmış bir yerde, araba park edecek bir yer bulmak bile imkânsız. *Toyota Rental* yazılı tabelası ve aralık rüzgârıyla dalgalanan naylon bayraklarıyla prefabrik ofis, dar bir alana iyice sıkıştırılmış arabaların arasında hemen hemen kaybolmuştu. Hatchback ve sedanlar da tozla kaplanmıştı. Böyle

bir arabayı kiralamaktansa yürümek daha iyi, diye düşündüm. Frank, ceketinin yakalarını kaldırmış iki elini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Pavyonunun verdiği sıcaklık kaybolunca, paltosu ve kaşkolü olmadığı için, burnunun ucu kızarmış, üşüyor gibiydi. Oto kiralama şirketinin yanından geçen Frank'e bakarken bir anda irkildim. Çünkü, yüzünde, hâlinde yalnızlık yüklü bir şeyler vardı. Her Amerikalı bir şekilde yalnızlık hissi verir. Onların göçmen çocukları olmalarından başka bir neden düşünemiyorum. Ama Frank, bir şekilde farklıydı. Giysilerinin ucuz gibi durması da etkili olduğu gibi, duruşu da pek silikti. Boyu, 1.72'lik benim boyumdan az da olsa kısaydı ve saçları seyrek, toplucaydı ve yüzü de yaşlı gösteriyordu. Ama sadece bunlar değil. Ne olduğunu tam olarak bilemiyorum ama Frank'te yanlış olan bir şeyler hissediyordum. Ve oraya geldiğimizde, nihayet bir şeyin farkına varıp yürürken tüm tüylerim diken diken oldu. Orası, liseli kızın cesedinin bulunduğu çöp toplama yeriydi. Tedbir olarak bir polis bırakılmış, girilmez şeritleriyle çevrelenmişti. Sürekli aklıma takılan şeyle, oto kiralama şirketinin önünden geçerken irkilmeme neden olan şey içimde tek bir bütün hâline geldi. Öncelikle, bu sabah okuduğum gazete makalesi. Öldürülen liseli kızın cüzdanından para çalınmıştı. Frank'in pavyonda çıkarttığı kan bulaşmış on bin yenlik banknot. Üstelik Frank, gerçekten Toyota yedek parçaları ithal ettiğini söylemişti. Buna rağmen, az önce sıra sıra dizili Toyota'lara hiç ilgi göstermemişti.

Bunların hepsi tamamen tesadüf, dedim kendi kendime ama nedense Frank'le ilgili şüphelerim bir türlü kaybolmadı. Sakin ol, diye bağırdım içimden. Kan benzeri bir lekesi olan on binlik banknot taşıyıp işiyle ilgili yalan söylüyor diye, katil olabilir mi diye şüphelenmek biraz dengesizce. Üstelik, Toyota'nın da sadece yedek parçalarını ithal ediyor, belki de arabanın kendisiyle ilgilenmiyordur. Birileriyle konuşmak istedim. Telefonla bile olsa, birileri "Kenci, gereksiz yere kafanı takmışsın," diyecek

olursa, bu tuhaf şüphelerden sıyrılacağımı hissettim. Bunu yapacak, Cun'dan başka kimse aklıma gelmedi.

"Birazdan saat on bir olacak ama?" dedim Frank'e, saati göstererek. "Hani, ilk konuşmamızda on ikiye kadar üç saat demiştik."

"Aa, evet öyleydi. Kendimi eğlenceye kaptırınca bunu tamamen unutmuşum. Ben, olabildiğince değişik yerlerde eğlenmek istiyorum, o yüzden nasıl olur acaba, sence de sorun yoksa, iki saat kadar uzatabilir miyiz?"

Aslında kız arkadaşıma sözüm vardı, deyince Frank kaşlarını çattı. Çok korkutucu bir yüzdü. Pavyonda Reika'nın, "Sen gerçekten New York'ta mı yaşıyorsun?" dediğinde gördüğüm aynı yüz.

"İş daha önemli, bir telefon edeyim," diyerek Koma Tiyatrosu'nun yanındaki telefon kulübelerinden birine girdim. Cep telefonumu kullanmak istememiştim. Frank'in Japonca anlayabildiğini düşünmüyorum ama yanımda dinlemesini istememiştim. Camla kapalı kulübenin içine girince, rahatladım. Bu saatte Cun benim odamda olurdu. Benim dönüşümü beklediği için değil, başka özel bir yeri olmadığı için tek başına kitap okur, müzik dinler. Cun'un anne ve babası o küçükken boşanmışlar, şimdi annesiyle birlikte yaşıyor. Saat on ikiden önce eve dönüp arkadaşlarda çalışıyordum deyince, annesi ses çıkarmıyormuş.

"Evet? Aa, Kenci sen misin?" Cun'un on altı yaşa göre düşük tondaki sesini duyduğumda tekrar rahatladım.

"Ne yapıyordun?"

"Hiiç, radyo dinliyordum."

Cun'un annesi bir sigorta şirketinin işletmeciliğini yapıyor. Cun, annesini çok seviyor olacak ki, "beni yetiştirdiği için minnettarım," gibi şeyler söyler sık sık. Ama, Takaido'daki daireleri pek geniş değil ve kendisine ait bir odası yok. Yine de, annesi akşam geç saatlere kadar çalıştığı için, daha geniş bir yere taşı-

nalım diyemez. Ben Cun'la Kabukiço'da tanıştım. Cun fahişelik yapmıyordu ama para karşılığında kendinden yaşlı kişilerle sohbet ettiği oluyordu. Amcalarla karaoke söylemeye, yemek yemeğe gidip 5.000 yenle 20.000 yen arasında bir para alır. Onunla pek bu konuları konuşmam.

"İşim bitmeyecek gibi."

"Bu soğukta. İşin zor. Soya soslu pirinç ezmesi var tencerede."

"Teşekkür ederim de, bu seferki müşterim biraz tuhaf."

"Nasıl tuhaf?"

"Nasıl desem, yalan söylüyor."

"Para vereceğini söylemedi mi?"

"Öyle değil de, şüpheli yanları var." Kan bulaşmış on bin yeni, Toyota arabalarını anlatıverdim bir solukta.

"Aa, bu kadarla suçlu olduğunu mu düşündün?"

"Evet. Tuhaf değil mi?"

"Ben görmediğim için bir şey diyemem, ama..."

"Ama ne?"

"Biraz biliyorum."

"Neyi"

"O kızın öldürülme şekli var ya, pek Japon işi değil gibi gelmişti de. Şimdi o adam ne yapıyor?"

Sürekli gözlerimle Frank'i izlemiştim. Frank bir süre bana bakmıştı ama sonunda sıkılmış, telefon kulübesinin karşı tarafındaki oyun merkezinin önünde dolanıp duruyordu.

"Otomatik makinede polaroid fotoğraf çekmeye çalışıyor."

"Ne?"

"Polaroid işte. Ama herhalde nasıl çekildiğini anlayamamış olacak, insanların çekmesine bakıyor."

Cun, "Sorun yok o zaman ya, bir katilin otomatik makinede fotoğraf çekeceğini hiç sanmam," deyince ben de öyle olacağını düşündüm.

"Baksana Kenci. Şununla bir fotoğraf çektir de gel. Suratını görmek istiyorum."

"Anladım," deyip telefonu kapattım.

"Kenci, bu ne böyle ya? Kızlar eğleniyor gibilerdi ama fotoğraf mı çekiyorlardı? Herhangi bir belge için fotoğraf çekilen bir makine mi bu böyle?"

Açıklamaya çalıştım ama arkamızda sıraya giren bir sarhoş, çabuk olun diye söylendi. Kız arkadaşının evlere şenlik bir yüzü vardı. Normalde olsa, beylik bir şeyler söyleyerek korkutabilirdim hemen ama, Frank için endişeleniyordum ve soğuktu da zaten, "Tamam, tamam," dedim. "Tamam, hemen biter, biraz bekle lütfen." Sistemi açıklamaktan vazgeçip gerçekten çekmeye karar verdim. Frank'te bozuk para yoktu, ben çıkardım. Makinenin önünde durdurup Japon usulü tavuk-şişçilerle resmedilmiş arkaplanın iyi olacağını söyledim ve manivelayla o arkaplanı seçince Frank, birlikte çektirelim, dedi.

"Deminki kızlar hep birlikte çekindiler, biz de anı olsun diye birlikte çekinelim."

Bu makinelerde iki kişi fotoğraf çekerken yüzlerinizi iyice yapıştırmanız gerekir. Gerçi Frank'ten nefret ediyor değildim ama yüzümü ona yapıştırmak da istemiyordum. Başka zaman olsa bile, bir erkekle yanak yanağa gelmek rahatsız edici bir şey ve Frank'in cildi biraz farklı. Otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu söylüyor ama hiç kırışığı yok. Tuhaf, yapay bir pürüzsüzlük. Yine de çok yaşlı olduğu hissine kapılıyorum. Neticede pek yaklaşmak istemediğim bir yüz ama Frank zorla omzuma sarılıp "Haydi şimdi Kenci, deklanşöre bas," dedi objektife bakarak. Frank'in yanağı dalgıçların kullandığı silikon maskelere benzer bir his veriyordu ve ürkütücü şekilde soğuktu.

"Duydum, çok eğlenceli bir yabancıymış."

Gözetleme evine giderken, iç çamaşır pavyonları sokağında Satoşi'yle karşılaştık. "Bu saatte olursa 7.000 yen fazlasını asla almayız." Aynı sözleri karşısındaki sarhoşlara tekrarlıyordu. Şöyle bir bakınca, Satoşi'nin "Kabukiço rahattır," sözlerini

anlar gibiyim. Bir şeyler aşırı gelişigüzel ve disiplin benzeri şeyler yok. Paranı alamazsın ya da işinden olursun, açık ve net. Bunun sonucu asla onur gibi şeylerle ilgili değil. Frank, durmuş çektiğimiz fotoğrafa bakıyordu.

"Garsonlar bu yabancı adamla ilgili bir şeyler söyledi mi? Ödediği para hakkında falan?" diye sordum Satoşi'ye. On bin yene bulaşan şeyin kan olup olmadığını merak eden yalnızca bendim sanırım. Frank'in pavyonda çıkardığı on bin yeni düşünmeyi bırakma kararı aldım. Cun'un sözlerine gerek kalmaksızın, "fazla kafama taktım, az önce liseli kızın cesedinin atıldığı yerden geçtik, üstelik onun hemen yanındaki oto kiralama şirketinin havasının kasveti üst üste gelince, sinirlerim dayanmadı herhalde," demeye karar verdim.

"Bu herif gözetleme evine gitmek istiyormuş, son zamanlarda bildiğin iyi bir yer var mı?" diye sorunca, Satoşi "her yer aynı" diye gülerek Frank'tan yana bakıp "Senin işin de zor," dedi. "Tutmuş fukaranın tekine yakalanmışsın," demek istiyordu. En yakın gözetleme evi hemen önümüzdeki binanın altıncı katındaydı.

"Düşündüm de Kenci, sen de birlikte gelir misin?" dedi Frank, gözetleme evinin önüne kadar götürüp birlikte gidersek iki kişilik ücret ödemesi gerekeceği için dışarıda bekleyeceğimi söyleyince. Frank iki kişilik ücreti ödedi. 5.000 yen. Şov yeni başladığı için, ikimiz resepsiyonun yanındaki küçük iki kişilik koltukta oturup beklemek zorunda kaldık. Gözetleme odalarına şov başladıktan sonra girilmez. Ama bir seferlik şov on dakika kadar sürdüğünden, pek fazla beklemek gerekmez. Duvarlarda, gece hayatının televizyon programlarında konu olduğu zaman çekilmiş fotoğraflar yapıştırılmıştı. Fotoğraflar oldukça eskiydi, renkleri solmuş, program sunucularının kendi imzaları da silinmeye yüz tutmuştu.

"Ha, bu arada, kız arkadaşın işinin uzamasına bir şey dedi mi?" dedi Frank, İngilizce ve Japonca. "Burası televizyonlarda

da konu edilmiş, kaliteli bir gözetleme şovu evidir," yazılı pankartlara bakarken.

"Bir sorun yok."

"Öyle olmasına sevindim. Bir de burada sistem nasıl işliyor?"

Şovun müziği bulunduğumuz yere kadar geliyordu. Şarkının adını bilemiyorum ama söyleyen Diana Ross'tu. Şovlar genelde üç-dört şarkıda biter. Kadın gelir, önce giysilerini çıkarır ve şov başlayınca hemen başka bir kadın gelip kabinin kapısını açarak özel servis isteyip istemediğini sorar, "Servis ister misiniz?" Frank, "Özel servis?" diye sorunca, "El marifetiyle servis," diye yanıtladım. "Elle servis istersen ayrıca 3.000 yen daha vermen lazım."

Elle servis sözüne tepki vermişti Frank, "Elle servis," dedi, uzaklara bakıyormuş ya da özlemini çektiği bir şeyi düşünüyormuş gibi. Kadının birinin gelip elle servis yapması anlamındaki söz üzerine bu kadar derin derin düşünen bir kişiyle ilk kez karşılaşıyordum. "İstemezsen yaptırmana gerek yok," dedim, "nihai amaç seks olduğuna göre, ondan önce elle servis almak biraz şey olur yani."

"Olsun, fark etmez," dedi Frank bana bakarak. "Benim cinsel iştahım sağlamdır, gerçekten çok sağlamdır." Frank, doğrudan çevirecek olursak, "*Ben sekste güçlüyümdür,*" demişti.

"Şov başlayınca, kabine bir kadın gelirse 'yes' diye yanıtlaman yeter, çok basit."

"Haydi ya, öyleyse 'yes' diyelim bakalım. Zevkli olacak," dedi Frank. "Zevkli olacak," demesine rağmen, hiç bir anlamı yokmuş gibi bir yüz ifadesiyle koltuğun yanına konmuş haftalık dergiyi alıp açtı. *Gravure*'ün birinci sayfasında Dodgers'ta oynayan Nomo'nun resmi vardı. İki sene önce yaptığı sözleşmenin hâlâ sürdüğüne ilişkin bir haberdi. Frank, Nomo'nun resmini işaretparmağıyla tıklatarak "Gerçekten Japonya'da beyzbol çok tutuluyor," dedi.

Önce Frank'in şaka yaptığını sandım. Japonya'da iş yapmaya

gelen bir Amerikalı olup da Nomo'yu bilmeyen birisi olamaz. Tamamen imkânsız. Nomo'dan söz açarak iş görüşmeleri daha rahat sürdürülebilir, anlamından ziyade, olasılıkla Nomo Amerika'daki en ünlü Japondur. Frank, Nomo'nun Japonya'da oynadığını sanmıştı. Toyota yedek parçaları ithal eden birinin Nomo'yu tanımaması mümkün olabilir mi acaba?

"O atıcı Dodgers'ın oyuncusu," diyince Frank "Aa?" dercesine tekrar *Gravure*'e baktı.

"Gerçekten de, Los Angeles Dodgers'ın forması var üzerinde".

"Çok ünlü bir atıcıdır. Bu yıl rakiplerin hiçbir topuna vuramadığı bir maç oldu."

Frank, herhalde bezybolla ilgili hiçbir şey bilmiyor, dedim. Eğer, beyzbolun kendisini hiç bilmiyorsa, bu durumu biraz anlayabilirdim. Ancak, Frank yine tuhaf şeyler söylemeye başladı.

"Oo, hiçbir topuna vuramadılar demek. İyi bir tını. Benim ailem sadece erkek kardeşlerden oluşuyordu ve ben en küçük çocuktum. Ağabeylerimin hepsi beyzbol oynardı. Taşrada yaşıyorduk, göz alabildiğince mısır tarlaları uzanırdı. Oyun deyince beyzboldan başka bir eğlencemiz yoktu. Babam da beyzbol manyağıydı zaten. Onun için şimdi bile çok iyi anımsıyorum, ben sekiz yaşındayken, ikinci büyük abimin bir oyununda hiçbir topuna vuramamışlardı."

Daha bir saat önce, Frank iki ablası olduğunu söylemişti. İki ablası için parti gibi durumlarda komedyenlerin taklidini yapardı. Frank, gerçekten de anlatmıştı bunu. Şimdi, tamamen erkek kardeşler bir arada beyzbol oynuyorlardı. Tuhaf olan şimdi yalan söylemesine hiç gerek olmayan bir yerdeydik. Nomo'yu tanımaması garip ama yalan söyleyerek geçiştirmesi gereken bir durum yok ortada. Burası önemli iş görüşmelerinin yapıldığı bir yer değil, gözetleme evinin bekleme salonu; ben de önemli bir işadamı değilim, "gece rehberi"yim. Nomo'yu tanımıyorum, dese yeterli olurdu.

"Hiçbir özelliği olmayan bir taşra kasabasıydı ama birası çok güzeldi. Her beyzbol oynayışımızda bira içerdik. Ben sekiz yaşındaydım ama elbette bana da içirirlerdi. Bira içemeyen erkek değildir, Amerikan taşra kasabaları hep böyledir. Mısır tarlaları göz alabildiğince uzanırdı. Gökyüzü rahatsız edici ölçüde maviydi. Yazları çok sıcak geçerdi. Sanki güneşten yumruk yer gibi hissederdik kendimizi. Güneşin altında kalınca, zayıf olanlar hemen bayılırlardı. Ne tuhaftır, beyzbol oynarken bir şey olmazdı, sıcağı hissetmezdik. Atıcının gününde olmadığı zamanlarda savunmada görev aldığımda bile sorun olmazdı."

Beyzbol konusuna girince, Frank o âna kadar olduğundan daha hızlı konuşmaya başlamıştı. Sözcüklerini kaçırmamak için dikkatle dinlerken ben de eskileri hatırladım. Ben de ortaokul yıllarımda beyzbol oynamıştım. Güçsüz bir beyzbol koluydu ama yazları yaptığımız antrenman maçlarını bir an olsun unutmadım. Frank'in söylediği gibi, sadece ayakta durmakla insanın bayılacağı kadar sıcak günlerde bile, beyzbol oynarken bir şey olmazdı. Yaz ve beyzbol. Bu iki sözcükle, biraz tecrübe etmiş bir insan hemen çimenler, toprak, eldivenin deri kokusu, saha çizgilerindeki tebeşirin kendine has kokusunu hatırlayacaktır. Bir anda o günlere özlemle doldum ve Frank'in yalan söyleyişine duyduğum şaşkınlığı unuttum.

"Az bir sayı farkıyla öndeyken, iki auta gelmiş ve tüm noktalar da dolmuşsa, savunmada dursan bile terlemezsin, sıcak olduğunu bile unutursun. Ama böyle yapıp kısa bir süre için gözlerimi kapattığımda müthiş bir sıcak olduğunu anımsıyorum. Gerçekte, öylesi bir sıcağı ömrüm boyunca bir daha hiç yaşamadım. Yazın oynanan beyzbol kadar sıcak bir şey de yok, yazın oynanan beyzbol kadar başka hiçbir şeyi özlemedim."

Farkına vardığımda bunları anlatmaya başlamıştım bile. Bunları konuşmak zevk veriyordu. *Present perfect tense*'in karşılaştırma kalıbını sorunsuzca kullanmıştım.

"Kenci, sen de mi beyzbol oynadın?" dedi Frank, pek sevinmemiş gibiydi.

"Evet oynamıştım."

Böyle yanıtlayabilmek beni mutlu etmişti. Bu yanıtla birlikte, Frank'in benim gibi bir Japonun asla anlayamayacağı bir aile ortamında yaşadığını düşündüm. Amerika'da boşanma oranı yüksektir, yaklaşık yüzde ellilere ulaşıyor, diye sık sık dergilerde yazar ama bu yazıları okumakla gerçek durumu kavrayabilmek olanaksız. "Aa, öyle mi?" der geçiştiririz. Şimdiye kadar yaklaşık iki yüz Amerikalıya gece hayatı rehberliği yaptım. Tam iki gece boyunca birlikte olup ayrılmak zamanı geldiğinde sarhoş bir hâlde çocukluğunu anlatmaya başlayan müşterilerim hiç de az değil. Beğendiği bir kadınla, istediği gibi seks yapamayanlarda bunları anlatma eğilimi oldukça yüksek. İyi de, yabancı bir ülkeye gelip sadece iki üç gün içinde hoşlanacağı bir kadın bulup seks yapma olasılığı hemen hiç yok ama müşterilerimin çoğunun Tokyo gecelerinde dolaştıktan sonra, sarhoş, yorgun bir hâlde yalnızlıklarını bana açtıklarını düşünüyorum. Benim de ortaokul ikinci sınıfta babam öldüğü için onların anlattığı yitirme duygusunu yarı yarıya kavrayabiliyorum. Onlar, sözgelişi şöyle anlatıyorlar: "Babam eve gelmemeye başladıktan sonraki Noel'de tanımadığım bir adam evimizdeydi ve annem bundan sonra bu adam senin baban dedi, ben altı yaşındaydım ve o durumu kabullenmekten başka çarem yoktu, kabullenmem de uzun zaman aldı, iki yıl, üç yıl gibi bir süre. Zamanla adam beni dövmeye başladı, benim memleketim North Carolina'da o yıl çıkan ilk çimenleri kesmeden mayıs ayına kadar bırakma âdeti vardır, adam Batı Sahili'nden gelmiş bir işadamıydı ve o yüzden bu âdeti bilmiyordu, evin önündeki çimleri umursamadan çiğniyordu, buna izin veremezdim ve adamı uyardım, ne kadar uyardıysam da adam çimenleri ezmekten vazgeçmedi. Bunun için küfrettim ona, küfredecek yaşa gelmiştim, adam beni dövdü ve yine kabullenmem zaman aldı." Anlatan Amerikalılar

kabullenme sözcüğünü sıkıntıyla kullanıyorlar. Sabretmek sözcüğünü kullanan hiç olmuyor. Sabretmek sözcüğü birçok anlamda Japonesk. Amerikalılar bu konuşmaları yaptıktan sonra, yalnızlığın niteliğinin farklı olduğun düşünmeye başladım, Japon olduğuma sevindim. Gerçekler ve koşulları kabullenebilmek için harcanan çabanın getirdiği yalnızlıkla, sadece sabretmekle geçecek olan yalnızlık farklı şeyler. Benim, Amerikalılarınki gibi bir yalnızlığa katlanacak gücüm yok.

Frank'te de kesin bu tür yanlar vardır diye düşündüm. Bir dönem sadece ablalarının olduğu bir ailede kalmış, bir dönemde de sadece abilerinin olduğu bir ailede yaşamış olabilir.

"Beyzbolu ortaokuldayken oynamıştım. Ben ikinci noktayı savunurken, kısa-kesme oynayan samimi bir arkadaşım vardı. İkinci noktada oynamak için benim omuzlarım biraz fazla gelişmişti ve kısa-kesme oynayan arkadaşımın da omuzları gelişmiş olduğu için, çok sık ikili antrenmanlar yapardık. İkili oyunlar bizim her şeyimizdi diyebilirim. Yaptığımız maçlarda yenilsek bile ikili oyunumuzda iyi oynamışsak, diğerlerine çaktırmadan sevinç işaretleri yapardık birbirimize," dedim Frank'e ve hangi pozisyonu savunduğunu sordum. Tam o sırada önceki şov bitince, "Evet sayın müşterilerimiz buyrun, beklettiğimiz için üzgünüz, kabinlere giriniz, buyurun," anonsu yapıldı.

"Haydi bakalım, bizim sıramız Kenci, girelim," diyerek Frank ayağa kalktı. Ben de kalkıp kabine yöneldim ama Frank'e karşı yine bir şeylerin eksik kaldığı duygusuna kapıldım. Ateşli bir şekilde beyzboldan konuşurken ben kendi beyzbol geçmişimi anlatmaya başlayınca, konuya olan ilgisini kaybetmiş gibi olmuştu. İlgisini kaybetmesinden ziyade, beyzbol konusundan kaçmaya çalıştığı hissi uyanmıştı bende.

İkimiz, görevli adamın yer göstermesiyle, biraz uzak ayrı ayrı kabinlere girdik. "Cinsel iştahım sağlamdır," diyen Frank, nedense kabine girerken pek sevinmiş gibi görünmüyordu. Heyecanlanmış bir hâli de yoktu. Adını koymak gerekirse, rahatsız

olmuş, canı sıkılmış gibiydi. Küçük bir yuvarlak tabure ve kâğıt peçete kutusundan başka bir şeyin bulunmadığı, kapalı yer korkusu olanların panik yaşayabileceği kadar dar kabine girerken "Cins herif," dedim sesli sesli.

Şov hemen başladı. Sahne yarım daire şeklinde, altı-yedi metrekarelik bir alandı. Yuvarlak kısımda daracık ayrılmış kabinler sıralanmış, sahneye bakan yüzü tek tarafı ayna tek tarafı cam ile kapatılmıştı. Dans eden kadınlar kabinlerin içini göremiyorlar ama duvarlara iliştirilmiş küçük ışıklar sayesinde, hangi kabinin içinde müşteri olduğunu anlayabiliyorlar. Müzik, ardından da bundan daha adisi olamaz dedirtecek bir ışık gösterisi başlayınca sahnenin sağ tarafındaki kapıdan, kısa boylu zayıf bir kadın sahneye girdi. Müzik, Michael Jackson'dandı. Kadının üzerinde bir gecelik vardı.

"Özür dilerim. Özel servis istiyor musunuz?" diye sordu, kabinin kapısını açan kadın. Yüzüme baktığında, "Aa, Kenci, sen miydin?" dedi. Eskiden, dediysem de yarım sene evvel, Roppongi'deki bir şov pavyonunda çalışan bir kadındı ve yanlış anımsamıyorsam adı Asami idi. "Asami?" diye sorunca "Burada adım Madoka," dedi gülerek.

"Bir ricam var," dedim Madoka'ya. "Bunun üç ilerisindeki kabinde yabancı biri var da, o özel servis isteyecekti." Adı Roppongi'de Asami'yken, burada Madoka olan kadın, "Yabancı?" diyerek kaşlarını çattı. Gerçekten de yabancılar gece hayatının hiçbir yerinde istenmiyor. "Yok, yanlış anlama, öyle özel bir servis yapmanı istemiyorum, sadece o tipin boşaltacağı miktarı öğrenmek istiyorum."

"Bu da ne şimdi? Yarışma mı var yoksa?"

"Yok, sadece öğrenmek istiyorum, seni yemeğe götürürüm, haydi."

Madoka, "Tamam," diyerek, kabinimin kapısını kapattı. Roppongi'deki şov pavyonunda birkaç kez özel olarak çağırmıştık. Gece hayatında meslek tutan kadınlar böyle şeyleri mutlaka

hatırlarlar. Cesedi parçalanmış hâlde bulunan liseli kıza tecavüz de edildiği yazıyordu gazetede. Eğer Frank, dün o kıza tecavüz etmişse, özel el servisinde boşaltacağı miktarın o kadar fazla olmaması lazım, diye düşünmüştüm. Öldürülen liseli kızla Frank arasında bir ilginin olduğunu düşünmek aptalca olabilir. "Fazla kaptırmışsın kendini, çok aşırı düşünmüşsün." Sözgelişi, Cun böyle derdi herhalde. Ben de, Frank'in katil olduğunu söylemiyorum ama iki yıl Tokyo gece hayatı sahnesinde çalışarak edindiğim temkinli olma hislerim, Frank'e güvenmem gerektiğini söylüyordu bana. Her insanın yalan söyleyeceği bir an gelir. Ancak, sürekli yalan söyleyen bir insan, yani yalan söylemeyi günlük yaşamı hâline getirmiş bir insanın, kendisinin yalan söylediğine idrakı zayıflar ve hatta bazı durumlarda kendisinin yalan söylediğini bile unutur. O tür çok insan tanıyorum ve asla yaklaşmamaya dikkat ediyorum. Bu dünyada o tür insanlar en belalı, en tehlikeli olanlardır.

Sahnede, ufak tefek ve zayıf kadın geceliğinin önünü açmış belini kıvırıyordu. Profesyonel bir dansçı değil de batakhanede çalışan bir kadın olduğu için hareketleri kesinlikle ayartıcı değildi. Bir sözcük bulmak gerekirse komikti, insanı üzen bir yanı vardı. Zaten, kimse burada striptizin ustaca yapılmasını beklemiyor. Kadın, müşteri bulunan kabinlerin aynasına kendini yapıştırıyor, otuz saniye kadar, sutyenini çıkartarak memelerini avuçlayıp tek elini külotunun içine sokuyor, servisine devam ediyordu. Makyajı hafif ve beyaz tenli olduğundan, kadının yüzündeki, el ve ayaklarındaki mavi damarlar fark edilebiliyordu. Işık gösterisi altında iyice belirginleşen o mavi damarlara bakarken burada zalimce bir şeyler yapıldığı hissine kapılmıştım ki, Madoka kabinin kapısını açarak başını uzattı.

"Nasıldı?" dedim, alçak bir sesle. Keskin parfüm kokusu dar kabine yayılmıştı. Madoka elinde prezervatifler ve el havluları konmuş bir plastik kutu tutuyordu, fırfırlı gecelik gibi bir şey giymişti. Sanki buradan mutluluk dağıtan zümrüdüanka kuşunu bulmaya gidiyormuş gibi bir kılıktaydı.

"Şu, beş nolu kabindeki yabancıydı, değil mi?"

Kabinin içindeki karanlık ve arkasından gelen ışık yüzünü tam olarak görmeme engel oluyordu ama Madoka bir şeye canı sıkılmış, hatta bir şey onu tedirgin etmiş gibi konuşuyordu.

"O tip, özel servis istemedi mi," diye sorunca Madoka, istedi ama, anlamında başını salladı.

"Tuhaf bir şey mi oldu?"

"Hımm, tam ortasındayken, yeter, dedi."

"Boşalmadı yani."

"Boşalmadı mı desem..."

"Orası iri miydi?"

"Büyüklüğü normaldi ama bir acayipti işte. Her şey bir yana, hem o yüz ifadesiyle kendini mıncıklatan birine ilk defa rastlıyorum hem de aleti, nasıl desem, insanın içini bulandırıyordu."

"İnsanın içini mi bulandırıyordu?"

"Hı. Sertliğine diyecek yoktu, yerine göre."

"Silikon mu taktırmış acaba?"

"Silikon ya da inci taktırmış olsa ben de anlarım ama öyle değildi. Üstelik yüzü, en başta karanlıkta anlayamadım ama gözlerim alışınca yüzünü görebildim. Bana bakıyordu ama... Ya, gidebilir miyim artık? Müşterilerle konuşunca fırça yiyorum."

"Oldu tamam. Kusura bakma tuhaf bir ricada bulundum," deyince, Madoka "Önemi yok," diyerek kabinin kapısını kapattı. Artık Frank'le ilgili konuşmak istemezmiş gibiydi. Sahnede, sutyenini çıkartıp külotunu ayak bileğine kadar indiren kadın mastürbasyon yapıyordu. Sahnede yere uzanmış, bacaklarını ayırarak gözlerini kapatmış, hafif hafif inliyordu. Tamamen rol mü yapıyordu, biraz hissediyor muydu ya da başkaları kendini seyredince heyecanlanan tiplerden miydi, bilinmez. Bilinmez ama cinsel coşkuyu ifade eden yüz hâli ve ses, hemen hemen onun şu anki hâli gibi bir şey işte. Erkekler açısından da pek öyle çeşitlilik söz konusu değil. Madoka, şimdiye kadar, o ânı yaşayan erkeklerin yüzlercesinin, binlercesinin yüzünü gör-

müştür. Frank özel servis yaptırırken yüzü nasıl bir hâl almıştı acaba?

Gözetleme evinden çıktıktan sonra Frank hemen hiç konuşmadı. Ben de Frank'e bir şeyler söyleme isteği duymadım. İkimiz neon lambaları ve simsarların sesinden bir an önce uzaklaşmak istermişçesine yürümeye devam ederek kafamızı kaldırıp baktığımızda aşk otelleri sokağının kıyısında bir yerde kalmış beyzbol vuruş çalışma sahasının önüne gelmiştik. Gece yarısı biri geçmişti ama yeşil ağ ve demir çubuklarla çevrelenmiş vuruş talimi sahasından, metal sopalarla plastik toplara vurulma sesleri ritmik olarak duyuluyordu. Frank durup bir süre o sese kulak vererek tuhaf bir şey görmüş gibi bir yüz ifadesiyle demir çubukların öte tarafına bakmaya başladı. Amerika'da demir çubuklarla ve ağ ile çevrelenmiş beyzbol ya da golf için vuruş çalışması yapılan yerler yokmuş. Ben golf atış talimi yerlerinin tüm dünyada bulunduğunu sanırdım. Otomatik içecek ve sigara satış makinelerinin da dünyanın her yerinde olduğunu sanıyordum. Dünyanın her yerinde olduğunu sanıyordum, demekten ziyade, otomatik satış makinelerinin Japonya'dan başka yerlerde de olup olmadığı sorusu aklımın ucundan bile geçmemişti. Meraklı müşteriler mutlaka sorarlardı: "Kenci, niye bu kadar çok otomatik satış makinesi var? Anormal sayıda market olduğuna göre, ayrıca makinelerin konmasına ne gerek var? Üstelik, neden o kadar fazla çeşitte kutu kahve, meyve suyu ve enerji içeceği var ki? Üreticiler bu kadar fazla çeşit olunca nasıl kâr ediyorlar?" gibi sorulara hâlâ cevap veremiyorum. Başlangıçta, Amerikalıların bu tür şeyleri neden merak ettiğini de anlamazdım. Bu ülkede yabancılar baktığında anormal gelecek bir sürü şey var ve bunların çoğunu açıklayamıyorum. "Japonya dünyanın sayılı zengin ülkelerinden biri olmasına rağmen neden aşırı çalışmaktan ölenler oluyor? Fakir Asya ülkelerinde olsa anlarım ama böylesine varsıl Japonya'da liseli kızlar neden fuhuşa yöneliyor? Ailenin mutluluğu için çalışmak dünyanın

her yerinde aynıdır ama Japonya'da babanın tek başına başka bir şehre çalışmaya gitmesi âdetine neden ses çıkaran olmuyor?" Açıklayamamam aptal olduğumdan değil. Böyle şeyler ne televizyonlarda ele alınıyor ne de gazetelerde yazıyor. Zaten bu ülkede neden aşırı çalışmaktan ölenler oluyor, dünyadan bakıldığında anormal gelen başka şehre atanarak tek başına çalışmaya gitme âdeti neden olabiliyor, kimse bunları öğretmiyor.

Frank, kıpırdamadan beyzbol antrenman sahasına bakıyordu. Kesin bir iki atış yapmak istiyordur, dedim. "Ne dersin, biraz takılalım mı?" deyince Frank, şaşırarak belli belirsiz onayladı.

Birinci kat oyun merkeziydi ve demir merdivenleri tırmanıp ikinci kata çıkınca floresan ışıklarıyla aydınlatılmış tuhaf bir yere ulaştık. "Dikkat! Makineleri Kullanmayanlar Vuruş Alanına Giremez!" yazılı levha demir çubukların ortalarında bir yere asılmıştı. Toplam yedi vuruş alanı vardı ve her birinde gelen topun hızı farklıydı. Sol kıyıdaki makina 135 km sürate ulaşan toplar gönderen en hızlı makine ve 80 km hıza ulaşan sağ kıyıdaki makine de en yavaş olanıydı. Gerçekten topa vuracak müşterilerden başkası vuruş alanına giremez. Bizden başka iki yerde daha oynayanlar vardı. Sarhoş bir çift ve sessiz sedasız topa vuran eşofman giymiş bir genç adam. Çiftin olduğu yerde adam topa vuruyor, çubukların dışındaki kadın tezahürat yapıyordu. "Haydi bastır, saha dışına uçur!" diye kadın her top gelişinde bağırıyordu. Sarhoşluktan sallanan adam çoğu topu ıskalıyordu. "Ha gayret! Ha gayret!" diye, kadın ciddiyetle tezahüratına devam ediyordu. Neyi yenmeye çalıştıklarını anlayabilmiş değilim. Kadının bağırmayı sürdürdüğü demir çubukların dış tarafının, tam taşra istasyonlarında olduğu gibi, üstünde çatısı vardı ama etrafı açıktı. Görevli otobanlardaki ücret gişeleri kadar dar bir odada, sandalyesinde uyuyakalmıştı. Küçük odanın içinde, üzerine demlik konmuş gaz sobası turuncu alevlerle yanıyor, sıcaklamış olacak, görevli üzerinde tek bir tişörtle uyuyordu ve odanın dışındaki duvara iyice kendini yapıştırmış bir evsiz vardı.

Evsiz altına serdiği mukavvanın üzerinde uzanmış, elinde hazır çorba kutusuna koyduğu içkiyi içiyor, haftalık dergilerden birini okuyordu.

"Amerika'da böyle bir yer yok." deyince Frank, Japonya'da da pek fazla olmadığını düşündüm. Top atan makinelerin olduğu yer karanlıktı. Çalışan makinelerin kol kısmının ucundaki yeşil ışık yanıp sönüyordu. Dağılan topları toplayıp taşıyan bant ve yayların makinenin gücüyle gerilip esneme sesi, ilkel bir hoparlörden yayılan Uçida Yuki'nin şarkısının boşluklarında kesik kesik duyuluyordu. Eşofmanlı adam tere batmış, oldukça isabetli vuruşlar yapıyordu. Ancak, elbette doğal olarak öyle ama, ne kadar mükemmel vurursa vursun, top yaklaşık 20 metre ilerideki ağa takılıp kalıyordu. Ağın yüksek bir yerinde "saha dışına atış" yazılı elips bir pankart asılmıştı. Yırtılmış, "ha" kısmı okunmuyordu.

"Vuruş yapacak mısın?" diye sordum Frank'e.

"Yok, ben biraz yoruldum dinleneceğim, istersen sen çalış biraz. Senin vuruşlarına bakayım," diyen Frank, görevlinin kulübesinin önünde duran tabureyi çekerek oturdu. Tabureyi alırken evsiz, Frank'e baktı. Frank, o tabureyi kullanan kimse olup olmadığını İngilizce sorduğunda, evsiz cevap vermeksizin, ya votka ya da şoçu gibi sert bir içki olduğu belli olan şeffaf içkisinden bir fırt çekti. Evsizin sağ elinde tuttuğu plastik kap içerisindeki sıvı şüphesiz içkiydi. Kokusu benim bulunduğum yere kadar ulaşıyordu. Evsizin kendinden de farklı bir koku geliyordu.

"O burada mı yaşıyor, acaba?" dedi Frank, tabureye oturup evsize bakarak.

"Yaşıyor denemez."

Hava soğuktu ve birkaç vuruş yapmak istiyordum ama vuruş talimi parasını Frank'ten almamı zorlaştıracak bir hava oluşmuştu. Elbette, beyzbolu sevmiyor değilim ve bir seferlik parayı, herhalde 300 yendi, kendim ödeyebilirim ama kendim oynamak

istiyor değilim. Pek yürümek istemediğim de doğru ama gözetleme evinin bekleme salonunda, Frank kardeşleriyle beyzbol oynadığını anlattığı için getirmiştim onu buraya. İşimin bir parçasıydı. Polaroid fotoğraf için verdiğim 300 yeni bile henüz almamıştım. Miktar önemli değil ama rehberlik yaparken doğacak her türlü masrafı müşterinin karşılaması gerektiğini en başta söylememe rağmen, böyle arkadaşmışız gibi bir havanın oluşması sıkıntılı bir durumdu. Bozuk para atsana, diye Frank'e söyleyememem belki de yorgun oluşumdandı. Tuhaf bir şekilde yorulmuştum.

"O bir evsiz, değil mi?"

"Evet, öyle."

Bu kadar soğuk bir yerde konuşacak hâlim yok, hem sanki üşütecek gibiyim. İkimizin arkasında bir binanın park yeri vardı ve çubukların arasından aşk otellerinin neon ışıkları görülüyordu. Frank'in burnu soğuktan kızarmış, tabureye öylesine yayılmıştı ki, kıpırdayacak gibi görünmüyordu. Belirli bir hızla içkisine devam eden evsize bakıyordu.

"Neden bunu buradan kovmuyorlar?"

"Üşeniyorlardır."

"İstasyonlar ve parklarda da çok evsiz vardı. Japonya'da bu kadar evsiz olduğunu bilmiyordum. Japonya'da evsizlere saldıran gençler var mı?"

Gerçekten üşüdü herhalde diye düşünerek "Var," dedim.

"Var demek, vardır tabii. O tipler hakkında sen ne düşünüyorsun, Kenci?"

"Düşünecek ne var ki? Evsizler kokarlar, onlara nazik davranmayı pek düşünmezsin."

"Koku ha? Gerçekten de koku insanlardan nefret etmenin ya da onları sevmenin temel unsuru olabilir. New York'ta sadece evsizlere saldıran sokak çeteleri var. Evsizlerin para edecek hiçbir şeyleri olmadığı için, sadece şiddet uygulayarak zevk alıyorlar. Yaşlı evsizlerin dişlerini bazı aletler yardımıyla teker teker söken tipler de varmış. Cinsel tacizde bulunanlar da."

Neden dedim, Frank bu saatte, böyle bir yerde o tür şeyler konuşuyor acaba? Sürekli "Ha gayret, ha gayret," diye bağıran kadın, vuruşlarını bitirdiğinde ayakta duramayacak hâle gelen adamı sarılarak destek olacak şekilde alıp götürdü. Eşofmanlı adam hâlâ vuruşlarına devam ediyordu. Rüzgâra açık saha soğuktu, belimden aşağısı sanki hiçbir şey giymemişim gibi üşümüştü, özellikle ayak uçlarım. Aşk otellerinin çoğunun pencereleri aydınlıktı. O cılız, ayartıcı ışıklara bakarken gözetleme evinde Madoka'nın söylediklerini düşündüm. Öyle bir yüz ifadesiyle aletiyle oynatan bir adama daha önce hiç rastlamadım, demişti Madoka. Şimdi düşününce, Frank'in boşalıp boşalmadığını net olarak sormayı unutmuştum, ama artık bunun hiçbir önemi yoktu sanırım. Acaba, Frank'in nasıl bir yüz ifadesi vardı?

"Bu tür konular iç karartıcı değil mi?" dedi Frank, evsize bakarak. İç karartıcıysa hiç açma o zaman, diye düşündüysem de, "Öyle," dedim.

"Neden iç karartıcı ama? Feci şekilde kokan birini gençlerin feci şekilde taciz etmesi neden iç karartıcı? İzlenimden kaynaklanıyordur. Neden böylesi izlenimler insanları rahatsız ediyor acaba? Süt kokan bir bebek görünce herkes gülümser, değil mi? Neden, kötü kokular tüm dünyada aynı acaba? Neden, kötü koku bizim algılarımızda yerleşmiş acaba? Koca dünyada yok mu acaba, hayır, yani, evsizle yanak yanağa olmak isteyecek biri ya da aniden bir bebeği öldürmek isteğine kapılacak birileri çıkmaz mı asla? Kenci, öylesi insanların da mutlaka bir yerlerde olduklarını hissediyorum."

Frank'in anlattıklarını dinledikçe, kendimi gerçekten kötü hissetmeye başladım. "Birkaç atış yapacağım," deyip demir çubuklarla çevrelenen vuruş alanına yöneldim.

Vuruş yerine girdim. Iskalanan topları geri toplayabilmek için zeminin hafif bir eğimi vardı. Beyaza boyalı beton zemin floresan ışıklarının yansımasıyla mavimtrak bir renk alıyordu. Ağın çevresi aşk otellerinin neonları ve pencerelerinden gelen

ışıklarla aydınlanmıştı. Bu kadar soğuk bir manzara daha var mı acaba, diye düşünerek birkaç ısınma hareketi yaptıktan sonra, üç sopa içerisinden en hafif olanını seçtim. Üç bozuk parayı deliğe atınca top hızı 100 km yazılı makinenin üstündeki yeşil ışık yandı. Motorun çalışma sesi duyulur duyulmaz ince uzun karanlık içinden beyaz plastik bir top uçup geldi. 100 km bile oldukça hızlıydı ve vücudumu kıvıracak zaman bile bulamadığım için ilk topu ıskaladım.

Frank arkamda hiç istifini bozmadan bir türlü güzel bir vuruş yapamayışımı izliyordu. Sonra taburesinden kalkıp bana doğru geldi.

Frank yaklaşıp hemen arkamdaki demir çubuklara yapışarak "Kenci, ne oldu sana? Hiç ileri doğru gitmiyor toplar," dedi. Neden bilmem, tepem atmıştı. Böyle bir adamı konuşturuyorum, dedim kendi kendime.

"Kenci, şu adama baksana," dedi Frank, benim yanımın yanında vuruş yapan eşofmanlı adamı gözleriyle işaret ederek, "Baksana, müthiş bir adam, tüm toplara rahatlıkla vuruyor."

Eşofmanlı adam, 120 km hızla gelen topların hemen hemen tamamını sopasıyla ortalıyor ve merkez ortalarında bir yöne doğru yolluyordu. Vücudunu kıvırma hızı normal değil. Sabah beyzbolu benzeri bir iş için tutulmuş profesyoneller gibi bir şeydir herhalde dedim. Bu şehirde o türden insanların da yaşadığını duymuştum. Lisede ya da şirketlerin takımlarında oynadıktan sonra kendini kadın, kumar ya da uyuşturucuya kaptırıp başka kazanç yolu olmadığı için, sabah beyzbolunda yardımcı olup para kazanırlar. Bir saha dışı vuruş için 2.000 yen, bir iç vuruş için 500 yen şeklinde, yaptığı işe göre para alarak çalıştığı için, alıştırma yapmak gerekiyor.

"Deminden beri bakıyorum, Kenci sen bir topa bile dokunamadın daha. Burada, o adamın makinesinden daha yavaş geliyor toplar, oradan çok çok daha yavaş."

"Anladım, tamam," dedim biraz sesimi yükselterek ve bir

sonraki topu var gücümle ıskaladım. "Of," diye başını salladı Frank. "Of, Tanrım, bu nasıl bir şey? O kadar yavaş bir top hem de."

İyice tepem atmıştı, vücudumu sarsarak konsantre olmaya çalıştım. Frank sürekli, bu bir şeylerin laneti, Tanrı seni unutmuş, gibi şeyler söyleyince "Az sessiz ol!" diye bağırdım. "Öyle arkamda sürekli konuşunca konsantre olamıyorum."

Frank, derin bir nefes alıp yine başını salladı, "Kenci, Jack Nicklaus'un ünlü öyküsünü bilir misin? Jack büyük bir mitingde konuşmasının belirleyici kısmına girecekken, öyle konsantre olmuş ki, o an rüzgâr estiğinde şapkasının uçtuğunu anlamamış bile. Konsantre dediğin öyle bir şeydir işte."

"Jack Nicklaus'u tanımıyorum," dedim. "Lütfen sus artık. Sen susarsan oradaki saha dışı atış işaretini vururum"

"Hımm," dedi Frank, ne düşündüğü anlaşılmayacak bir şekilde. "Bahse var mısın?"

Soru şekli pek hoşuma gitmemişti. Herhalde, her zaman aynı şeyi yapıyordur, diye düşündüm. "Hımm, bahse var mısın?" cümlesini en sonunda söylemek için ondan önceki konuşmaları ve hareketleri titizce planlayarak hazırlıyor herhalde. Bu herif hep öyle hilelere başvuruyordur, yüzüne bakarak ne düşündüğü anlaşılmaz diye düşündüm. Ama artık çok geçti.

"Tamam, haydi bahse girelim." Farkına vardığımda, ağzımdan çıkmıştı bile. Benim böbürlendiğim, bu zamanda yirmi yaşındakilerde pek rastlanmayan serinkanlılıkla karar verme yeteneğim, Frank'in ne düşündüğü anlaşılmayan yüzüne karşı duyduğum öfkeyle bulut olup uçmuştu.

"Kenci, şöyle yapalım. Yirmi topa vurmayı dene. Eğer oradaki saha dışına atış işaretine bir kez bile denk getirirsen sen kazanırsın. Ben de bu akşamki rehberlik ücretinin iki katını öderim. Eğer bir kez bile denk getiremezsen ben kazanırım. Öyle olursa, bu akşamki rehberlik ücretin bende kalır, bedavaya çalışmış olursun."

"Tamam, öyle olsun," diyecektim ki kendimi tuttum. "Frank, bu söylediğin şartlar adil değil."

"Neden?"

"Sen kazanırsan benim ücretim sıfıra iner, bugünkü emeğimin karşılığı sıfır olur. Alacak verecek yok, ben kazanınca iki katı ödesen de, bu pek adil değil."

"Öyleyse nasıl olacak?"

"Sen kazanırsan, ücretimin yarısını ödersin, ben kazanırsam iki katını alırım. Mantıklı değil mi?"

"Öyleyse eğer sen kazanırsan, esas ücret 20.000 yen ve iki saat ekstra zaman için 20.000 yen, toplam 40.000 yenin iki katı, yani 80.000 yen mi ödemem gerekecek benim?"

"Evet öyle," derken Frank'in ücret sistemimi anımsıyor olmasına biraz şaşırdım. Bu yönüyle, bu herif de sıradan bir Amerikalı, dedim. Amerikalılar en başta yaptıkları anlaşmayı asla unutmazlar. Ne kadar sarhoş olsalar da, çıplak kadınları görüp coşsalar da mutlaka akıllarında tutarlar.

"Esas bu adil değil. Sen kazanınca 40.000 yen alıyorsun, ben kazanınca ancak 20.000 yen alıyorum," diyen Frank, gözlerini ayırmadan yüzüme bakmaya başladı ve "Sen cimrisin," dedi.

Bu Frank'in tahrik etme şekli miydi, bilmem. Ama, mükemmel bir şekilde numarayı yuttum.

"Anlaşıldı, senin ilk söylediğin gibi olsun," deyince Frank dudaklarını kıvırarak güldü.

"Kenci, oyunun parasını ben veriyorum," diyerek Frank, ceketinin iç cebinden bozuk para kesesini çıkartarak tırnakları bakımsız parmak uçlarıyla üç yüz yen çıkardı. Madem bozuk parası vardı, neden fotoğraf çektirirken çıkartmadı acaba, diye düşünerek, parayı aldım.

"Üç yüz yenle kaç top geliyor?"

"Otuz top."

"Öyleyse ilk on top alıştırma olsun. On birinci toptan itibaren başlarsın."

Frank, kesinlikle hesabını çok daha öncesinden yapmıştır, diye düşündüm. O an bu herifin, hınzır yanları olduğunu anladım. İki sıra yanımdaki, yarı-profesyonel gibi oynayan adamın mükemmel bir şekilde topları merkeze göndermesine rağmen, saha dışı atış işaretine denk getirememiş olmasını gözlemlemiş olabilir. Şizuoka'dan Tokyo'ya ilk geldiğim sıralarda, kargo posta dağıtımında yarı zamanlı olarak çalışıp, dört ay kadar dersaneye gitmiştim. O zaman oda kiraladığım apartmandan iki istasyon uzaklıkta Tama Nehri kıyısında bir beyzbol vuruş çalışma sahası vardı ve havanın iyi olduğu günlerde sık sık vuruş yapmaya giderdim. Orada da saha dışı atış işareti vardı, denk getirince hediye veriliyordu. Yanılmıyorsam, oyuncak ayı veya bira kuponundan biri seçiliyordu. Günde yüz vuruştan fazla oynardım ama bir kez bile saha dışı atış işaretine denk getirdiğim olmamıştı. Başka insanların denk getirdiğini de sadece bir kez görmüştüm. Vuruş yerinden ağa kadar yaklaşık 20 metre. Elips işaret 15 metre kadar yukarıya asılmış, yana yatarak yapılacak bir atışla denk getirmenin imkânı yoktu. O beyzbol vuruş talim yerinde hediye kazanan tek kişi, fırıl fırıl dönerek yükselen bir atışını şans eseri işarete denk getiren bir teyze olmuştu.

Homurtular çıkartan makine çalışmaya başladı, on alıştırma topu hemen bitti. Omuzlarımı serbest bırakarak sopanın ağırlık merkezine denk getirmeye çalıştım. Omuzlarını serbest bırakmazsan asla topa vuramazsın, diyerek bana ilk beyzbol dersini veren babam olmuştu. Yedi ya da sekiz yaşındaydım. Babam inşaatlarda kullanılan makineler tasarlar, çoğunlukla Güneydoğu Asya ülkelerine giderdi. Pek güçlü bir fiziği yoktu ama spor denince çıkıp kendisi oynamayı da, izlemeyi de çok severdi. "Topa bak," demişti babam, ilk beyzbol eldivenini hediye ettiğinde, alıştırma yaparken.

İlk topu, sadece izledim. Top düz ve yüksek gelmişti ve ağın ortalarında bir yere gidince, Frank'in "Ho hoo" sesini duydum. Saha dışı atış işaretinin iki metre kadar altına denk gelmişti.

İkinci topa da vurmayı başarmıştım ama top çok alçaktan uçup top atma makinasının motor kısmına çarptı. Topa iyi bak, diye kendi kendime söyleyince, hep babam geliyor aklıma. Babamla oynadığıma dair pek anım yok. Aslında pek evde olmadığı hâlde, bir köprü işi için Malezya'ya gönderilince, gittiği gibi orada kalmıştı. Ama, şimdi bile rüyamda babamla beyzbol alıştırması yaptığımı görürüm.

Üçüncü topta merkeze uçan bir vuruş yaptım. Üçüncü kale noktasını yırtarcasına geçen bir vuruş oldu ama elbette saha dışı atış işaretine denk gelmesine olanak yok. Onuncu topu aşınca, fırlayıp gelen toplara konsantre olarak, Frank'i düşünmeyi bıraktım, kafam tamamen babamla dolmuştu. Anneme soracak olursanız, babam sorumsuz bir adamdı ve eğlenmeyi seviyordu galiba ama sıra çocuklarla oynamaya gelince, babam için bunun hiçbir anlamı yoktu. İki şey içimde ukde kaldı, demişti babam hastalanarak ölmeden biraz önce. Birisi köprünün tamamlanmamış olmasıydı ve bir diğeri de bana yüzmeyi öğretememiş olmasıydı. Öyle demişti. Kesin iş yoğunluğuyla birlikte oynayamam ama en azından beyzbolu ve yüzmeyi oğluma öğreteceğim, demiş babam ben doğduğumda. Amerika'ya gitme hayali kurmamda babamın büyük etkisi olduğunu düşünüyorum. Arada sırada kısa bir süre için eve gelip sonra tekrar Malezya'ya dönerken babam sevinçli olurdu. Orada da kendine bir kadın buldu da ondan, derdi annem ama tek nedenin bu olmadığını düşünüyorum. Bir kadın olsun, işini seviyor olsun, Malezya'da babamın coşkuyu yaşamasını sağlayan bir şeyler vardı. Elbette onu özlerdim ama babamın bavulunu alıp da "Haydi görüşürüz," derkenki hâlini severdim. Bir gün gelecek, ben de böyle "Haydi görüşürüz," diye bir yerlere gideceğim diye hep düşünmüşümdür.

On dördüncü topta var gücümle bir kepçeleme yaptım. Top dik bir açıyla giderken Frank'in "*No!*" deyişini duydum. Ben de "Haydi!" diye bağırmıştım ama top saha dışı atış işaretinin bir

metre altında ağa çarptı. İşte bu atış benim ulaşabildiğim zirveydi. Bir şeyler yapmazsam bu akşamki kazancım uçup gidecek telaşı, işareti hedefleyen kepçeleme haline gelip vücudumu kıvırırken dengemi tutturamayınca, topların hepsi boşa gitti. On yedinci topu ıskaladığımda, Frank'in ağzını kapatarak duyurmamaya çalıştığı boğuk gülme sesini duyunca, iyice kızıp sonraki üç topu ileriye göndermeyi bile beceremedim.

"Yok, yok, az kalmıştı. Kaç kez ben de işim bitti sandım," dedi Frank, özür dilercesine bir yüz ifadesiyle. Bir şeyler yapmazsam olmayacak, diye düşündüm. Bu tip için, bir akşamlık bile olsa bedavaya kullanılmak asla isteyeceğim bir şey değildi. Kafesten çıkıp çıkardığım ceketimi giyerken beyzbol sopasını Frank'e uzatarak "Senin sıran," dedim.

Frank sopayı almak için hareketlenmeksizin, "Bunun anlamı ne şimdi?" diyerek anlamazdan gelmeye çalıştı.

"Şimdi de senin sıran. Şartlar aynı."

"Biraz dur bakalım. Öyle bir şey konuşmadık ki!"

"Sen de beyzbol oynamıştın değil mi? Ben oynadım, vuruş sırası sende."

"Az önce söylediğim gibi, ben yorgunum ve sopa sallamaya mecalim yok."

"Sen yalancısın," deyince Frank'in yüzü değişti. Siyah simsar onu görmezden geldiğinde, pavyonda gerçekten New York'ta mı yaşıyor diye ondan şüphelenildiğinde olduğu gibi, yüz teninde mavi ve kırmızı kılcal damarlar belirginleşmiş, gözlerinden ışık kaybolmuştu. Gözlerinin uçları, burnunun kenarları ve dudaklarının kıyısı hafif hafif titriyordu. Frank'in bu hâlini tam karşıdan, nefesini hissedecek kadar yakından ilk defa görüyordum. Hem çok kızmış gibiydi hem de çok korkmuş.

"Ne diyorsun sen ya?" dedi Frank, ışıltısı kaybolan gözleriyle bana bakarak. "Senin ne dediğini anlayamıyorum. Benim nerem yalancı? Neden böyle konuşuyorsun, ben nerede, ne zaman yalan söyledim?"

Frank'in konuşması bitince yüzümü kaçırdım. Onun bu yüzünü daha fazla görmek istemiyordum. Frank, sanki üzüntülü bir ifade takınmaya çalışıyor gibiydi. Baktıkça, yanında durursam bana da kendimi zavallı gibi hissettirecek kadar çirkin bir surat, diye düşündüm.

"Sen küçükken beyzbol oynadığını söyledin bana. Gözetleme evinin bekleme salonunda gerçekten öyle söyledin, ağabeylerinle hep birlikte, oynayacak başka bir oyun olmadığı için hep beyzbol oynadığınızı söyledin bana."

"Sanırım söyledim ama bunu söyledim diye ben neden yalancı oluyorum."

"Öylesi çocukluk yaşamış insanlar için beyzbol kutsal bir şeydir, yanlış mı?"

"Tam anlayamadım."

"Kutsal bir şey, her şeyden önemli olmalı."

"Kenci, senin nereye varmaya çalıştığını anlayamıyorum. Eğer, orada gözetleme evinin bekleme salonunda söylediğim şeyler gerçekse, şimdi benim vuruş yapmam gerektiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet, öyle. Biz çocukluğumuzda, mutlaka dönüşümlü olarak vuruş yapardık."

"Tamam, anladım," diyen Frank sopayı aldı. "Bahse de girecek miyiz?" dedi Frank, vuruş kafesinin içine girerken. Eşofmanlı adam çıkıyordu. Uyuklayan görevli ve evsiz dışında, aşk otelleriyle çevrelenmiş etrafı açık ve tuhaf bu yerde sadece Frank'le ikimiz kalmıştık.

"Bir kez bile saha dışı atış işaretine denk getirirsen, yarın akşamki rehberlik de ücretsiz. Ama, eğer bir kez bile tutturamazsan, bu akşamki ücreti de normal olarak alırım."

Frank tamam dedi ama, makineye bozuk para atmadan önce beni çağırıp "Kenci," dedi. "Aslında, işler neden bu hâle geldi, anlayamıyorum."

Başlangıçta Frank'in neden söz ettiğini anlayamadım.

"Ben, senin moralin bozuldu diye beyzbol sopası sallamaya kalkmış değilim. Seninle aramız iyi olsun istiyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim.

"Nasıl söylesem, az önce de, seni kızdırarak bahsi kabul ettirip senin ödemeni bedavaya getirmek için öyle yapmadım. Ben öyle bir insan değilim. Eğlenmek istemiştim. Çocukluğumda olduğu gibi yaramaz bir ruh hâline kapılmıştım. Para hesabı yapıyor değilim. Para diyorsan, para çok bende. Belki pek zengin görünmüyor olabilirim ama parasız da değilim. Cüzdanımın içini görmek ister misin?"

Ben daha cevap veremeden, Frank ceketinin iç cebinden cüzdanını çıkardı. Pavyonda ödeme yaptığında çıkardığından farklı bir cüzdandı. Siyah deriden, iyice yıpranmış bir cüzdandı. İçinde iki milim kalınlığı olan on bin yenlik banknot destesi ve üç milim kalınlıktaki yüz dolar destesi vardı. "Bak işte," diyerek gülümsedi Frank. "Nasıl, bak işte?" diye düşündüm. Pavyonda çıkardığı cüzdan, taklit deriden bir cüzdandı. Üstelik gerçek zenginler büyük miktarlarda nakit taşımazlar. Siyah cüzdanda bir tane bile kredi kartı yoktu.

"4.000 dolar ve 280 bin yen var. Param var benim işte, anlıyor musun?"

Tamam, deyince Frank'in yüzü çok neşeli bir hâl aldı. Cildi tuhaf bir şekilde kıvrımlanıp ben de ona gülümseyinceye kadar, kıvrımlarını kaskatı bir biçimde korudu. Boynumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

"Tamam, haydi vuralım bakalım."

Frank, bozuk para kesesinden üç yüz yen çıkartıp makinaya attı. Sonra da suni çimden yapılma paspasın bulunduğu vuruş yerinde değil, beyaz beton zeminli beşgen kalenin ortalarında bir yerde durdu. Neden öyle bir konumda durduğunu anlayamamıştım. Kalede durursa fırlayıp gelen toplar ona çarpardı. Yeşil lamba yanıp, top fırlatma makinası hareket etmeye başladı.

Frank sadece sağ eli kullananlar için olan kafes içinde, vücudunu tam karşıya çevirerek çömelmiş gibi alçak bir duruşla kalede durup sopayı göğsünün önünde tutmuştu. Sopayı tutuş şekli tersti, sağ eli aşağıda kalmıştı. Dalga geçiyor herhalde, dedim. Vuruş yaparken, her zaman ilk başta böyle törensi hareketler yapma alışkanlığı var herhalde dedim. Yayın gerilip sonra aniden serbest kalma sesiyle birlikte top fırladı ama Frank vücudunu kımıldatmak için hareketlenmedi. Sürati 100 km'ye ulaşan top, Frank'in kulağını sıyırdı geçti. Frank, top arkasındaki paspasa çarptıktan sonra var gücüyle sopayı salladı. Ne dediği anlaşılmaz bir sesle bağırarak, sallamaktan ziyade zemine bir şey çakıyormuş gibi, var gücüyle sallamıştı sopayı. Ters tutmasının da etkisiyle, metal sopa elinden fırlayıp, çan sesi gibi tiz bir ses çıkararak betonun üstünde sıçradı. Sonraki top geldi. Frank, topun geldiği yöne yan durmuş, hâlâ kalede duruyordu. Ne olduğunu anlayamamıştım. Elinde sopası olmayan orta yaşlı bir Amerikalı çömelir gibi bir duruşla karşıya dönmüş, gerçek topların fırlayıp geldiği vuruş alanında duruyordu. Vuruş kafesi gibi, çok sıradan bir yer, her neyse farklı bir şeye dönüşmüş gibiydi. Frank'in duruşu, elbette bir beyzbol duruşu olmadığı gibi, diğer hiçbir spora da ait değildi. Yarım yamalak çömelmiş, yüzü yere dönük, iki kolu metal sopa uçup gittiği andaki yerlerinde kalmıştı. Kavuşturduğu iki eli çaprazlamasına sol ön tarafına doğru uzanmıştı. Duruşu, sanki bir anda dondurulmuş bir insan gibiydi. "Hey, Frank!" diye seslendiğim anda, bir top Frank'in sırtını sıyırdı geçti. Frank, hareket edecek gibi değildi. Bakışları, floresan ışıklarıyla aydınlanan mavimsi beyaz beton zemine saplanmıştı. Demir çubukların arasından esip gelen rüzgârla birlikte, bir broşürden kopmuş kâğıt parçası gibi bir şey havada süzüldü. Hoparlörden yayılan müzik eski Japon müziğine dönmüştü. Frank gözlerini bile kırpmıyordu. Sanki bir ölüye bakıyor gibiydim. Böyle düşününce gerçeklik duygularımı kaybedip bir kâbusun içine dalmış gibi oldum. O kâbusun içinde

sadece toplar ritmik bir şekilde uçup geliyor, Frank'in vücudunu sıyırarak paspasa çarpıyorlardı. O ritmik, keskin ses sanki başka bir dünyanın zamanını dilimliyor gibiydi ve komikti. Altıncı top kalçasına çarptı ama Frank kımıldamadı, ellerini gözlerinin önüne kadar getirip bakmaya başladı. Suçunu kabullenip cezasını çekiyormuş gibi, hüzünlü, her şeyden vazgeçmiş gibi bir pozdu. Frank'e işkence ediyormuşum gibi bir hisse kapılarak, bu işe bir son vermek gerek, diye kafesin içine girdim. "Çok tehlikeli ya!" diyerek, elimi Frank'in omzuna dokundum. Sanki metalden yapılmış gibi soğuktu. "Frank, burada kalman tehlikeli olur," diyerek vücudunu sarstım. Frank, nihayet bakışlarını kendi ellerinden benim gözlerime kaydırarak kabul etti. Yüzünü bana çevirdiği hâlde odaklandığı yer farklıydı. Gözleri ışıldamıyordu. Kafesten çıkarken Frank yerde biriken toplara basarak yuvarlandı. Sürekli Frank'ten özür dilemeye devam ediyordum. Geri dönülmesi güç bir hata yaptığım hissine kapılmıştım.

"Tamam artık Kenci. Ben iyiyim," dedi Frank, tabureye oturtunca biraz kendine gelerek.

"Bir yerlerde kahve falan içelim mi?" diye sorunca, Frank başını sallayarak "Biraz daha burada kalmak istiyorum," diyerek gülümsemeye çalıştı. Evsiz sürekli bize bakıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

30 Aralık 1996.

Öğlene doğru uyandım ve ilk iş olarak gazeteyi okudum. Liseli kızın öldürülmesi olayının ayrıntılarını yazıyordu.

"28 Aralık'ta sabahın erken saatlerinde, Tokyo Şincuku Semti Kabuki-ço Mahallesi'nde yol üzerinde, bir kızın parçalanmış cesedini, naylon torbalara konulup atılmış hâlde, işten eve dönmekte olan bir bar çalışanı bulmuş, Batı Şincuku Karakolu'na bildirmiştir. Karakol tarafından yapılan incelemede, kızın Daito Semti Yosuci Mahallesi 2-23-3 adresinde oturan Nobuyuki Takahaşi'nin (48) büyük kızı Akiko (17) (Daito İkinci Lisesi 2. sınıf öğrencisi) olduğu anlaşıldı. Cesette darp izleri bulunmakta, emniyet müdürlüğü yetkilileri olayı tecavüz, cinayet ve ceset parçalama olarak değerlendirip özel araştırma masası kurarak olayı aydınlatmak üzere çalışmalarını başlattı.

Emniyet müdürlüğü cinayet masası ve Batı Şincuku Karakolu yetkililerinin araştırmasına göre, Akiko-san'ın başı, iki kolu, iki bacağı vücudundan kesilerek ayrılmış, vücudu ve başı ile diğer kısımlar iki ayrı torbaya ayrılarak atılmıştı. Yüzünde darbe izleri bulunması dışında, tüm vücudunda kesici alet ve iğne gibi bir şeyle açılan kesik izleri bulunuyor ve ölümünün üzerinden

yarım gün kadar geçtiği sanılıyor. Torbanın içerisine Akiko'nun giysileri ve not defteri gibi özel eşyaları da konulmuş.

Naylon torbaların bulunduğu yer, pek fazla insanın geçmediği arka sokaklardan birindeki çöp toplama yeri. İnceleme ekibi, orada kan izine rastlamadıkları için katilin başka bir yerde Akiko'ya saldırıp parçalara ayırdıktan sonra bir arabayla cesedin bulunduğu yere taşındığı kanısında.

Akiko'nun, Kabuki-ço ve Tokyo İkebukuro çevresinde yoğunlaşan bir serseri grubuyla ilişkisinin olduğu anlaşıldığından, Batı Şincuku Karakolu yetkilileri grup üyelerinden bilgi topluyor. Buna göre Akiko 27 Aralık akşamı İkebukuro'daki bir oyun merkezinde eğlenirken görülmüş ama daha sonra nerede olduğu hakkında bir bilgi yok."

Haberi okuyup tam televizyonu açmıştım ki kapının zili çaldı. Açtığımda Cun kapının önünde duruyordu. Elindeki market alışveriş torbasını göstererek "Gerçi hazır ama, güveçte erişte yer misin?" dedi.

"Yani, sen şimdi gerçekten o adamın katil olduğunu mu düşünüyorsun? Neydi adı, şu yabancı müşterinin?"

"Frank."

"Evet, işte o. Sence o gerçekten katil mi?"

"Katil olduğunu düşünmüyorum ama tam olarak anlayabilmiş değilim."

Televizyonda psikologlar, kriminologlar ve liseli kızlar hakkında bilgili olduğu söylenen yorumcu bir adam, sanki dünyada bilmediği hiçbir şey yokmuşçasına bir edayla konuşmaktaydı.

"İyi de, hiçbir şey bulunamadığına göre, bu olayla Frank'i doğrudan bağlayacak hiçbir şey yok. Neden öyle bir hisse kapıldım, esas kafama takılan sorun o işte."

Güveçte erişte güzel olmuştu. Aluminyum folyo kaba konmuş hazır erişteye, Cun ayrıca satın aldığı köfteyi kattı. Cun'un

işte bu yanını seviyorum. Cun'un saçları hafifçe sarıya boyalı ve kulaklarında küpeleri var. Bugün, deri bir mini etekle moher bir kazak, altına da çizme giymiş. "Çoraplarını bileklerine kadar indirmeleri, saçlarını sarıya boyamaları, küpe takmaları, yani nereden bakarsanız bakın, liseli kızlar yetişkinlerin dünyasını reddetmeye çalışıyor," diyordu televizyondaki yorumcu. "Bu geri zekâlının teki," dedi Cun, buğuları çıkan köftesini yerken. "Evet, tam bir geri zekâlı," dedim. Ben de tam olarak Cun'u anlayamıyorum. Bir erkeğim ve liseyi bitireli iki yıl olmuş, o yüzden. Televizyon'daki genç yorumcu, liseli kızları anlarmış gibi konuşuyor. Böyle insanlara güvenilmez.

"Ama müthiş bir şey ya, parça parça etmiş. Aynı *Kuzuların Sessizliği* gibi."

"Öyle," dedim, "Sanırım, bu benzerliğin etkisiyle, öldürme şekli pek Japon tarzı değilmiş gibi bir his var içimde."

"Frank'in fotoğrafını getirdin mi?"

"Ne fotoğrafı?"

"Otomatik makinede fotoğraf çektik demiştin ya?"

"Dün Frank'i oteline kadar bırakıp gece üç sıralarında döndüm, beyzbol alıştırma sahasında Frank inanılmaz şeyler söyledi, fotoğraf düşünecek hâlde değildim, Frank'le beyzbol alıştırma merkezine gittim de, adam orada epey bir tuhaflaştı."

"Nasıl tuhaflaştı?"

"Aniden dondu kaldı, toplar üstüne geldiği hâlde. Vücudunun duruş şekli de bir tuhaftı. Beyzbol bilmiyor gibi bir durum değil, sonradan söyledi de, Frank'in beyni normal bir insana göre daha azmış."

"Aa, yani aptal mı demek istiyorsun?"

"Yok öyle değil. Beyninin bir parçasını kesip almışlar," deyince, Cun'un ağzına erişte götürdüğü eli havada kaldı.

"Yok, yani, vücudu donup kaldıktan sonra anlattı Frank. Adamın, nasıl demişti, beyninin bir parçasını almışlar."

"Öyle beyinden parça alınınca yaşayabiliyor mu insan?"

"Beynin, ne demişti ya? Arada sırada duyduğum bir sözcük ama dün Frank söyleyince, nereden bileyim öyle bir sözcüğü, sözlüğe baktım, yazılışına kadar sormuştum, neydi ya? Sen bilmiyor musun, beynin parçalarını?"

"Kafatası."

"Hayır, o kemik, daha zor bir sözcüktü."

Televizyonda sosyolog olduğu altyazıda geçen orta yaşlı bir adam konuşuyordu. "...Yani, bu olayla Tokyo şehrinde cinsel ahlaksızlığı önlemeye yönelik kanunun hayata geçirilmesinin gündeme taşınması gerektiğini düşünüyorum. Adını koymak gerekirse yetişkin kültürünün çöküşü anlamına geliyor."

"Lop, ön lop?" diyen Cun'un başını okşadım. Cun'un okuldaki başarı durumu vasat ama ben onun hiç de akılsız olmadığını düşünüyorum. Şu sıralar, Cun'un annesi bir çekilişte kazandığı Saipan gezisinde. O yüzden geceleri benim dairemde kalsa da olur ama ortaokuldaki erkek kardeşini düşünerek on ikiden önce eve dönmüştü. Ciddi, demekten ziyade, Cun normal olmaya çalışıyor. Normal yaşamak kolay değildir. Ana baba, öğretmenler ve devlet, köle gibi can sıkıcı bir yaşam sürmeyi öğretirler ama normal bir yaşantının nasıl olduğunu öğretmiyorlar.

"O işte, ön lop! Bir şey daha söylediydi. O çok daha zor bir sözcüktü. Sözlükte bile yoktu. Frank'in beyninin ön lop kısmından bir parçayı kesip almışlar."

"Neden peki?"

"Ne?"

"Yani, neden Frank'in ön lop parçasını almışlar? Kesip alınabilen bir şey mi?"

"Trafik kazasında, kafatası kırılmış, küçük cam parçacıkları girmiş içine. O yüzden oradaki parçayı kesip almışlar. Böyle konuşunca pek gerçekçi gelmiyor değil mi? Ama o anlatırken gerçekçi bir havası vardı."

"Kenci, sana sırrımı anlatayım mı?" demişti Frank. "Olur,"

dememe zaman kalmadan başlamıştı anlatmaya. "Herhalde, sen birçok kez benim tuhaf olduğumu düşünmüşsündür. Ben on bir yaşındayken feci bir trafik kazası geçirdim, beynim hasar gördü. O yüzden az önceki gibi, vücudum kımıldamaz oluyor, konuştuklarım bile anlamsız şeyler olabiliyor, hiç alakasız şeyleri sıralayabiliyorum."

Frank elimi tutup kendi kafasına dokundurdu. "Soğuk, değil mi?" dedi. Gerçekten soğuktu. Beyzbol atış alanı kafesinin dışı, taşradaki tren istasyonları gibi açıkta rüzgâra maruz kalan bir yer olduğu için, rüzgâr sert esiyordu ve gerçekten de soğuktu. Benim bile ellerim donmuştu, burnum akmak üzereydi. Frank'in ellerinin ve başının soğukluğu, ellerin donması gibi bir sözcükle kökten farklıydı. Kafesten çıkarmak için omzunu tuttuğumda da aynı şeyleri hissettim. Sanki metal gibiydi. Eskiden, babamın tasarımını yaptığı bir makinenin yapıldığı fabrikanın deposunu görmüştüm. Orada bir işi var diye babamla birlikte gitmiştim. Kış ortasındaydı ve depo Nagoya'da bir tepedeydi. Ne işe yaradığını bilmediğim devasa makineler sıralanmış, deponun tamamına donmuş metal kokusu sinmişti. Frank'in vücuduna dokunduğumda, o günü anımsadım.

"Ama ben vücudumun ne kadar soğuk olduğunu anlayamıyorum. Beynim duyu yeteneğinin bir kısmını yitirmiş, sık sık kendi vücudumun bana ait olup olmadığını anlayamaz hâle geliyorum. Normal konuşabiliyorum ama, belleğim bazen tuhaflaşıyor. O zamanlarda anlattığım geçmişin gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğunu anlayamaz hâle geldiğim de oluyor."

Frank, beyzbol vuruş çalışma sahasından otelinin bulunduğu Seibu Şincuku İstasyonu'na doğru yürürken de konuşmasına devam etmişti. Neredeyse bilimkurgu filmini andıran öyküsüne inanmaya karar verdim. Anlattıkları sayesinde, Frank'in tavır ve konuşmalarının tuhaflığının nedenini çözebildiğim için değil. Frank'in vücudunun anormal soğukluğu ve ona dokunduğumdaki histi buna neden olan.

"Tam anlayamıyorum," dedi eriştesini bitiren Cun. Benim tabağımda hâlâ yarıdan fazlası duruyordu. Sıcak yemeklere karşı pek dayanıklı değilimdir, o yüzden erişte ve çorba yemem biraz zaman alır.

"Sakın robot olmasın?"

"Çizgi romanlar ya da filmler dışında bir robot görmüşlüğümüz yok ki. Yani, insanın böyle tenine, derisine dokunduğunda aldığın his vardır, işte böyle," diyerek elimi eriştesini tamamen bitiren Cun'un elinin üstüne koydum. O an aklıma geldi, son zamanlarda hiç sevişmemiştik. Üç hafta olmuştu. İlk tanıştığımızda ikimiz de sanki isteğimizin zirvesindeydik ama böyle güveçte erişte ya da Cun'un ustaca hazırladığı salataları yiyoruz derken sevişme seferlerimiz azalmıştı.

"Bu yumuşaklık çok özeldir. Ve bu Frank'te tamamen farklı."

Bakışlarını televizyona çeviren Cun, elimi hafifçe yakalayarak "Çabuk ye, haydi," dedi. "Yemekte konuşulacak şeyler değil bunlar."

Televizyonda liseli kızlar konusu devam ediyordu. Biliminsanlarının konuşmaları sona ermiş, lisesi kız yüzü ve vücudu çizilmiş bir resim önünde uzman bir adam konuşuyordu. "Parça parça edilmiş durumda olmasına, yani bu durumun anormalliğine değinecek olursak, bu resme bakarak anlatabiliriz."

"Bu insanlar, öldürülen kızın ailesi bu haberleri gördüğünde ne hisseder diye hiç mi düşünmezler? Annesi babası izlemiyordur elbette ama fuhuş yapmak zorunda kalmış genç kızlardan insan değillermiş gibi bahsetmeleri hoş değil yine de." Cun, "Sinir ettiler," diyerek bakışlarını televizyondan ayırdı. Biraz da acemice yapılmış olduğu için, ekrandaki resim gerçekten de çok kötü görünüyordu. Darbe alan, kesilen ve iğne benzeri bir aletle delinen yerlerine farklı renklerle işaret konulmuş, başı, kolları ve bacakları vücuttan kopuk olarak resmedilmişti. "İşte bu şekilde, Akiko'nun tüm vücudunda yaralar açılmış. Bu göğüs kısmı, işte burası sol meme kısmı. Tamamen kesilerek alınmış.

Ve Japon *profil* uzmanlarının dikkatini çeken nokta işte burası, göz. Gözüne iğne benzeri sivri bir şey saplanmış. Suç psikolojisi açısından bu durum, görülmeyi reddetmek. Buradan yola çıkarak katilin kurban tarafından görülmek istemediğini iddia edebiliriz. Yani, suçlu güçsüz biri. Önce gözlerin göremez hâle gelmesini sağladıktan sonra suçun devamını işlemiş."

"Öyle olmayabilir," dedi Jun, "gözünü sadece zevk için oymuş olabilir."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Ekranda, stüdyoya toplanan ev kadınlarının ve düzenli olarak programda yer alan sanatçıların "ne feci", "inanılmaz", "affedilemez" anlamındaki tepkileri yakın çekim olarak veriliyordu. "Öte yandan Akiko'nun fuhuşa bulaşmış bir grubun üyesi olduğu anlaşıldı. Polis, ilişkiye girdiği müşterilerini bulmaya çalışıyor. Ama eğer müşterilerini arkadaş bulma barlarına bağlı olarak bulmuyorduysa, bu müşterilerin belirlenmesi hemen hemen olanaksız."

"Pocketbell'den anlaşılır," dedi Cun. "Kesinlikle bir *pocketbell*'i olduğunu düşünüyorum. Bir yerlerde düşüp kaybolmadıysa ve cesetle birlikte bulunduysa, gelen mesajlar takip edilebilir. Son on mesaj mıydı, yirmi mesaj mıydı, anlaşılabiliyor. NTT'den sorulabilir."

"Gerçekten de, gazetelerde onunla ilgili bir şey yazmıyor."

"Önemli noktaları söylemezler ki. Katil de gazeteleri takip ediyordur, televizyon izliyordur. Eğer, o noktalar açığa çıkacak olursa, ben katil olsam kaçarım."

Muhabirin konuşması bitince, tekrar biliminsanları arasında bir tartışma başladı. Kendinden büyük erkeklerle arkadaşlık eden liseli kızların da suçlu olduğunu söyleyen bir sanatçı da vardı. "Sanki ölünün ardından konuşmak gibi olacak ama böyle giderse bu tür olaylar bundan sonra da meydana gelir. Genel olarak bakarsak, biraz fazla şımartıyoruz. Daha sert önlemler alınmazsa, ne olacağı bilinmez. Elbette, liseli kızlarla fuhuş yapan erkekler için de durum aynı. Tutuklamak gerek. Bütün

bunlara göz yumulursa, gerçekten Amerika'ya döneriz sonra. Ülkemiz batar." Toplanıp getirilen ev kadınlarından bir alkış koptu.

"Amerika'da liseli kızların kendinden yaşlı erkeklerle arkadaşlık etmesi diye bir şey yok," dedi Cun. "Amerikan gazeteleri, neden Japonya'da liseli kızlar fuhuş yapıyor diye soracak olsa, bu insanlar nasıl cevap verirler acaba?"

Amerika sözcüğünü duyunca aklıma Frank geldi. Otelin lobisine vardığımızda, "Mümkün olmayan bir şeymiş ama," demişti Frank. "Normalde, beyin organı bir yaşa gelindiğinde artık hücre üretmez hâle geliyormuş. Sözgelişi karaciğerin, yok galiba mideydi, her gün milyonlarca hücresi yenileniyormuş. Derimiz falan da öyle. Ama beyin hücreleri yetişkin olunca azalırmış. Ama bu, benim durumumda, doktorlar söylemişti, beyin hücrelerinin, yani kesilip alınan kısmın beyin hücrelerinin kendilerini yenilemesi olasılığı varmış. İşte bu, benim kafamın içinde eski hücreler ve yeni hücrelerin sürekli karman çorman olduğu anlamına geliyor. Belleğimin tuhaflaşması, hareket etme yeteneğimin tutuklaşması herhalde bu yüzden. Şimdi bir anlam verebiliyor olmalısın."

Liseli kızın öldürülmesi konusu sona erdikten sonraki haberi dinlediğimde ağzıma aldığım erişteyi neredeyse kusacaktım. Çünkü televizyon, bir evsizin öldürüldüğü haberini veriyordu.

"Bu olayla ilgili haberleri aktaralım. Şincuku Semti Batı Şincuku'da bulunan Şincuku Merkez Parkı'ndaki ücretli tuvalet içerisinde, bu sabah, kimliği belirlenemeyen bir yanmış ceset, temizlik için gelen Başkent Temizlik İşleri Dairesi elemanı tarafından bulundu. Ceset, benzin benzeri bir madde dökülerek yakılmış. Batı Şincuku Karakolu tarafından cinayet şüphesiyle incelemeler başlatıldı. Betonarme paralı tuvaletin iç kısmı da yanmış olup dışarıda kurbana ait olduğu sanılan gazete ve kesekâğıtları bulundu. Bu eşyalara bakılarak, kurbanın Merkez Parkı'nda yaşayan evsizlerden biri olduğu sanılıyor... Bir sonraki

haberimiz Peru'daki Japonya büyükelçilik konutunda rehin alma olayıyla ilgili. Önce Lima'ya bağlanıyoruz..."

Ağzımdaki erişte, sanki bir bez parçasına dönüşmüş gibi bir hisse kapılmıştım. Frank'i burnumun dibinde gördüğüm anlardaki tedirgin edici hissi anımsadım.

Cun, "Ne oldu?" diyerek yüzüme bakmaya başladı. Erişteyi zar zor yuttum. Dolaptan su çıkarıp içtim. Kendimi gerçekten kötü hissetmiştim.

"Baksana, yüzünün rengi çok kötü oldu."

Cun yanıma yaklaşıp sırtımı ovmaya başladı. Süveterimin üstünden de olsa, genç bir kızın yumuşacık elini hissetmek iyi bir şeydi. Buna benzer bir şeyi, dedim kendi kendime, buna benzer bir şeyi Frank'te hissedebilmek mümkün değil.

"Yine o yabancı adam mı geldi aklına?"

"Frank."

"Tamam. Çok rastlanabilecek bir ad olduğu için, tersine, hemen unutuveriyor insan. Frank'ti adı. İyi misin şimdi?"

"Çok rastlanabilecek bir ad mı?" diye mırıldandım. "Gerçek adı olmayabilir."

"Takma mı yani?"

Frank'in beyzbol vuruş çalışma sahasında söylediklerini Cun'a anlattım.

"Ama öyleyse tuhaf değil mi? O yabancı adam, yani Frank, feci şekilde kokan bir evsizle aniden yanak yanağa sarılmak isteyecek insanların da, bir anda bebek öldürmeye kalkacak insanların da bu dünyada olabileceğini söyledi değil mi?"

"O herif," dedim. "O herifin söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını düşünüyorum. Nefretle ilişkili olan şeyler dışında."

"Kenci, o evsizi Frank'in öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Cun'a anlatmak çok zordu. Hiçbir kanıt yoktu ve zaten Cun da Frank'la karşılaşmamıştı. Bu tedirgin edici hisleri Frank'le karşılaşmadan anlamak olanaksız.

"Eğer öyle düşünüyorsan, işi iptal etmen daha iyi olmaz mı?"

Frank'in rehberliğini iptal etmek mi? Düşününce tüylerim diken diken oldu. "Olmaz," dedim Cun'a.

"İptal edecek olursan, seni de öldürmeye kalkar mı?"

Cun gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Çünkü korktuğumu anlamıştı. Herhalde filmlerde karşılaşılan türden bir katil imajı canlandırmıştı aklında. Frank katil değil. Katiller para için insan öldürür. Frank birilerini öldürmüşse, bu kesinlikle para için değildir.

"Doğru dürüst anlatabileceğimi hiç sanmıyorum ama, hem Frank'in evsizi öldürdüğüne dair hiçbir kanıt yok, hem de bu olayda öldürülen evsizin o atış çalışma yerindeki aynı evsiz olup olmadığını da bilemiyorum. Tutup da o atış çalışma yerine gitsek, adam hâlâ oradaysa, 'bak işte buradaymış, o değilmiş' demek durumunda kalmak da söz konusu. Frank gibi biri için, öldüreceği kişi evsiz olduktan sonra hangisi olduğunun pek fark edeceğini sanmıyorum."

"Anlayamıyorum."

"Anlayamadığını tahmin ediyorum. Ben de biraz tuhaflaştığımı düşünüyorum."

"Hani şu vuruş çalışma yerindeki evsiz, Frank'e bir şey yaptı mı?"

"Hiçbir şey yapmadı."

"Madem öyle, sen neden Frank'in bu olayla ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

"Aptalca olduğunu biliyorum. Kesin bir sanrıdır, diyorum kendi kendime. Çektiğimiz fotoğrafı görmek istemiştin ya, fotoğraftan anlaşılacağını sanmıyorum. Nasıl söylesem, lisedeyken benim çevremde serseri tiplerden çok vardı. Senin çevrende de var mı? Olsa gerek. İnsanların kendisinden nefret etmesine yol açacağını bile bile, mahsus kötülük yapan serseriler."

"Bilmem ki. O kadar kötü olanı yok herhalde."

Cun vasat bir özel kız lisesine gidiyor. Gerçekten de, o tür okullarda benim kafamda canlandırdığım türdeki serserilerden

pek olmayabilir. Üstelik, nasıl olursa olsun, insanların nefretini kazanmaktan zevk alan serseriler de her geçen gün biraz daha azalıyor.

"Benim Frank'te hissettiğim o kötücül enerjinin zirveye ulaşması gibi, kötülüğün en uç noktası gibi bir şey."

"Kötülük?"

"Evet. Bende de vardır, hafiften sende de. Yok ama sende yoktur. Sen nazik bir insansın."

"Bırak şimdi beni. Biraz daha doğru dürüst anlat. Sen bu tür şeyleri anlatmayı iyi becerirsin."

"Benim bir arkadaşım vardı, herkesin nefret ettiği. Öğretmenler çoktan ondan ümitlerini kesmişlerdi. Sonunda, maket bıçağıyla okul müdürünün yüzünü yaralayınca okuldan atılmıştı. O çocuğun ailesi biraz karışıktı. Çok nazik bir dille, benim gibi bir insana bile 'Hoş geldiniz efendim,' diye konuşurdu. Çok büyük bir evleri vardı. Kendi odası vardı, benim bu odamdan çok çok daha büyük bir odaydı. O zaman daha yeni çıkan ev bilgisayarlarından vardı odasında. Her şeyi vardı yani. Gıpta edilecek her türlü şeye sahipti. Ama evdeki hava bir tuhaftı, ne olduğunu bilemiyorum, tuhaf bir şeyler vardı. Annesi, bize çayla kek getirdiğinde 'Oğlum her zaman sayenizde çok rahat ediyor,' gibi bildik şeyler söylemişti. Oğlan, 'Bırak şimdi bunları, haydi kaybol,' dedi kadına. Annesi, 'Keyfinize bakın,' gibi bir şeyler söyleyip çıkarken ben de 'Teşekkürler,' diyerek, kadını gözlerimle izleyince bana bakıp 'Bu kadın beni eskiden hortumla dövdü,' demişti, çok sıradan bir yüz ifadesiyle. 'Elektrikli süpürgenin borusuyla vururdu, çakmakla yaktığı bile oldu,' deyip kolundaki küçük bir yanık izini göstermişti. Ondan sonra pek annesinden konuşmamış, piyasaya yeni çıkan bir oyuna dalmıştık. Tuvalete gitmek için oyunu durdurup dışarı çıktığımda, o loş koridorda annesi ayakta durmuş bekliyordu. Bir anlam veremediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıp, aniden 'Ha, tuvalet mi, şu ileride koridorun sonunda,' gibi bir şeyler söyleyip güldü. Tiz

bir gülüşü vardı. Nasıl söylesem, sinirlere iğne batırılmış hissi veren bir gülüş. O çocukla oyun merkezlerine giderdik. O zamanlarda başka okullardan birileri bir şey söyleyecek olsa, yani işte 'iki saattir oynuyorsunuz, haydi kalkın artık,' gibi bir şeyler, onun yüzü değişirdi. Artık ne yapılırsa yapılsın kontrolden çıkmış gibi bir yüz. İşte Frank'in de öyle bir yüzü var, hem de kat kat daha beteri. Artık uçmuş gibi bir yüz."

"Yani, korkutucu mu demek istiyorsun?" dedi Cun. "Yakuzalarınki gibi bir korku değil," dedim, yine de anlatmanın zor olacağını düşünüyordum. Frank'le gerçekte karşılaşan herkesin benimle aynı şeyleri hissetmesi söz konusu değil. Gündüz, sokaktan tesadüfen geçen birinden fotoğrafını çekmesini istese ve o da çekse, pek zengine benzemiyor ama içten ve kendi hâlinde bir yabancı diyerek, sempati duyabilir.

"Olmuyor işte. Tam anlatamıyorum. Öyle ya da böyle, tuhaf bir tip. Tuhaf demek yeterli gelmiyor değil mi?"

"Evet, pek anlayamıyorum. Benim mesela, senin olduğu gibi yabancılarla temasım hiç olmadı. Bu önemli bir nokta. Yani, birçok insanı tanımadıktan sonra onun neden tuhaf olduğunu anlayamam ki."

Cun haklıydı. Japonlar yabancıları bilmiyorlar. Frank'ten iki kişi önce rehberlik ettiğim Teksaslı bir müşterim, "Şibuya'ya gelince çok şaşırdım," demişti. "Şibuya'da, sanki New York'taki Harlem semtinde geziyormuşuz hissine kapılmamıza neden olacak kadar, siyah hiphop şarkıcıları gibi kılıklara bürünmüş genç erkekler o kadar çoktu ki. Hepsi walkman kulaklıklarını takmış, aralarında kaykay taşıyanları bile vardı. Yine de, en şaşırtıcı olan şey, öylesine mükemmel bir şekilde kılıklarını taklit edebilmiş olmalarına rağmen hiçbiri İngilizce konuşamıyordu." O müşterim daha sonra, "Onlar siyahları çok mu seviyorlar?" diye sormuştu. Can sıkıcı bir soru. Cevaplama olasılığı yok. "Tipler, siyahları taklit ederek havalı bir kılığa büründüklerini sanıyorlar," gibi bir cevap verebilirdim ama elbette tatmin edici olmazdı. Ne

şekilde açıklarsanız açıklayın, yabancıların anlayamayacağı çok fazla şey bu ülkede gayet normalmiş gibi kabul görüyor.

"Gezmeye çıkalım mı?"

Cun'un teklifi üzerine dışarı çıkmaya karar verdik.

"Bu ne ya?" Evden çıktığımız anda Cun tuhaf bir şey buldu. Kapının dış yüzüne yapıştırılmıştı. Bir pulun yarısı kadar, yırtılmış kâğıt gibi bir şeydi. Sanki insan derisi gibi gelmişti bana.

"Kenci, o ne?" diye tekrar sorunca, "Bir şeylerden yırtılmış bir parça," dedim, elimdekine bakarak. "Yok, bilemiyorum," diyerek parmaklarımın arasına kıstırdım. "Rüzgârla gelmiş, yapışıp kalmış olabilir."

İğrenç bir temastı. Metal kapıya zamkla yapıştırılmış gibiydi, alırken tırnaklarımla kazımam gerekti. Aldıktan sonra da siyah bir leke kaldı. O şeyi merdiven boşluğundan aşağıya attım. İğrenmiştim ama Cun'a fark ettirmemeye çalıştım.

"Acaba ben geldiğimde de var mıydı? Hiç farkına varmadım," dedi Cun, merdivenlerden inerken. İnsan derisinden başka bir şey olmadığından emindim, oraya getirip yapıştıranın da Frank olduğundan. Kimin derisinden acaba? Liseli kızdan da olabilir, evsizden de. Belki de henüz bulunmamış başka bir cesetten koparılmıştır. Aklım karışmış, içim daralmıştı.

"Kenci," dedi Cun, merdivenlerde durarak, "bembeyaz oldun."

Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama hiçbir sözcük bulamıyordum.

"İstersen geri dönelim. Zaten rüzgâr da çok sertmiş." Cun kolumu hafifçe yokluyordu. "Yok," dedim, "yok, haydi devam edelim."

Cun'la kol kola yürürken Frank'in bir yerlerden bizi gözetlediğini düşünüyordum. Cun, arada sırada yüzüme bakıyordu ama bir şey söylemiyordu. O küçük parçada mutlaka parmak izi

vardı ve en azından kâğıt parçası falan değildi. Öyle bir şeyin rüzgârla uçup gelip kapıya yapışmasına imkân yok. Bir pulun yarısı kadar, tırnaktan biraz büyük o kaygan şeyi rüzgârın uçurup da, tesadüfen kapıya yapıştırmış olması olanaksız. Birisi, o parçayı parmağıyla iyice bastırarak yapıştırmıştı kesinlikle.

Niyeti bir uyarıda bulunmaktı herhalde. Şu an Frank'ten başka bana bir uyarıda bulunabilecek kimse yok. Herhalde "aklına tuhaf şeyler getirip eyleme geçirmeye kalkarsan, senin sonun da böyle olur" demek istiyordu. Frank'in, o her zamanki ifadesiz yüzüyle "Kenci, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi?" diye söylenerek ıslak deri parçasını kapıya yapıştırma görüntüsü bir an gözlerimin önüne geldi. Tam Frank'e uygun bir hareket. Arkadaşlarım eskiden beri, benim her şeye kötü tarafından bakan, kötümser bir insan olduğumu söylerler. Sanırım, babam ben küçük yaştayken ölmüş olduğu için. Babamın ölümü gerçekten büyük bir darbe olmuştu. Olabilecek en kötü şey, benim müdahale etmeme imkân olmayan bir yerlerde büyür, büyür ve bir an gelir, karşıma çıkıverir. O an artık her şey için çok geçtir. İşte bu babamın ölümünden aldığım dersti.

Cun ile ikimiz, insan kalabalığı içerisinde Meguro İstasyonu yakınlarına kadar gelmiştik. Cun tavırlarımın tuhaflaştığının farkındaydı ama üstüne vazife olmayan hiçbir şeyi ne söylüyor ne de soruyordu. Cun da çok küçükken anne ve babasının ayrılığıyla karşı karşıya gelmişti. Tedirginlik, sıkıntı ya da korkuyu yaşarken birilerinin yanımda olmasını isterim ama bir şeyler sormasını da asla istemem. Bu ruh hâlimle defalarca kez karşılaşmıştı. Ben, Cun ve benim gibi insanların bundan sonra ülkeyi temsil edeceğini düşünüyorum. Bu ülkede şu an, kendi başına halledemeyeceği talihsizlikleri hiç yaşamadan yetişkin hâline gelen insan sayısı çok az. Bizimle aynı durumdaki insanlar henüz azınlıkta olduğundan, bizim için "kırılmaktan korkan gençler" gibi ifadeler ayrım gözetmeksizin dile getiriliyor ama gelecekte bu değişecektir.

"Alo, Yokoyama-san, siz misiniz?" İlanımın yayımlandığı dergiye telefon açtım. Frank, adresimi oradan öğrenmiş olabilirdi.

"Sen misin Kenci. Bu saatte çalışıyor musun?"

Yokoyama-san bürosundaydı, yıl sonu olmasına rağmen. Bürosunda yatıp kalkar, pazar günleri, ulusal tatil günlerinde bile çoğunlukla çalışırdı. "Eski caz müziklerini dinleyerek Makintosh'da derginin sayfa düzenini ayarladığım anlar, en zevkli anlarım," der her zaman.

"Evet, yabancıların ne yıl sonu ne de yılbaşıları oluyor."

"Öyle tabii, iyi bir şey. Senin oraya polisten kimse geldi mi?" Yokoyama-san'ın bu sözleri karşısında bir an irkildim. Ama Frank'le ilgili değildi.

"Bir şey mi oldu?"

"Benim internet siteleri için anasayfa hazırladığımı sen biliyor muydun Kenci?"

"Biliyorum tabii. Her zaman gururla anlatırsınız, kendi başınıza tasarımını yaptığınızı."

"Evet, işte o yüzden polisten ihtar geldi."

"İhtar mı? Neden peki?"

"Ya işte, hafiften fotoğraflar falan koymuştum. Hani fotoğraf dediysem, hardcore porno fotoğraflar değil elbette ama çıplak fotoğraflar işte. Yabancılara yönelik gece hayatı dergisiyiz ya. Kaldırmamı söylediler, işte öyle. Elbette kızların üzerinde hiçbir şey yoktu ama şimdi nereye baksan öyle fotoğraflar görürsün. Yani, biraz albenisi olsun istemiştim. İşte orada senin reklamını da koymuştum da, acaba sana da geldiler mi dedim."

"Yok."

"Öyle mi, o zaman mesele yok. Eğer gelecek olurlarsa, benim bir şeyden haberim yok dersin."

"Tamamdır. Bu arada, benim müşterilerimden sana telefon eden oldu mu hiç?"

Elbette, Frank telefon etmiş olsa bile, Yokoyama-san'ın adresimi söylemiş olması söz konusu değildi.

"Oldu," dedi Yokoyama Bey, son derece doğal bir şeymiş gibi. Ben, Meguro İstasyonu yakınlarında, rüzgârdan korunmak için bir pastanenin tabelasının arkasına saklanmış cep telefonuyla konuşuyordum. Cun, elimi tutmuş vitrinin iç tarafında yılbaşı için hazırlanmış pasta süslerine, arada sırada da endişeyle bana bakıyordu.

"Kimdi telefon eden?"

"Adını ne dediydi, John muydu, James mıydı, işte öyle her yerde duyulabilecek bir addı. Senin banka hesap numaranı söylememi istiyordu. Elbette söylemedim ama, şimdi düşünüyorum da, tuhaf bir telefon konuşmasıydı."

"Tuhaf olan neydi? Hem o telefonu eden şu an Japonya'da olan bir müşteriydi, değil mi?"

"İşte bana tuhaf gelen de oraları. Missouri mi, Kansas mı dediydi, her neyse telefondakinin kendisi Amerika'dan telefon ettiğini söylüyordu, dün gece yarısı mıydı, yok sabaha karşıydı. Görgüsüz herif dedim kendi kendime ama Missouri de Kansas da Amerika'nın ortalarında olduğuna göre, saat farkını hesaplarsak, orada ayın 29'u pazar gününün öğlen saatleri olsa gerek. O saatlerde, tutup da Japonya'daki gece rehberinin parasını ödemeyi aklına getirmek de garip bir durum. Herkes pazar günleri kiliseye gider, filmlerde görmüşsündür. Pazar günü öğlen saatlerinde, kalkıp uluslararası telefon açarak, Japonya'da geceleyin eğlenmeye götüren rehberin parasını ödemeyi unuttum, banka hesap numarasını söyle, diyor. Tersi olsa anlarım, paramı ödeyin dese anlarım. Ama, para ödeyeceğim demesi, kesinlikle çok garip. Hem, önce sana telefon etmesi gerekmez mi? Zaten sen de bana söylersin, böyle bir adam telefon edebilir, diye. Onun için sordum adama, Kenci'ye telefon ettin mi, diye."

"Ne dedi, öyle sorunca?"

"Sen çıkmıyormuşsun telefona. Hiç aklına gelen kimse var mı?"

"Ne diyeyim, ücretimi son gün mutlaka nakit olarak alırım.

Sonradan Amerika'dan göndermeleri gibi bir şeye nasıl inanayım ki."

"Orası öyle elbette. Fahişeler bile nakit ödemeyle çalışırlar. Sakın seni fahişelerle bir tuttuğumu düşünmeyesin. Yanlış anlama."

"Nasıl bir adamdı, yani sesi falan?"

"Sesi, ilk başta bana tuhaf gelen telefonun sesi çok yakından geliyor gibiydi. Eh, şimdilerde Amerika'dan gelen hat genişletildiğine göre yakınlaşmış gibi duyulabilir gerçi ama yine de ses yakından geliyor gibiydi. Parazitlenme yoktu. Adamın sesi pek aklımda kalmamış. Pek etki bırakmayacak, her yerde duyulabilecek bir ses. Ne bir kısıklık var, ne alçak ne de yüksek. Konuşma tarzı da çok sıradandı. İngilizcesi pek düzgün bir İngilizce değildi ama nazikti. Hatırlayabildiğim bu kadar işte. Bir şey mi oldu?"

"Pek özel bir durum yok," dedim, anlatsam bile beni nasıl anlasın ki.

"En sonunda o herif, tuhaf bir şeyler anlatmaya başladı, büyü şöyledir, böyledir gibi."

Bir an Yokoyama-san'ın neden söz ettiğini anlayamadım.

"Efendim, pek iyi duyamadım."

"Yani işte, o herif benim durumu tuhaf bulduğumu anlamış olacak. O saatte yatıyordum çünkü. Ne kadar yabancıları sevsem de, yabancılara nazik davranmaya çalışan bir insan olsam da, sabaha karşı telefon ediyor ve anormal şeylerden bahsediyor. Terslenerek, 'Sen, Kenci ile görüştün mü?' deyince, senin iyi bir insan olduğunu, mükemmel bir rehber olduğunu, iyi anlaştığınızı, işi bir yana bırakarak birlikte eğlenebildiğinizi falan söylemeye başladı. İyice tuhaflaşmıştı. Düşünsene, Japonya'da gözetleme şovları, konsomatrislerin iç çamaşırlarıyla servis yaptığı pavyonlar ve sado-mazo kulüplerindeki kadınlar için aracılık yapan bir gece rehberini, iyi bir insandı diye, Amerikalının biri Kansas mı Missouri mi, işte oralardaki kendi evinin oturma

odasından hem de, üstelik pazar günü öğlen saatlerinde, tanımadığı, görmediği bir insana över mi normalde?"

Frank'in sabaha karşı bir insanın deri parçalarını eline alıp otelinin odasından ya da başka bir yerden, Yokoyama-san'a "Kenci iyi bir adamdı, onun banka hesap numarasını öğrenmek istiyorum," diye telefon ederkenki görüntüsünü gözlerimde canlandırabiliyordum. Frank'e tuhaflık yakışıyor. Ama bu tuhaflık, saçlarını Mohikan tarzı kestirip boyalı bir vücutla sokakta dolaşmak gibi bir tuhaflık değil.

"O yabancı adamın Frank olduğunu nereden çıkarıyorsun?" dedi, Cun. İkimiz pastanedeydik. Cun, "Betin benzin iyice attı. Sıcak bir kahve iç, iyi gelir," diyerek kolumdan tutup pastanenin içine sokmuştu beni. Son zamanların en favori içeceği olan kapuçinodan içiyorduk ama hiçbir tat alamıyordum. Sanki ince bir zar ağzımı ve boğazımı tamamen kaplamıştı. Kalp atışlarım hızlanmış, kafam karışmıştı. Yokoyama-san'la konuştuklarımızı Cun'a aktardım.

"Frank olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yok."

"Kenci sen, o şeyi kapıya Frank'in yapıştırdığını düşünüyorsun, değil mi?"

"Ya, işte..." diye anlamsız bir cevap verdim. O şeyin, bir canlının derisinden koparılmış olabileceğini Cun'a söylememiştim. Öylesine aptalca, bir o kadar da ciddi ve insanın ne kadar kötü olabileceğini gösteren bir şeyi değer verdiğim bir insana söylemek istemiyordum. Mümkünse kendi başıma çözümlemeliydim. Danışmaya kalkarsam, bu talihsizlik ona da iyice bulaşacak gibi geliyor. Ama, bir şeyler saklanmasına, şu an bu ülkede en duyarlı kesim olan lise ikinci sınıf öğrencilerinden birinin durumun farkına varmamasına olanak yok. "Şu şey var ya," dedi Cun, çocuksu bir ifadeyle. Çevresindeki şeylerin farkına varmaya başlamış bir anaokulu öğrencisinin, kapılarının önünde bir ceset bulup da "Aa, kapımızın önünde birisi uyuyor" diye evdeki büyüklere söylemesine benziyordu. "Şu şey, papirüse benziyordu."

"Eskiden televizyonda 'ilk aşkın tadı' diye reklamı yapılan papirüs mü?"

"Kenci!"

"Ne var?"

"Normalde senin bu tarz şakaların hoşuma gider. Ancak şimdi durum biraz farklı, değil mi?"

Şaka olsun diye söylememiştim. Papirüs Karupisu marka içeceği gerçekten karıştırmıştım. Cun'un söyledikleri kulaklarıma girmiyordu. Bu utanç vericiydi ama dalıp gitmiştim.

"Şu şeye, kan bulaşmamış mıydı? Kararmıştı ya biraz, kan değil miydi?"

"Öyleydi," diye itiraf ettim. Tedirgin etmemek için yalan söylemeye çalışacak gücüm yoktu.

"Herhalde birinin derisinden bir parçaydı."

"Böyle bir şeyi neden yapmış olabilir ki?"

"Uyarı işte. Bana, polise falan gitme, diye bir uyarı."

Montumun cebinden telefonumun çağrı sesi geldi. Kötü bir şeyler olacağını hissettiğimde hep haklı çıkarım. Telefondaki Frank'ti.

"Kenci n'aber, nasılsın?"

Müthiş neşeli bir sesle konuşuyordu. Ağzından değil, beyninin ön lopundan yükselen bir sesti sanki. Otel odasından edilmemişti telefon, bir telefon kulübesindeydi herhalde. Pastanede "Cep Telefonu Kullanmayınız Lütfen" uyarısı asılmıştı. Dışarı çıkmam gerek, diye Cun'a parmağımla işaret ettim. "Fark etmez, şu an başka müşterimiz de yok," dedi, vitrindeki pastaları düzelten genç ve hoş garson kız. "Kusura bakmayın," diye Cun kızdan özür diledi. Cun bu pastaneye sık geldiği için garson kızla tanışıyor sayılırdı. Frank'in sesinde, rutin akışını sürdüren günlük havayı bambaşka bir şeye dönüştürebilecek bir güç olduğunu düşündüm. Frank'i dinlerken, Cun'un garson kızla selamlaşmasını görünce içim daraldı. Frank'in sesinin yarattığı etkiyle, Cun ve garson kızdan aldığım etki arasındaki uçuruma

düştüğümde, sanki bir canavarın midesine atılmışım gibi bir hisse kapılmıştım.

"İyiyim," dedim Frank'e. Sesimin titrememesi için çabalamam gerekiyordu. Frakına varmamalıydı. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalıydım. Sadece sıradan bir gece hayatı rehberi olduğumu düşünmeliydi.

"İyi olmana sevindim. Bu gece de rehberliğini rica ediyorum."

"Anlaştık. Akşam dokuzda oteline gelirim seni almaya."

"Bu akşam da doyasıya eğlenmek niyetindeyim. Dün gece mükemmeldi."

"Ne güzel."

"Haa, bu arada, ben otelimi değiştirdim."

Kalp atışlarım tekrar hızlandı, boğazım kupkuru olmuştu.

"Hangi oteldesin?"

"Tokyo vilayetinin hemen yanındaki gökdelen otel. Hilton."

"Oda numaranı söyler misin?"

"Geriye sadece iki gün kalınca, iyi bir otele geçeyim dedim. Pek öyle boş odaları kalmamıştı, malum yılbaşı dönemi. Her yer dolu. Japonlar için Noel'den çok yılbaşı daha önemli galiba."

Frank, oda numarasını söylemiyordu. Herhalde Hilton'da da kalmıyordu. "Arasan bile bir işe yaramaz," demek istiyordu.

"Kız arkadaşın iyi mi?" deyince Frank, bir yerlerden gözetleniyor muyuz acaba, diye pencereden dışarı baktım.

"İyi, iyi. Benim kız arkadaşım olduğunu nasıl da hatırladın, müthişsin."

"Dün çok geç saatte bitti ya, senin zamanını planladığımızdan daha uzun süre kullandım, o yüzden kız arkadaşını kızdırmış olmayayım diye endişelenmiştim. Kızmamış, değil mi? Bilirsin, kızlar biraz dediğim dedik olurlar."

Acaba Frank bizi nereden gözetliyordu? Acaba, benim şu an Cun'la birlikte olduğumu biliyor muydu?

"Sorun yok, aslında şimdi beraberiz. Her şey yolunda."

"Ah, birlikte mi çıkmıştınız? Rahatsız ettim, kusura bakma."

"Rahatsız olmadım. Telefon etmene sevindim, dün ayrılırken pek iyi görünmüyordun."

"Şimdi iyiyim. Dün gerçekten başına bela oldum. Bugün, beynimin mükemmel bir şekilde eski hâline döndüğünü hissediyorum. Mükemmel. Yeni hücrelerin doğuşunu duyumsayabiliyorum. Bu geceyi iple çekeceğim. İşte bu gece, seks yapmalık bir gece."

"Frank, mümkünse Hilton'daki oda numaranı söyler misin? Acil bir şey olursa seni aramam gerekebilir."

"Acil durum mu, ne olabilir ki?"

"Bir şey olduğu yok, buluşma yerimizi şaşırabilirim, olur da bir terslik çıkar gecikirim. O yüzden oda numaranı bilmem iyi olur."

"Doğru da, daha giriş yapmadım otele. Rezervasyon yaptırdım, eşyalarımı emanete bıraktım. Henüz oda hazır değilmiş."

"Öyleyse, oda numaran belli olduğunda telefon eder misin?"

"Elbette ama bugün bütün gün dışarıda olacağım. Sana telefon edebilir miyim, bilemiyorum."

"Öyleyse ben otele telefon edip öğreneyim mi?"

"Ya, o olmaz işte. Farklı bir isimde kalıyorum otelde. Yani Frank adıyla değil. Anlarsın işte, kötü eğlencelere dalacağım için esas adımla kalmak istemedim. Bu durumda, dün geceki beyzbol vuruş çalışma yerinin önünde buluşalım mı?"

"Anlayamadım, şimdi ne dedin?" diye, sorusunu soruyla cevapladım.

"İşte şu vuruş çalışma yerinin önünde. Orası ikinci kattaydı ya, birinci katında da oyun merkezi vardı ya, oralardaki ortam benim hoşuma gitti."

"Frank, ben şimdiye kadar hiç o tür yerlerde insanlarla buluşmadım. Mümkünse, otelin lobisinde ya da öyle bir yerde buluşalım. Hilton'un lobisine ne dersin?"

"Bugün şöyle bir baktım oraya da, o tür yerler benim pek

hoşuma gitmiyor. Nasıl diyeyim, hem gürültülü oluyor hem de biraz burnu havada tipler takılıyor ya, pek hoşuma gitmiyor. Taşra kökenli olduğum için, o tür yerlerde rahat edemiyorum."

Öyleyse ne diye değiştirdin otelini, dedim kendi kendime, az önce geriye iki günüm kaldığı için iyi bir otele geçmek istedim diyen sen değil misin?

"Frank, aslında ben biraz soğuk aldım herhalde, o yüzden mümkün olduğunca dışarıda kalmak istemiyorum. Kapalı bir yerde buluşabilir miyiz?"

"Oralarda tuhaf tipler çok oluyor, tehlikeli olabilir," deyince Frank, "Tamam," dedi. "Tamam elbette. Bu çok normal bir istek. Dışarıda bir yerde buluşmak çok saçma olur. Amma uçuk bir öneride bulundum şimdi. Kusura bakma Kenci. Ama yine de, ben çok hoş anlar yaşadım, o beyzbol atış yeri en unutulmaz anılarımdan biri olacak. Bunu bilmeni isterim. Neyse orada buluşalım dediğimi unut haydi, başka bir yerde buluşalım. Ama Hilton'un lobisi olmasını pek istemiyorum."

"Dün buluştuğumuz otele ne dersin? Kabukiço'ya da yakın. Ama yok, bu akşam Kabukiço'ya gitmek istemiyorum dersen pek iyi bir fikir olmayabilir."

"Hiç sorun değil, o oteli sevmiştim," dedi Frank.

"Öyleyse saat dokuzda o otelin aynı kafeteryasında bekliyorum," deyip kapatmaya çalışınca, Frank yine çok abes bir şey söyledi.

"Kenci, kız arkadaşını da getirsene."

"Ne?" dedim, biraz yüksek bir sesle. İstençsizce hemen karşımdaki Cun'un yüzüne baktım, sürekli kaşıkla kapuçinosunu karıştırıp duruyordu. Deminden beri bir yudum bile almamıştı. Endişeli bir yüzle bana bakıyordu.

"Frank, belki de yanlış duymuş olabilirim. Şimdi sen benim kız arkadaşımı da beraber getirmemi mi söyledin."

"Söyledim elbette. Üçümüz bir arada çeşitli yerlere gider eğleniriz dedim. Bir sakıncası mı var?"

Gece rehberine, "Senin kız arkadaşını da beraber getir," demesi normal değil. Acaba, benim Cun'a her şeyi anlattığımı mı düşünüyordu? O beyzbol atış merkezinin önünde Cun'u öldürmek niyetinde miydi?

"Kız arkadaşımın birlikte gelmesi mümkün değil," deyince, Frank "Anladım, tamam," diyerek terslermişçesine kapattı telefonu.

Kapuçinomu bir dikişte içtikten sonra, telefonda Frank'le konuştuklarımızı anlattım Cun'a. Özen göstererek her şeyi tam olarak anlatmalıydım. Frank'in söyledikleri, özellikle otelini değiştirmesi gibi noktalar zıtlıklarla dolu olduğu için, belirli bir sıraya konmazsa anlaşılmasının güç olacağını düşündüm. Cun'a tüm ayrıntılarıyla anlatmalıydım. Frank'in anormal olduğunu sadece Cun ve ben biliyorduk. Ona tamamını anlatınca Cun, "Tuhaf bir adam," dedi. "Polise gitsene."

Kapuçinosunu yavaş yavaş içen Cun, huzursuz olmuş gibiydi.

"Gidip ne diyeceğim polise?"

Bu sorum üzerine Cun derince iç geçirdi. Kapuçinosu soğumuş, yüzeyindeki köpükleri kaybolmuş, uçuk kahverengi, çamurlu su gibi bir hâl almıştı.

"Öyle ya, liseli kızı ve evsiz adamı öldüren katilin kim olduğunu biliyorum, desen bile, en ufak bir kanıt yok. Sadece Frank adlı yabancının tuhaf bir adam ve bir yalancı olması yetmez tabii. Ama telefon etsen, doğrudan gitmek yerine?"

"O herifin nerede olduğundan haberim yok. Adı da Frank değildir kesin. Söylediği her şey yalan. Polise haber versek de bulamazlar. Dün de Şincuku Prince Otel'de falan kalmamıştır belki. Şimdi aklıma geldi de, odasına kadar götürmüş değilim. Resepsiyondan anahtarını aldığını da görmedim. Bir kez bile odasına telefon etmişliğim de yok. Nereden bakarsan bak tespit etmenin imkânı yok."

"Acaba, beni niye görmek istedi?"

"Bilmem."

"Kenci, bugün buluşma istersen Frank'le."

"Onu da düşündüm ama daha paramı da almadım henüz."

"Para o kadar önemli olmasa gerek."

"Öyle tabii, parayı dert ettiğim yok ama herif kesin evimi biliyor ve ne yapacağını anlamak mümkün değil. Frank'ten korkuyorum, açıkça söyleyeyim korkuyorum. Seni de yanımda götürmemi istemesi, sana ne kadarını anlattığımı öğrenmek için olabilir."

Niyeti seni öldürmek de olabilir, diyemezdim. Pastaneye bir aile girdi. Sanırım anneleri olacak, otuzlu yaşlarda bir kadın ve herhalde ilkokul öğrencisi iki çocuk. Neşeyle pastalarını seçiyorlardı. İki çocuk da çok neşeliydi ve çok terbiyeliydi. Anneleri zarif bir takım elbise ve manto giymiş, garson kıza da doğallıkla davranıyordu, konuşma tarzı çok nazikti. Cun dönüp onlara baktığında çocukla göz göze geldiler. Çocuk, Cun'a gülümsedi. Çok yakın bir zamana kadar bu tür manzaralardan nefret ettiğim geldi aklıma. Bende kötü niyete karşı özel bir sezi yeteneği olduğunu ve bu sayede Frank'in tehlikeli olduğu yargısına ulaştığımı sanıyorum. Kötü niyet, yalnızlık, keder, kızgınlık gibi olumsuz duygulardan doğar. Değerli bir şey elinizden alındığında, sanki bir parçanız bıçakla kesilip alınır da yerinde bir oyuk kalır, işte oradan doğar kötü niyet. Ben Frank'te bir tür gaddarlık, bir çeşit sadistik hastalık olduğunu hissediyor değilim. Zihnimde katil imajı da oluşmuş değil. Frank'te hissettiğim dipsiz bir oyuk. Her şeyin çıkıp gelebileceği bir oyuk. Herkesin bir ya da iki kez insan öldürme isteğine kapıldığı, kötü niyetle dolduğu olur. O insanın oyuğunda doğan kötü niyet, o insanın oyuğunun dibinde kalıp gün gelir unutulur, başka bir şeye, sözgelişi işe karşı duyulan coşku gibi şeylere dönüştüğü olur. Frank farklıydı. Frank bir katil mi değil mi bilemiyorum. Ama, onda kesinlikle dibi olmayan bir oyuk var. Frank'e yalan söyleten de

işte o oyuk. Onunla karşılaştırıldığında belki hafif kalır ama benim de öyle bir dönemim olmuştu.

"Otuz dakikada bir telefon et, olur mu?" dedi Cun. Başımı sallayarak olur dedim. Cun bir şey daha ekledi, "Frank'le asla yalnız kalma."

Frank, Seibu Şincuku İstasyonu önünde bulunan otelin lobisinde bir sütunun gölgesinde duvara yaslanmış bekliyordu. Buluşma yerimiz olan kafe-restorana yönelmiştim ki "Hey, Kenci," diye beni durdurdu. Önünden geçip gitmek üzere olduğum sütunun gölgesinden, ansızın adımla çağrılıp ortaya Frank çıkınca şaşkınlıktan nefesim kesilecek gibi oldu.

"Ne oldu? Buluşma yerimiz şu kafe-restoran değil miydi?" deyince, Frank "Biraz kalabalıktı da," diyerek göz kırptı. Çok acayip bir göz kırpışı vardı. Tek gözünü tam kapatmak üzereyken gözbebeği arkaya doğru dönmüştü sanki. Üstelik, kafe-restoran duvarla ayırılmadığı için lobiden net olarak görülüyordu ve hiç de kalabalık değildi. Kafe-restorandan tarafa bakmaya başlayınca, Frank "Az öncesine kadar kalabalıktı," dedi. Frank dünkünden farklı bir kadife ceketi siyah bir süveterin üzerine giymiş, altına da kot pantolon çekmişti. Ayağına tenis ayakkabısı benzeri bir ayakkabı vardı. Saç şeklini de değiştirmişti. Dün iyice yapıştırdığı kâkülleri bu akşam dikleşmişti. Eşyası da farklıydı. Dünkü eski bir deri çantayken bugünkü bez sırt çantasıydı. Sanki farklı biri gibiydi.

"İyi bir bar buldum. Bu ülkede çok nadiren görülen bir shot-bar, önce oraya gidelim."

Bahsettiğim shot-bar Vilayet Caddesi'ne bakıyordu. Ünlü bir yerdir. Kokteyllerinin harika olduğu, zevkli dekorasyonu ve nefis yiyecekleri olduğu gibi nedenlerden dolayı değil, sadece Kabukiço'da zor bulunan doğru dürüst bir içki mekânı olduğu için ünlü bir yerdir. Yabancıların da bildiği o bara, ben de birçok kez müşterilerimi götürmüştüm. Uzun bir bar bankosu ve

büyükçe bir camın ardından caddeye bakabildiğiniz ayakta içki içilen yüksek masalar vardır sadece ve oturacak koltuklu yer yok. Otelden bara kadar simsarların toplaştığı eğlence mekânlarının bulunduğu sokaktan geçerken, Frank iç çamaşırlı konsomatris pavyonuna da gözetleme evine de ilgi göstermedi.

"Bugün önce içmek istiyordum da," dedi Frank, ısmarladığımız bira bardaklarını şerefe kaldırırken. Bira istiyorsa o kafe-restoranda da içebilirdi. Herhalde, o kafe-restorana gitmeyi istememesi için bir nedeni vardı. Aynı barda iki akşam üst üste içince barmenler ve garsonların insanın yüzünü hatırladığı, adı *İyice Kaynamış* gibi bir şey olan bir romanda yazıyordu.

Bir tanıdık aradı gözlerim. Frank'le yalnız kalma demişti Cun. Tanıdık birine rastlar ve konuşacak olursam benimle birlikte olduğu için Frank'i hatırlamasında etkili olabilirdim. Frank, gözlerini benden ayırmadan birasını içiyordu. Sanki benim ne düşündüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi. Çevrede hiçbir tanıdığım yoktu. Bar bankosu doluydu ama, her kesimden müşteri vardı. Nispeten paralı genç tiplerle lacivert ya da gri dışındaki renklerde takım elbise giymiş şirket çalışanları, eğlenmeye alışık oldukları belli olan çalışan kadınlar, hep Roppongi'ye değil de arada bir Kabukiço'da da içelim diye buraya takılanlar. Biraz daha geç saatlerde konsomatrisler ve eğlence mekânlarında çalışan kızlar da gelirler.

"Kenci, sende biraz tuhaflık var," dedi Frank. Birasını dünden daha hızlı içiyordu.

"Yorgunum biraz. Telefonda da söylemiştim, hafiften soğuk aldım galiba."

Sadece Frank değil, başka bir tanıdığım da şu an beni görecek olsa tuhaflığı hisseder. Kendi kendimi de tuhaf buluyordum. İnsanların kafayı böyle yediğini çok iyi biliyorum. Buna paranoya derler. Frank bana bakıyordu. Ben de söyleyecek bir söz arıyordum. Acaba kendim hakkında Frank'i ne ölçüde şüphelendirmeliydim? Frank'in epey tuhaf olduğunu düşünüyorum

ama liseli kızı ya da evsiz adamı öldürebileceği aklımın ucundan bile geçmez. Frank'in böyle düşünmesini sağlayabilmem yeterliydi. Onun katil olduğundan şüphelendiğimi anladığı an, bu Amerikalı beni kesin öldürür. Eğer hiçbir şüphe taşımadan, yaramazca kendisine eşlik ettiğimi düşünmesi durumunda da şu herifi öldüreyim, isteğine kapılması da olası.

"Bu arada bu akşam nasıl bir yere gitmek istersin," dedim Frank'e.

"Kenci, sen bulsana bir şeyler."

Daha önceden de aklımdaki şeyi, olabildiğince neşeli bir sesle söyledim.

"Öyleyse, beyzbol vuruş sahasına gidip sabahın beşine kadar atış yapmaya ne dersin?"

"Sabahın beşine kadar?" Frank eğleniyor gibiydi. Ben de "Yes, yes," diye onayladım. Tam bir Amerikalı gibi gülüyordu. Bira bardağını göz hizasına kadar kaldırıp omzuma ve koluma hafifçe vurarak güldü. Birası elinde tasasızca gülen Amerikalılar, boyunlarında fotoğraf makinesiyle eğilerek selam veren Japonlarla hemen hemen aynı ölçüde doğaldırlar. Çevremizdeki diğer müşterilerin, neşeyle gülen Frank'e sempatiyle baktıkları açıkça anlaşılıyordu. Yabancı ülkeden gelmiş bir yabancı rahatlamış, eğleniyormuş gibi yapınca çevresindeki Japonlarda iyi bir izlenim bırakır. "Yabancının biri de eğlenebiliyor. Ülkemiz de barlarımız da yeteri kadar iyi, biz her zaman işte öyle bir barda içtiğimize göre aslında mutlu olmalıyız," ve buna benzer şeyler düşünürler. Bu barda, Kabukiço'da pek rastlanmayan kaliteli bir caz çalıyordu ve zevkli ışıklandırmanın ölçüsü tam kıvamındaydı. Diğer müşteriler hemen yanımızda olsalar bile Frank'in yüzünü göremezlerdi. Omzuma vurarak gülerken bile, bilye gibi soğuktu Frank'in gözleri. Bakışlarımı o insanın içini ürperten gözlerinden ayırmadan, kendimi zorlayarak neşeliymişim gibi yapmam gerekiyordu. Bu tür bir eziyeti ilk kez yaşıyordum. Sinirlerimin bu durumu nereye kadar kaldıracağını bilemiyordum.

"Seks Kenci, seks. Burada biramızı içip biraz havaya girince önce cinsel olarak coşabileceğimiz bir yere gidelim, olmaz mı?"

Beyzbol vuruş sahası esprisinin gerçekten tutup tutmadığından emin değildim. Cun'dan ayrıldıktan sonra Şibuya'ya uğrayıp bayıltıcı sprey satın almıştım. Cun, elektrikli cop al, demişti ama düğmesini açana kadar karşı taraf işini bitirebilir. Düğmesini açık tuttuğunuzda da pilinin bitmesi gibi bir dezavantajı var. Saldırırken kullanışlı olabilir ama savunmaya uygun değil.

En güvenli yol, Frank'i tek başına bırakıp ondan uzaklaşmak. Çinli kulüplerinden bir konsomatris ya da Orta Amerikalı fahişelerden biriyle üç saat kadar aşk otelinde baş başa bırakmak en iyisi.

"Kadın alacak mısın?" diye sordum.

"Elbette," dedi Frank. "Ancak vakit henüz çok erken."

"Orası öyle ama bu akşam çalışan fahişe sayısı az olabilir. İki gün sonra yılbaşı. Aslında Japon şirketlerinin çoğu tatile girdiler bile. Çalışanların çoğu evlerindeler. O yüzden, fahişeler de iş bulamayız diye pek çıkmamış olabilirler."

"Sen o tarafını merak etme, ben araştırdım."

"Nasıl?"

"Araştırdım. Yemek yedikten sonra yürüyüşe çıktım. O arada broşür dağıtan siyahlara birçok şeyi sorabildim. Hani şu dün akşam broşür dağıtan siyahlar vardı ya, onlarla konuşunca birçok şey anlattılar. Onlardan başka, yolda dikilen kadınlara da sordum. Pek İngilizce anlaşamadık ama bu akşam da çoğu fahişe işe çıkıyormuş. Zaten, onların yılbaşıyla ilgileri yok ki. Yabancı ülkelerden para kazanmak için geliyorlar."

"Tek başına da yolunu bulabiliyorsun. Öyleyse bana ihtiyacın yok."

Frank'in işime son verip tek başın kadın aramaya çıksa ne güzel olur, dedim kendi kendime.

"Hiç olur mu, Kenci? Sen artık sadece bir rehber değilsin, dostumsun. Ha, tamam, ben tek başıma dolaşıp da araştırma

yaptım diye rahatsız mı oldun? Eğer bu senin gururunu incittiyse özür dilerim."

"Yok, önemli değil," dedim yumuşakça, gülümseyerek. Frank dünden çok farklıydı. Düne göre tavırları daha ataktı ve sesi de daha yüksek, daha canlı gibi geliyordu. Uyarılmış mı desem, sanki biraz heyecanlıydı. Dayanamadım sordum.

"Bu akşam nedense daha canlı gibisin. Dün iyi uyuyabildin mi?"

"Ancak bir saat uyudum."

"Bir saat mi?"

"Ama benim için sorun değil. Beyin hücrelerim bol miktarlarda yenilendiği anlarda temel olarak uyku az olsa da fark etmez. Sıkıntısız zamanlarda uykuya gerek yok. Uyku vücudu değil, beyni dinlendirmek için gerekli. Vücut yorgunluğunu öylece uzanarak da atabilirsin. Ama beyin uyku olmadıkça eski hâline gelmiyor. Uykusuzluk hâli uzadıkça insan saldırganlaşıyor, hiç olmadığı kadar hem de."

Tanıdığım kızlardan biri bara girmişti.

Tanışma publarından biri için simsarlık yapan Noriko adlı kız, tek başına girdi içeriye. Elimle Noriko'yu çağırdım. Tanışma publarının, ücretsiz içki içebileceklerini, karaokeyle eğelenebileceklerini söyleyerek, yoldan geçen kızları ikna ederek topladıkları, erkeklerin ise para ödeyerek pub'a girip içerideki kızlara çıkma teklif etmesi üzerine kurulu bir sistemle çalışan eğlence yerleridir.

"Aa, Kenci sen misin?" diye salına salına yanımıza kadar gelen Noriko'yu önce Frank'le tanıştırdım. "Onun adı Noriko, buralardaki eğlence mekânlarını iyi bilir. Son zamanlarda nerelerin eğlenceli olabileceğini soralım."

"Bu adam Frank, benim müşterim," dedim Noriko'ya, Japonca. Noriko, İngilizce falan anlamaz. Belki de henüz yirmi yaşında bile yok ama ortaokul ve liseden çok ıslahevi ve gençler hapishanesinde geçirdiği günleri daha fazla, kaslı, serseri bir

genç kız. Bunları kendisinden duymuş değilim. Bir yerlerden doğal olarak yayılan dedikodularda duydum. Gerçekten serseri olan kızların tümünde o eğilim vardır ama Noriko ne kadar sarhoş olursa olsun kendi geçmişini asla anlatmaz. Noriko gibi bir kız yanı başımda olunca serseri kız sözcüğünün henüz ölü sözcükler arasına girmediğini söyleyebiliyorum.

Noriko gelip aramızda durduğunda, Frank'in yüz ifadesi acayipleşti. Gözlerinde hırs, rahatsızlık ve bıkkınlık duygularının biri sönüp diğeri yanıyor gibiydi. Noriko, Frank'in o hâline şöyle bir bakıp gözlerini hemen kaçırdı. Noriko gibi kızlar, bakmamanın iyi olacağı durumları sezerler. Benzer durumlarla sık karşılaşarak büyüdükleri için.

"Düşündüm de Frank, henüz senin soyadını bilmiyorum," derken, Noriko'ya da bir içki ısmarladım. Noriko sodalı bir *Wild Turkey* istedi.

"Frank, hazır yeri gelmişken soyadını söyle de seni hanımefendiyle layığıyla tanıştırabileyim."

Frank, Noriko'nun ortaya çıkmasından beri rahatsız bir ifade takınmıştı. "Soyadım ha," diye mırıldanarak defalarca başını salladı.

Noriko, "Kenci, rahatsız etmiyorum değil mi?" diyerek uzaklaşmaya kalkınca "Burada kal," diyerek onu durdurdum, *lütfen* diye gözlerimle işaret ederek.

"Masolueda," dedi Frank.

Önce, Frank'in Japonca bir şeyler söylediğini sandım. "Öyleydi tabii ya!", "sabahlar güzeldir" ya da ona yakın anlamı olan bir Japonca cümle. "Efendim?" diye sorunca, bir kez daha yavaşça "Matholeda" dedi. İki yüze yakın Amerikalı'ya rehberlik etmiştim ama böyle bir soyadını ilk kez duyuyordum. Noriko'ya tanıştırdım, "Bu bey Matholeda-san." "Frank değil miydi adı?" dedi Noriko, kapşonlu kabanının cebinden kırmızı Marlboro paketini çıkartırken. Noriko, sodalı Wild Turkey'ini hızlıca içti ve sigarasını yaktı.

"Frank adı, aynı Kenci gibi, Noriko gibi."

"O kadarını ben de biliyorum. Whitney adı, Houston soyadı."

"Son zamanlarda işler nasıl?"

"Soğuk ya işte, pek iyi değil. Bizim oraya gelir misiniz?"

"Bu tip gidelim derse geliriz tabi ama..."

Frank, Noriko ile konuşmamızı o her zamanki ifadesiz yüzüyle izliyordu. Noriko, Frank'e hiç bakmıyordu.

"Yabancı değil mi; kandır, çek getir ne olacak sanki? Sen öyle şeyler yapmaz mısın, Kenci?"

"Normalde yapmam."

"Yapmazsın doğru."

"Bu saatte içtiğini pek görmedim, bitti mi? İşin?"

"Nereye bitsin? Kafamı attıran bazı şeyler oldu da, ondan. Bir içki daha içebilir miyim?" dedi Noriko. "Olur," dedim. Kalabalıklaşan barda caz müziği yapan gitarın sesi duyuluyordu. Noriko, bizim kuşağımızda pek rastlanmayacak kadar iyi anlardı cazdan. Duvarlarda ve zeminde yankılanan basın ritmine uydurarak başını sallıyor, salladıkça kahverengiye boyadığı uzun saçları salınıyor, sigara dumanı saçlarının arasından yayılan bir sis tabakası hâline geliyordu. Noriko'nun nazik hatlı ama yorgun bir yüzü vardı. "Konsomatris mi bu kız?" diye sordu Frank. Simsar sözcüğünün İngilizcesini unuttuğumdan, şu yoldaki siyahlarla aynı işi yapıyor, diye yanıtladım. "Güzel bir kadın," dedi Frank, kulağımın dibinde. Noriko'ya aktarınca, "Teşekkürler," diyerek Frank'e baktı.

"Bu gitar Kenny Burrel," dedi Frank, Noriko'ya, "Kenny Burrel'e sık sık eşlik eden Danamo Masolueda adlı bir piyanist vardır. Pek tanınmaz, o kadar yetenekli de değildir. Adam Bulgaristan kökenliydi ve büyük dedesi Bogomil Mezhebi Kilisesi'nin büyücüsüydü."

Noriko, "Ne diyor bu yabancı?" diye sorunca, kabaca tercüme ettim. Frank "O piyanistle adı aynı," diyerek Noriko'nun

çıkarmış olduğu ikinci Marlboro'sunu yaktı. Önce "*Domo*," diye Japonca teşekkür eden Noriko, sonra da İngilizce "*Sank yu*," diyerek hafifçe gülümsedi. Kibriti üfleyerek söndüren Frank da "Domo," diyerek Japonca yanıtladı.

Noriko, "Büyücü dediği Malik gibi bir şey mi?" deyince, Frank'e, "Sihirbaz mı?" diye sordum. "No," dedi Frank, sırtını gererek abartılı bir sesle.

"Ortaçağ Avrupası'nda büyücülüğün yaygın olduğunu sanırım sizler de bilirsiniz. Bu büyücülüğün merkezi Bulgaristan'dı. El çabukluğu marifeti gibi bir şey değil, büyü."

İngilizcede el çabukluğu da büyü için de "magic" denir ama Frank "trick"ve "juggler" sözcüklerini kullanarak ikisini ayırt etmeye çalıştı.

"Yani satanistlik, tanrıya değil şeytana tapınarak onun gücünden yararlanıp onunla tek vücut olmak. Bunun gibi kızların ilgisini çekebilir," dedi Frank, parmağıyla Noriko'yu göstererek. Frank, büyü ve şeytandan söz etmeye başladığından beri gözleri nemlenmiş gibi görünüyordu. Gözleri ıslak ıslak olmuş, çevresi kızarmış, kaşları hafiften titriyordu. Eskiden gördüğüm bir ölü kedinin gözünü anımsadım. Çocukluğumda bir seferinde boş arsaya atılan kedi leşini fark edememiş, üzerine basmıştım. Çoktan kokuşmuş olan leş, bastığım anda vücudunda biriken gazlar patlama gibi bir ses çıkarmış, fırlayan gözü ayakkabıma yapışmıştı.

"Açıkçası, seksti. Onların amacı seksti. Aklınıza gelebilecek her türlü seks: oral, anal, ölülerle seks. Aslında kutsal topraklardaki Jerusalem'i koruyan şövalyelerin, Arabistan'daki heterodoks dinlerle teması sonucunda ortaya çıkmış ama 14. yüzyılda yeni üyelerin şövalye topluluğuna girerken rütbece yüksek insanların kıçını öpmesi zorunluluğu varmış. Kız bunları duyunca heyecanlanacaktır. Bir dönem Rolling Stones'un da satanist olduğundan şüphe edilmişti. Bu kızın Rolling Stones sever tipi var."

Güçlükle tercüme ettim. "Ne kadar kötü bir yalan atmış!" dedi Noriko.

"Şeytanla falan ilgim yok ama bu gitar Kenny Burrel değil. Boş boş konuşuyor işte, aptal. Baksana bu gitar oktav yorumu değil mi? Wes bu! Wes Montgomery'i bilmiyor mu? Bu moruk geri zekâlının teki."

Noriko, Frank'in kolunu dürtükleyerek konuşuyordu. Frank'e basitçe tercüme edince, Noriko, "Kenci, sen şimdi ona geri zekâlı dediğimi de söyledin mi," dedi bağırarak. "*Fool* kadarını ben de biliyorum. Şimdi sen *fool* sözcüğünü hiç kullanmadın ki!"

Fool'dan başka da geri zekâlı anlamına gelen İngilizce sözcükler olduğunu söylediysem de, Noriko ikna olmadı. Yakuzaların da tipik özelliğidir ama Noriko gibi tipler erkek de olsa kadın da olsa, arada sırada böyle olurlar. Sarhoş olup da kızmış değillerdir, sadece konuşma şekilleri, karşısındakiyle iletişim tarzları dengesizleşir. Benim asla öyle bir niyetim yoktu ama aptal yerine konduğu hissine kapılmıştı herhalde. Böyle durumlarda gülerek geçiştirmeye kalkarsanız karşınızdaki iyice kopar. Gerçekten koptuklarında ise, geri dönüşü yoktur.

Frank artık alıştığım rahatsız olmuş, cani suratını takındı. İşte bu surat, dedim kendi kendime, işte bu suratı gördüğümde Frank'ten şüphelenmeye başlamıştım. Noriko da Frank'in bu yüzünü gördü. "Bu yabancı neyin nesi?" dercesine bir yüz ifadesine bürünerek, sesini yükseltmekten vazgeçti.

"Kenci," dedi Frank, alçak, sakince bir sesle, "bu kadın fahişe mi?"

Senin parayla seks yapıp yapmadığını soruyor, diye Noriko'ya tercüme ettim. Noriko, doğruluğunu test edercesine Frank'in yüzüne bakıp yanıtladı.

"Artık yapmıyorum ama çalıştığım yerde öyle kadınlar var."

Frank, hoşnutsuz bir yüz ifadesiyle, "Tamam," dedi, "haydi, bu kızın çalıştığı yere gidelim."

***

Kızların oturdukları masalara numaralar konulmuştu. Toplam beş kız vardı. Kimisi meyve suyu kimisi su eklenmiş viski içiyor, kimisi de karaoke yapıyordu. Noriko, Frank'in ve benim bardaklarımıza biralarımızı koydu, kartpostal büyüklüğünde birer kâğıt vererek pub'daki sistemi anlattı.

"Bu kâğıda hoşunuza giden kızın masa numarasını yazıyorsunuz."

O kızların numarasının yazılacağı kâğıtlar ücretliydi, 2.000 yen. Kâğıda sadece kızın numarası değil, bazı istekler de yazılabiliyordu.

"Yani işte, dışarıda bir yerlere gidelim, bir süre burada içelim, gibi, kızdan ne istiyorsan net bir şekilde yazmanız lazım. Bu kızlar profesyonel değil ona göre."

Frank, "Ne anlatıyor bu?" diye sordu. Frank'in hemen kulağının dibinde eşzamanlı çeviri yapar gibi, "Şu an burada bulunan kızların tamamı amatörmüş," dedim. Beş kızın, yüzleri de kılıkları da, tavırları da farklı farklıydı. Bir numaralı masadaki kız, beyaz dar bir mini etek giymiş, ağır bir makyaj yapmıştı. Hiç de amatöre benzemiyordu. Son ayın otuzuncu günü beyaz mini etekli bir elbiseyle, tek başına Kabukiço'ya gelecek bir amatör üç dört sene öncesine kadar düşünülemezdi bile. İki numaradaki kız deri ceketin altına kadife pantolon; üç numara krem rengi bir takım; dört ve beş numara ise, belli ki iki kişi olarak gelmişler, ikisi de aşırı abartılı renklerde süveterler giymişlerdi. Bir numaradaki kız az önce karaoke yapıyordu. Şimdi de üç numaralı kız, on sene kadar önce moda olan bir Matsuda Seiko şarkısı söylüyordu.

"Kenci, burası nasıl bir yer?" diye soran Frank'e doğru dürüst bir yanıt veremedim. "Az önce Noriko, çalıştığım yerde profesyonel çalışan kadınlar da var, dememiş miydi?"

Profesyonel mi, amatör mü anlaşılmayan türden kadınların sayısının Japonya'da arttığını söyledim ama anlamasına imkân yoktu. Bir ve üç numaradaki kızlar bize gülümsüyorlardı. Bu

kızların tam olarak ne olduklarını ben bile anlayamıyorum. Pub'da altı-yedi masa vardı ve duvarkâğıtlarında bulanık turuncu alakasız bir desen vardı. Lüks izlenimi vermek için, yabancı ülkelerdeki saraylardan birinin halılarını taklit etmeye çalışmışlardı ama desenlerden de belli olduğu kadarıyla bütçeleri izin vermemişti. Duvarlara birkaç parça resim asılmıştı. Taşradaki büyük mağazaların sergilerinde sık karşılaşılan türden, bitki ve hayvan resimlerinin replikalarındandı. Masaların üstündeki menülerin dört köşesinde çiçek desenleri vardı. Elyazısıyla "Özel sosuyla erişte tava, hiçbir yerde bulamayacağınız bir tat!", "Erişte çorbası, ev yapımı!" gibi şeyler yazılıydı. Basit bir evye ve elektrikli fırını bulunan küçücük bir mutfağı vardı. Büyük ihtimalle pub'ın işletmecisi olan takım elbiseli orta yaşlı bir adam, burnuna ve dudağına küpe takmış genç bir garson çalışıyordu. Bizden başka bir müşteri daha vardı, memur kılıklı orta yaşlı bir adam.

"Kenci, bu kızlardan hangisi profesyonel?" diye sordu Frank, tükenmezkalemi elinde tutuyordu. "Dediğim gibi, ben seks yapmak istiyorum. Noriko profesyonel kadınların olduğunu söylemişti."

Frank'le birlikte buradan çıkıp bir yerlere gideceğiz ve kızı bu beşinin arasından seçeceğiz öyleyse, dedim içimden. Beşi de belirsizdi. Yani, beşi de hem fahişe hem de sıradan bir şirket çalışanı gibi duruyordu. Gerçekten doğru dürüst kızlar böyle yerlere gelmezler ama aslında doğru dürüst kadın denecek bir türün artık bu ülkede kalmadığını da düşünmüyor değilim.

Noriko'nun verdiği formda ilk sırada teklif edilecek kızın numarası satırı vardı. Sonra, madde madde kendinizi tanıtmanız gereken satırlar. Ad, yaş, iş, genelde ne tür yerlerde eğlenirsiniz, şeklinde dört madde. Onun altına da teklif edilen kızla ne tür bir eğlence istendiği yazılıyordu. En sonda da kızın cevap satırı bulunuyordu. Cevapların önündeki kutucuklara tik atacak şekilde, önceden cümleleştirilmiş, dört şıktan oluşuyordu: "Tamam olur, senin istediğin yerde eğlenelim", "Bir yerlere içmeye

götür beni", "Önce biraz burada beraber oturalım, ondan sonra ne yapacağımız senin tavırlarına bağlı" ve "Maalesef pas geçiyorum". Erkeğin doldurduğu form kıza götürülüyor, bir süre sonra da cevap geliyordu. Frank bir numaralı kızı seçti, ben de geri kalan maddeleri doldurdum. Adı: Frank Masolueda; yaşı: 35; işi: ithalatçı; her zaman ne tür yerlerde eğlenirsin: Manhattan'daki kulüplerde; bu akşam yapmak istediğin ne: romantik ve seksi bir akşam geçirmek. Ben kız seçmek falan istemiyordum ama pub'daki sisteme göre tek bir kız iki müşterinin masasına gelemiyormuş, çaresiz iki numarayı yazdım. Form başına 2.000 yen nakit. Frank'in taklit deri cüzdanının içinden çıkardığı on bin yenlik banknotu Noriko aldı ve formları da kızlara götürdü. Bir ve iki numaradaki kızlar önce ikimizi inceledikten sonra, sanki sınava giriyorlarmış gibi kalemler ellerinde kâğıdı incelemeye başladılar.

Noriko, "Ben yine sokağa çıkıyorum," diye pub'dan çıkmaya hazırlanınca Frank onu durdurdu.

"Biraz bekle, sadece bir dakika."

Noriko, "N'oluyo ya!" diyerek oturdu. İkisinin tercümanlığını yaparken kötü bir şeyler olacağı hissine kapıldım.

"Sana minnettarım."

"Boşver, işim bu benim."

"Sana bir şey öğretmek istiyorum. Yani insanın ruh gücüyle ilgili bir şeyi. Önce iki elimin işaretparmaklarına bak" diyen Frank, Japonların Budist sunakları önünde hep yaptıkları gibi, Noriko'nun göz hizasında iki elini birleştirdi.

"Bak işte, sağ ve sol işaretparmaklarımın boyu aynı değil mi? Bu doğal bir şey. Ama, otuz saniye sonra sağ işaretparmağım uzayacak. Oldu mu? İyi bak. Soldakiyle karşılaştır." Frank iki elini tabanca şekline getirerek işaretparmaklarını Noriko'nun önüne doğru uzattı.

"İyice bak. Şimdi bu sağ işaretparmağım, yavaş yavaş masallardaki fasulye gibi uzayacak. Dikkatle, iyice bak."

Ben Frank'in yanında, Noriko da karşısındaydı. Benim bulunduğum yerden, uzattığı sağ elinin sırtı ve sol bileğinin iç kısmı çok iyi görülebiliyordu. Ceketinin ve süveterinin kolu çekilmiş, bilekleri ortaya çıkmıştı. Teniyle çok az farklı bir renkteki fondöten sol bileğine iyice sürülmüştü. Bir şeyleri gizlemek için herhalde, dedim. Frank'in anlatmaya devam ettiği uzayan fasulye öyküsünü Noriko'ya tercüme ederek fondötenin altında kalan deriye bakmayı sürdürdüm. Derinin hafifçe çıkıntı yapan yerlerini görünce, önce değişik bir dövme yaptırmış sandım. Vücutta yara açarak şişkinleştirip, onun üzerine yapılan, masaj salonlarındaki kadınların bolca yaptığı gibi bir dövme. Sonra, bunun dövme olmadığını anladığımda vücudumdaki tüm gözenekler bir anda açılıverdi. Bu bir intihar yarasıydı. Ben bileğinde aynı intihar çizgilerinden üç tane olan bir kadın tanımıştım. Frank'in çizgileri hayal gücünün çok çok ötesindeydi. İki santim genişliğindeki hat içerisinde onlarcası bilekte yarım tur atan yara izi sayılamayacak kadar çoktu. Bileği kes, o yaranın iyileştiği yeri tekrar kes. Bunu kaç kez tekrarlayınca böyle bir görüntü çıkıyordu ortaya acaba? Düşündükçe kusacak gibi oldum.

"Kenci, nereye bakıyordun sen?" Frank'in sesiyle bir an tüm vücudumu bir titreme dalgası kapladı. "Bırak şimdi başka şeylerle ilgilenmeyi de, söylediklerimi tam olarak Noriko'ya tercüme et."

Noriko tuhaflaşmıştı. Bakışları çarpıklaşmıştı. Şakaklarındaki kalın damarlar şişmiş, yavaş yavaş kımıldıyordu.

"Sen unutmalısın. Anladın mı? Dışarıya, sokağa çıktığın anda unutacaksın!"

Tam olarak tercüme etmedim, hipnotize edilmiş haldeki Noriko'ya Frank'in söylediklerinin tam tersini söyledim.

"Kenci, benim işaretparmaklarıma bakmıyor muydun?" dedikten sonra Frank, Noriko'nun omzunu yakalayıp "Seni seviyorum," dedi, biraz yüksek bir sesle. Noriko'nun bakışları

yeniden normale döndü, ayağa kalkıp Frank'la düzgünce vedalaşarak pub'dan çıktı. Frank, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana dönüp yeniden sordu: "Nereye bakıyordun sen Kenci?"

Noriko, pub'dan çıktıktan az sonra, "Özel bir yere değil," dedim, zor da olsa sesimi çıkarabilmiştim. Normal olarak konuşmaya çalıştıysam da başaramadım, sesim boğazıma geri dönecekmiş gibiydi, titriyordum. Eskiden beri doğaüstü yetenek konusundan nefret eder, hipnotizma gibi şeyleri sevmezdim. Birilerinin kendi bilincini kaybetmesini görmeyi rahatsız edici buludum. O yüzden, hipnotize edilmiş bir insanı ilk kez bu kadar yakınımda görmüştüm.

"Ben Noriko'ya bakıyordum, öyle bir şeyi ilk kez görüyorum," dedim, titremesini durduramadığım sesimle. Artık sorunun, Frank'ten korkmam değil, hipnotizma karşısında duyduğum şaşkınlık olduğunu hissettirmekten başka bir çarem yoktu. Hipnotizma sözcüğünün İngilizcesini bilmediğim için Frank'e sordum. Frank, o zamana kadarkinden farklı, İngiliz gibi bir telaffuzla o pek duymadığım sözcüğü söyledi. "Anlayamıyorum," dedim, "Frank, anlayamıyorum."

"Neyi?"

"Madem bunu başarabiliyorsun, fahişe aramana gerek yok ki. Demin yaptığın gibi, istediğin her kadını kafana göre kullanabilirsin."

"Bu biraz zor," dedi Frank. "Şimdiki gibi soğuk mevsimlerde mümkün değil. Karşımdaki konsantre olmayınca mümkün olmuyor, o yüzden dışarıda yapmak olanaksız. Önce konsantre olmasını sağlamak gerekiyor. İşte o zaman kadın her şeyi yapar. Ama temkin duygusundan arındırmak zordur ve kukla gibi bir kadınla seks yapmak da zevk vermez. O yüzden, her halükârda fahişe bulmak daha iyi."

Burnuna ve dudağına küpe takan garson bir ve iki numaralardaki kızların cevaplarını yazdıkları formları masamıza getirdi. İkisi de "Önce biraz burada beraber oturalım, ondan sonra

ne yapacağımız senin tavırlarına bağlı" şıkkını işaretlemişlerdi. "Birlikte başka bir masaya geçmek ister misiniz?" dedi garson. "Kızların içki ücretleri ve masa ücreti hesaba eklenecektir, ne diyorsunuz?" Frank'e sorunca, "Tamam öyle olsun, ne yapalım," dedi ve dört kişilik bir masaya geçtik.

Bir numaralı kızın adı Maki, iki numara ise Yuko idi. Maki Roppongi'de çok lüks bir pub-kulüpte çalıştığını, bu akşam boş günü olduğu için buraya eğlenmeye geldiğini söyledi. "Sadece oturmak için bile kişi başına altmış-yetmiş bin yen hesap gelen bir yer," dedi böbürlenerek. Yalan söylediği hemen anlaşılıyordu. Duruşu, kılığı, konuşma şekli ya da tavırları öyle bir yerde çalışan bir kadına ait değildi. Herhalde çevredeki pavyonlardan birinde çalışıyordu ve öyle lüks bir yerde çalışmak gibi bir hayali vardı. Yuko öğrenciydi ve arkadaşlarıyla içmeye gittikten sonra eve dönüş yolunda buraya uğradığını söyledi. Grup arkadaşlarıyla ilk kez içmeye gelmişler, pek eğlenceli olmayınca herkes erkenden dağılmış, gidecek bir yer bilmediği için de burada biraz vakit geçirmek istemişti. Öğrenci olacak yaşını geçmiş gibiydi. "Acaba neden herkes bu kadar yalancı?" diye düşündüm. Sanki yalan söylemezlerse yaşamlarını sürdüremeyeceklermiş gibi davranıyorlardı.

İki numaradan gelen Yuko öğrenciyim diyordu ama hiç İngilizce bilmiyordu. Üniversite giriş sınavında İngilizce sınavı yapılmıyor mu, diye sormak geldi aklıma ama vazgeçtim. Gereksiz sorular soracak durumda değildim. Frank'in sakince söylediği, "Ha, öyle mi? Demek İngilizce konuşamıyor," sözlerini tercüme edince, Yuko'nun kendisi, "Yüksekokula gidiyorum," diyerek utanmışçasına başını öne eğdi. Belki de bu kez doğruyu söylüyordu. İki kız su katılmış viski ve yanında da soğuk Kore çayı istediler.

"Böyle yerlerde pek doğru dürüst bir viski olmaz ama," dedi Maki, su katılmış viskisini içerken. Kendisinin, çalıştığı o lüks pub'da hep kaliteli viski içtiğini söylemeye çalışıyordu herhalde.

Maki, bu dünyada Japoncadan başka bir dil yok dercesine, Japonca konuşuyordu.

Yuko Frank'e, "Ne tür içkilerden hoşlanırsın?" diye sordu. "Bourbon," dedi Frank. Frank'in bourbon içtiğini henüz hiç görmemiştim. Hem kızlara hem de Frank'e laf yetiştirirken, tamamen tercümeye yoğunlaştığım için aklım karman çorman olmuştu. Hipnotize olan Noriko'nun yüzü ve Frank'in bileğindeki yara izi gözümün önünden gitmiyordu. Ondan sonra Frank'in bilekleri süveterinin altında kalmıştı. O an Noriko'nun içinde bir şeyler kaybolmuştu. Başka bir insan olmuştu sanki.

"Bourbon diyince, Amerikalılar hangi markayı daha çok içiyorlar acaba, bildiğimiz Wild Turkey, Jack Daniels, Brighton falandır herhalde, değil mi?"

Maki, "ben bu konuları çok iyi bilirim" dercesine konuşuyordu. Benim bourbon sözcüğünü bile tercüme etmem gerekti. Bourbon sözcüğünün telaffuzu zordur. Bu mesleğe başladığım sıralarda her Japon gibi "baabon" dediysem bile Amerikalılar anlayamamışlardı. Marlboro sigarasından bahsettiğimi sanan bile olmuştu.

"Senin şimdi söylediklerinin hepsi dünyaya satmak için üretilen bourbon türleri. Bourbonun memleketi güneydir. Güneyliler tadı gerçekten güzel olan bourbonları kendilerine saklar, dışarıya çıkarmazlar. J. Dickens diye bir Kentucky bourbon türü vardır. İşte bu saklanan bourbonların tipik bir örneğidir. Dickens'in 18 yıllığı hele, sanki en kaliteli konyak gibidir. Güneye pek iyi gözle bakmazlar ama böyle yanları da vardır."

İkisinin de Amerika'nın güneyi hakkında bir fikri yoktu. İnanılmaz ama Kuzey-Güney Savaşı'nı da bilmiyorlardı. Frank, "Brighton marka bourbonu biliyorsun da Kuzey-Güney Savaşı'nı bilmiyor musun?" diye şaşkınlığını gösterince, Maki, "Bizimle ne alakası var," diye yanıtladı. Hiç de utanmış gibi durmuyordu.

Frank'le buluştuktan sonra elli dakika geçmişti. Cun'a telefon etmeyi unuttuğumun farkına vardım.

"Burada cep telefonu kullanılabiliyor mu?" diye sordum, Yuko'ya. "Bilmem," diye, yanıtladı. Sanki "konsomatris değilim" der gibi bir havası vardı. Maki, "Kullanabilirsin," dedi, "herkes kullanıyor, ben de kullanırım hep." Bu sözleriyle Maki'nin burayı üs edinmiş bir yarı profesyonel olduğunu anlamıştım. Biz Frank'le koltuğa yan yana koltuğa oturmuştuk, Yuko ile Maki'de karşı tarafımızda masanın öte yanındalardı. Mobilyalardan falan anlamam ama bu masayla bu koltuğun fena hâlde ucuz mallar olduğunu anlayabiliyordum. Üstlerinden sanki "ucuz mal" yazılı buharlar çıkıyordu. Kendilerine lüks havası verme çabaları, ucuz malların keder verici hâlini kat kat artırıyordu. Her şey bir yana, masa da koltuk da çok küçüktü. Koltuk yüzüne dokundukça itici bir his veriyordu. Koltuk yüzünün ilmek aralıklarına, şimdiye kadar buraya oturan tatminsiz ve yalnız müşterilerin terlerinin sindiği hissine kapılıyordum. Masanın formikaya özgü bir parlaklığı vardı ama nedense yüzeyi ağaç kesiti motifiyle bezenmişti. Kaliteli bir mobilya görmüşlüğüm yok ama bu hâlimle bile, feci bir mobilyaya temas ettiğimi anlıyordum ve içimi hüzün basıyordu. Karşımda oturan iki genç kadın, bu masa ve koltuğa öyle yakışmışlardı ki, neredeyse yeni bir özdeyiş türetebilirdim: "Üzgün ve yoksul insanların ruh hâli, üzüntü veren sefil mobilyalara siner." Maki'nin kolunda Louis Vuitton marka bir çanta vardı. Genç kızların Channel ya da Prada istemelerini bir şekilde anlayabiliyorum. Marka ürünlerle sınırlı olmaksızın, esaslı ürünlere sahip olunmasının insanı üzecek bir tarafı yoktur. Marka olmayan esaslı ürünleri bulmak zordur ve insanı uğraştırır, zevkinizin de gelişmiş olması gerekir.

Koltuğun tuhaf bir sırtlığı vardı ve insanın bacaklarını yana kaydırmasını, yanına dönerek oturmasını engelliyordu. Baldırım Frank'in baldırına neredeyse yapışmıştı. Ceket cebimden telefonumu çıkarmaya çalışınca dirseğim ve kolum Frank'in vücuduna çarptı. "Kız arkadaşına mı telefon edeceksin?" diye sordu Frank. Yuko, Frank'e bir peçete vermiş, "neym, neym, yuu,

neym," diye adını yazmasını istiyordu. "*FRANK*" yazdıktan sonra, tükenmezkalemi peçeteden ayırıp "Kenci, benim soyadım neydi?" diye sordu Frank, gülerek. Gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyordu. Tam o sırada, Cun telefonu açtı.

"Kenci. Her şey yolunda mı?"

Tam "Evet," diye yanıtlarken, Frank "Biraz konuşmama izin ver," diyerek telefonu elimden aldı. Bilinçaltım, telefonun alınmasını reddetmeye çalıştıysa da, Frank oralı olmaksızın, telefonu kaparcasına almıştı elimden. Telefonu alışı, karnı acıkmış bir gorilin ağaçtan muz kapmasına benziyordu. O an, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" diye bağıracak gibi oldum ama adrenalin ibrem savaşmak değil kaçmak yönüne doğru kayıyordu. Köpek olsaydım, kuyruğumu kıstırıp pes etme pozisyonuna geçerdim herhalde. Önce Frank'in kolunun görüş açımı kapatışını görmüştüm. Frank'in sağında otururken telefonu sağ elimle tuttuğum için, Frank sol kolunu yüzümü neredeyse tamamen kapatacak gibi uzatmıştı. Öylece sağ bileğimi yakalamış, telefonu kulağımdan uzaklaştırmış ve sonra da telefonu tutan elim Frank'in diğer eli tarafından zorla açılmıştı. Telefonu kaptığı an, parmaklarım kopacak gibi olmuştu. Frank'in hareketi son derece zorbacaydı ama göz açıp kapayacak kadar bir anda olup bittiği için, kızların ikisi de iki samimi arkadaş gibi şakalaştığımızı sandılar. "Muhabbete bak ya!" diye gülümseyerek neşeyle izliyorlardı. Frank'in elinin dokunuşunda, dün gece beyzbol vuruş çalışma sahasında destek olmak için omzuna dokunduğumda hissettiğimle aynı metalimsi his vardı. Frank'in cep telefonumu un ufak edeceğini sandım. Telefonu rahatça kapmıştı. Tüm gücünü kullanmış değildi.

"Merhaba, benim adım Frank."

Frank, pub'da çalınan BGM Ulfuls'dan aşağı kalmayacak kadar yüksek bir sesle konuşmuştu. Garip derecede neşeli bir sesti. Amerikan filmlerinde sık sık çıkan, telefonla her işi halleden işadamları gibiydi.

"Efendim, sen Kenci'nin kız arkadaşısın, değil mi? Adın neydi senin?"

Ne olur, İngilizce anlamıyormuş gibi yap dedim, içimden.

"Ne dedin, kusura bakma iyi duyamıyorum, buradaki müzik çok gürültülü."

"Hey, Frank," diye seslendim. "Onun İngilizcesi pek iyi değildir," diye eklemek üzereydim ki Frank, "Kes sesini, konuşuyorum şurada," dedi. Buz gibi gözlerle.

Bu yüz ifadesi şimdiye kadar gördüklerim arasında en korkunç olanıydı. Maki görmemişti ama Yuko tam bakışlarını kaldırdığı bir anda Frank'in o yüzüyle karşılaştı ve dudaklarındaki gülümseme donuverdi. Tek kelime İngilizce bilmeyen beyinsiz bir yüksekokul öğrencisi bile Frank'in o korkunç yüzünü görünce ortadaki anormalliği hissedebiliyor demek ki. Yuko her an ağlayacakmış gibi duruyordu. Frank'le ilgili bir gerçeği daha öğrenmiştim: Kızgınlığı şiddetlendikçe daha da serinkanlı oluyordu. İnsanı ürkütecek ölçüde, yüz ifadesi derinlerde kayboluyor ve gözlerindeki ışık soğuklaşıyordu. Tepesi attığında hararetlenmek asla Frank'e uygun değildi.

"Ya işte, senin adını öğrenmek istiyorum, adını!"

Frank'in sesi gitgide yükseliyordu. Cun kesin, İngilizce bilmiyormuş gibi yapıyordu büyük bir ustalıkla.

"Kenci." Frank bana döndü, "Senin kız arkadaşının adı neydi?"

Söylemek istemiyordum. "Onun yabancılarla konuşma alışkanlığı yok pek, bunalmıştır kesin," dedim. Bunalmak sözcüğünün İngilizcedeki tam karşılığını bilmiyordum, "tereddüt etmek" ya da "kafası karışmak" anlamında bir sözcük kullandım.

"Kafası neden karışıyor ki? Sadece selam vermek istedim. Çünkü artık sen, müşteri-rehber ilişkisinin ötesinde bir dostsun benim için."

O anda BGM'nin kat kat fazlası yükseklikte bir sesle, müşterilerden biri karaoke yapmaya başladı. Telefonla konuşmak mümkün değildi. Frank şarkı söylemeye başlayan müşteriye

bakarak, "nasıl konuşursan konuş şimdi" dercesine kollarını iki yana açıp telefonu geri verdi.

"Daha sonra mutlaka tekrar ararım," dedim bağırarak ve telefonu kapattım.

"Bu ses seviyesi bir tür şiddet," dedi Frank. "Şiddet" sözcüğünü Frank kullanınca trajikomik bir tınısı oluyor. Fahişelerin ahlak üzerine konuşması gibi bir şey. Yine de, karaokenin sesi gerçekten çok fazla açılmıştı. Kırklı yaşlarının sonlarında gösteren adamın söylediği şarkı Mr. Children'ın yeni şarkısıydı. Kızlar âdet yerini bulsun diye alkışla tempo tutuyorlardı. Adamın şarkı seçimi açıkça kendini kızlara beğendirmeyi amaçlıyordu. Elbette, sadece Mr. Children söylüyor diye kızlar ondan hoşlanacak değil ama adam boyun damarlarını patlayacakmış gibi şişirerek yüksek perdeden şarkıya devam ediyordu. Frank "gürültüden konuşmaya imkân yok" anlamında bir hareket yaparak kaşlarını çattı, rahatsız olmuş gibiydi. Ben de rahatsızdım. Cun aklıma takılmıştı, hipnotize edilmiş hâliyle dışarı çıkan Noriko için de endişeleniyordum, her şeyden öte Frank için hissettiğim güvensizlik ve korkuyla aklım karışmıştı. Öyle bir anda, dinlemek istemediği bir şarkı acayip bir tonla söylenmeye başlanınca, doğal olarak insan rahatsız oluyor. Nedendir bilinmez, bu ülkede o kadar yüksek bir sesle insanların önünde şarkı söylenmesi hoş karşılanıyor. "Acaba insanlar rahatsız olur mu" düşüncesini akıllarına bile getirmiyorlar. Mr. Chidren'ın tiz seslerini çıkartmakta zorlanarak yüzünü şekilden şekile sokan bu adam kadar çirkin bir şey olamaz. Her şeyden önce, bu amca şarkı söylemek istediği için söylemiyor. Tek amacı kızların ilgisini çekmek, beğenilerini kazanmak. Kızların canının sıkıldığının farkında bile değil. Neticede boşu boşuna söylüyor ama bir tek kendisi bunun farkında değil. İyice tepem atmıştı, böyle bir insanın yeryüzünde ne gereği var dedim kendi kendime. Hatta bir an aklımdan, şu hâle gelen bu adam gebersin gitsin, düşüncesi de geçti. O an, Frank bana bakarak "öyle, aynen

öyle" dercesine başıyla onaylayarak gülümsedi. İrkildim. Frank o an, Yuko'nun verdiği peçeteye gelişigüzel bir isim yazmaktaydı. "*Frank*" yazıp sonra da "*De Niro*" diye ekledi. Tam yazarken bana bakıp başını sallayarak güldü. Sanki birine "şu tip geberse gitse keşke" demişim de, anında "aynen öyle" cevabı gelmiş gibi bir zamanlamaydı. Sonra, Frank "Kenci, kızlara söyler misin?" dedi, kulağımın dibinde yüksek sesle tercüme etmemi isteyerek. Yüz ifadesi normale dönmüştü. Herhalde, Robert De Niro'nun hayranı olacak ki, Yuko, Frank'in aynı ismi taşıdığını duyunca büyük sevinç gösterdi. "Bu kıza De Niro'nun *Niro Ailesinden* anlamında geldiğini söyle," dedi Frank. Bu adam da neyin nesi, dedim, acaba az önce benim aklımı mı okumuştu?

"Baksana Kenci, bu kızlar hiç İngilizce anlamıyor. Robert De Niro'nun *Niro Ailesinden Robert* anlamında olduğunu öğretmek istiyorum," dedi Frank hızlı hızlı, karaoke gürültüsü arasında. Benimse, yüreğim hâlâ hızla çarpıyordu. Ancak, "Şu şarkı bitsin, söylerim," diye yanıtlayabildim. Deminden beri kısa aralıklarla devam eden çarpıntılarım bir bütün hâline gelmiş gibiydi, içimde kötü bir his oluşmuştu. Frank'in tavırları değişmişti. Noriko'yla ikimize gelişigüzel bir ad söylemiş; sonuçta hipnotize olan sadece Noriko'ydu ama ikimizi birlikte hipnotize etmeye çalışmış; Cun'la konuşurken telefonu elimden kapmış; sanki telepati yeteneğiyle övünürmüş gibi düşüncelerimle uyuşan tepkiler vermişti. Ortada net olan hiçbir şey yoktu.

Nihayet şarkı sona erdi. Cılız nezaket alkışları arasında amca "yeeah" diyerek zafer işareti yaptı. Ondan tarafa bakmamaya çalıştım. Sanki burada hiç yokmuş gibi.

İki kıza De Niro'nun anlamını açıkladım. Yuko, "İsimler ne kadar ilginç oluyor," diyerek etkilenmiş bir yüz ifadesiyle kâğıt peçeteye bakıyordu. Maki iğrenç iğrenç güldü. Tam bir ebleh gibi gülüyordu. "Çok farklı," dedi Maki, "aynı De Niro olsa bile, çok farklı."

Maki'nin Kabukiço semtinde sık karşılaştığım sefil kadın-

lardan biri olduğunu anlamıştım. Kompleksler yumağı hâline gelmiş olsalar bile, yetersiz aklı ve en rezilinden yetişme şekli yüzünden, bu durumu asla kabullenmezler. Çok daha lüks yerlerde çalışıp, çok daha iyi bir yaşam sürmek istiyor ama bunu yapamamasının suçunu başkalarında arıyor. Kendisinden başka herkesten nefret ettiği için, kötü gelişen her şey başkalarının sorumluluğunda. Kendisine sürekli kötü davranıldığı için, başkalarına da rahatlıkla aynı şekilde kötü davranabiliyor.

"Ne dedi bu kız?" diye Frank sorunca tercüme ettim.

"Ooo, benim Robert De Niro'yla nerem farklıymış ki?"

"Her şeyin," dedi Maki, insanı sinir eden bir gülümsemeyle.

Kafam iyice karışmıştı. Neye, nasıl tepki vermem gerektiğini bir türlü kestiremiyordum. Şu burnumun dibindeki aptal karıyı susturmalı mıyım, Frank'i buradan götürmeli miyim, yoksa tuvalete gider gibi yapıp buradan kaçmalı mıyım? Her şey o kadar kısa bir sürede gelişmişti, ki düşüncelerimi toparlayamıyordum. Oturduğumuz koltuğun dar olmasının da etkisi vardı. Kendi baldırım, Frank'in baldırına yapışıp kalmıştı, sanki en baştan kaçmak seçeneğinden vazgeçmiş gibiydim. Vücut ne kadar bunalırsa, insan zihnen de o ölçüde bunalıyor. Ne karaokeci amcaya ne de Maki'ye sinirlenecek durumda olmadığımı biliyordum ama insan acil durumlarda zorlu ve gerçekçi olandan kaçınıp önündeki anlamsız şeylere takılıp kalabiliyor. İntihar etme kararıyla trene binip "evin kapısını kapatmış mıydım acaba" diye endişe etmek gibi bir şey işte. Frank'in yanındayken böyle bir şeyi düşünecek lüksüm olmadığını bildiğim hâlde, Maki'yi nasıl küçük düşürebileceğime takılmıştı aklım. Ancak bunun için hiçbir yol gelmiyordu aklıma. Bu türden salak kadınların cehalet gibi güçlü bir bariyerleri olur ve "Sen aptalsın" diye net bir şekilde ispat etseniz bile, "Aptallık kötü bir şey mi?" der geçerler.

"Her şeyi, her şeyi," diye tekrarladıktan sonra, Maki "Değil mi?" diye Yuko'nun kendini onaylamasını bekledi. Yuko, "Hımm, ne desem ki?" diye anlamı belirsiz bir cevap verdi.

"Ya işte, ne kadar farklı. Yüzü, havası, vücut yapısı..." dedikten sonra, yine kulakları rahatsız eden bir sesle güldü.

"Sen hiç gerçek De Niro'yla karşılaştın mı?" diye sordu Frank. "Adamın New York'ta bir restoranı var. Benim onu iki üç kez görmüşlüğüm var. Boyu pek uzun değil, sıradan bir görüntüsü var. Jack Nicholson gibileri, biraz da Batı Sahili'nde yaşamalarının etkisiyle, her hâlleriyle film yıldızı olduklarını belli ederler ama, De Niro çok sıradandır. İşte o yüzden de büyük bir yıldızdır. Olağandışı bir çabayla rolünü çalıştığı için, filmlerde gördüğümüz o hâli, çabalarının sonucunda onun yarattığı bir şeydir."

Bunları tercüme etmemin ne faydası olur ki, diye düşünsem de, çevirdim. O arada burnunda ve dilinde küpesi olan garson, "İşte geldi," diyerek çift porsiyon erişte tava ve patates cipsini getirip masaya koydu. "Biz böyle bir şey istemedik," dediğim anda, "Ben istedim," dedi Maki ve tabakları önüne çekerek "Sen de yesene," diyerek Yuko'yu da davet etti. "Eh, ben de yiyim bari," diyerek kendi tabağına alarak Yuko da yemeye başladı.

"Kenci, söylediklerimi tercüme ettin mi?" diye sordu Frank, tavada eriştelerini yiyen kızlara bakarak. "Elbette," diye yanıtladım. "Biz buraya ne yapmaya geldik ki?" dedi Frank. "İki kızın erişte tava yemesini izlemeye mi geldik? Ben buraya seks için geldim. Mekânda fahişeler de var, dememiş miydi Noriko? Bunlar fahişe değil mi?"

Olduğu gibi ikisine aktardım. "Salak mı, ne?" dedi Maki Yuko'ya, ağzına tıkıştırdığı tavada erişte yumağına rağmen. Maki'nin bu sorusu üzerine Yuko, "İyi de biz de yanlış anlaşılmaya çok müsaitiz," dedi, bana çok karmaşık bir yüz ifadesiyle bakarak. "Dert değil ki. Biz burada beraber oturalım, demedik," diyen Maki, tıkındığı tavada erişte parçasını elbisesine dökünce, "Olamaz!" diyerek ıslattığı mendiliyle panik içerisinde lekeyi silerken, "Baksana! Islak bir elbezi getir!" diye, o an çalmakta olan Ulfuls'dan aşağı kalmayan bir sesle bar bankosunun içindeki

garsona bağırdı. Beyaz elbisesinde siyah bir leke vardı, Maki, yüzü allak bullak garsonun getirdiği ıslak elbeziyle sildiyse de, leke geçmedi. Maki kısa boylu, yuvarlak yüzlü, vücudunun tamamı etli butlu, bozuk ciltli, esmer tenliydi. Böyle bir kadın için bile para verecek adamlar çıkıyor işte. Şimdiki erkeklerin yalnızlığı öylesine şiddetli ki baktığınız anda yüzünüzü kaçıracağınız ölçüde çirkin olmadığı müddetçe, kadının bu işi parayla yapmaya niyeti varsa alıcı buluyor. İşte o yüzden de Maki gibi kadınlar çoğalıyor.

"Güzel bir desen çıktı işte," dedi Frank, Maki'ye, gülümseyerek. Tercüme ettim. "Ne diyorsunuz ya! Siz ne anlarsınız ki?" dedi Maki, bir yandan da arkasını çevirdiği elbeziyle silmeye devam ediyordu. "Bu Cunko Şimada'dan değil mi? Eyvah, eyvah," dedi Yuko, Maki'ye. "Evet, anlayan anlıyor işte," diyen Maki, sinirli sinirli Frank'i süzdü.

"Belki öyle durmuyor olabilirim ama, yarı zamanlı çalıştığım yerler bile birinci sınıf yerlerdi. Sırf bu işlerde çalışmış değilim. İlk yarı zamanlı çalıştığım yer Seico Gakuen'deki bir marketti, ancak zenginlerin satın alabileceği türden ürünler satılırdı. Çiğ balık saşimi bile, deniz mercanı beş dilimlik paketlerde 2.000 yene satılırdı. Hele tofu, ilk başlarda ben bile inanamamıştım ama, Fuci Dağı taraflarından gelen el üretimi olanı satılırdı, günde ancak 500 adet üretilirmiş. Tanesi 500 yendi."

Maki, Frank'le beni görmezden gelerek, "benim hâlimden bir tek sen anlarsın" dercesine Yuko'ya bakarak konuşuyordu. Yuko, Maki'yi dinlerken bir yandan da erişte tavasını yiyordu. Dört numaradaki kız bardan ayrıldı. Az önce Mr. Children söyleyen amca, beş numaradaki kızı seçince yalnız kalmıştı. Süveter ve etek, süveter ve bol pantolondan oluşan giysileriyle bardaki en normal kızlardı ama onlar gerçek fahişelerdi. Amca buraları iyi biliyor olacak, farkına varmıştı. Bir numaradaki Maki ile iki numaradaki Yuko bizim masamızda olduklarından, tek başına sadece elinde mikrofon şarkı seçmeye çalışan üç numaradaki

kadın kalmıştı. Üç numaradaki kadın takım elbise giymişti ama yaşı gençti. Şu an saat 22:00'ı biraz geçtiğine göre, herhalde gece yarısından sabah dörde beşe kadar açık kalan pavyonlardan birinde konsomatristir. Bardaki dört kadının içinde en güzel olanı o. Ortamda pek bar havası yok. Farklı kadınlar var, bir şeyler bekleyen erkekler var, neredeyse istasyonların bekleme salonu gibi bir hava hâkim. Amacı sadece seks olan müşteriler sadece Kabukiço değil, tüm eğlence semtlerinde azalıyormuş. Gerçekten de, Higaşi Okubo'da liseli kız öğrencilerle sadece konuşmak için kuyrukta bekleyen amcalar var. Liseli kızlar o caddeye gittiklerinde, bir kafeteryada bu amcalardan biriyle sadece konuşarak binlerce yen elde edebiliyorlar. Kendisinin şimdiye dek ne kadar birinci sınıf ortamlarda yaşadığını anlatmaya devam eden bir numaradan gelen kadın da öyle liseli kızlarla aynı deneyimleri yaşamış olasa gerek. 500 yenlik tofu, 2.000 yenlik deniz mercanı saşimisi gibi şeyler sürekli çevresinde olduğu için, kendisine birinci sınıf ürünler dışında hiçbir şeyin kendisine yakışmayacağına Maki gerçekten inanıyordu Maki. Cunko Şimada'dan aldığı beyaz elbise, doğal olarak hiç yakışmamıştı. Ona bu elbisenin yakışmadığını söyleyecek tek bir arkadaşı bile olmadığı gibi, ben de böyle insanlardan hep uzak durmuşumdur. Kendisinde değerli bir şeyler bulunduğuna inanmayan insan yaşayamaz demişti, bir gün televizyonda galiba bir psikiyatr. Doğru herhalde, dedim içimden. Kendimde değeri olan hiçbir şey yok, yaşamamın kimseye faydası yok. Bu düşüncelerle yaşamak acı verir. Bar bankosunun kıyısında hesap makinesini kurcalayan şef, tipik bir gece âlemleri adamı. "Bende değerli olan ne var?" sorusunu sormayı çok erkenden bırakmışa benziyor. Genelevlerin, Çin kulüplerinin, sado-mazo pavyonlarının işletmecileri, kadınların vücudu sayesinde yaşayan pezevenkler... Bunların ortak bir özelliği vardır. Yüzleri, sanki bir şeyler kazınıp alınmış gibi olur.

Bir seferinde böylesi adamların özelliklerini Cun'a anlatmaya

çalışmıştım ama beceremediğimi. Bir şeylerden vazgeçmişlerdir; onurlarını bir kenara kaldırmışlardır; kendilerini kandırmaya devam ederler; duygusuz olurlar... Değişik ifadelerle anlatmaya çalıştıysam da, Cun anlayamamıştı. Sadece, suratlarının hiçbir özelliği yok dediğimde, biraz anlayabiliyorum demişti. Cun'la bunları konuştuktan iki üç hafta sonra televizyonda Kuzey Kore'yle ilgili bir haber çıkmıştı. Kıtlık olasılığının güçlendiği haberiyle birlikte çocukların görüntüsünü veriyorlardı. Kıtlıkla karşı karşıya kalmış çocukların yüzleri, kadınların vücudu üzerinden ticaret yapan adamınkilere benziyordu. Şefin yanında, bar bankosuna yaslanmış duran garson o tip bir adam değil. Uzun saçlarını arkasında bağlayan genç garson bir sürü de küpe takmış. Kadın vücuduyla ticaret yapan adamlar küpe takmazlar. Bu garsonda sanki bir müzik grubunda çalıyormuş havası var. Grupla çalarak geçinemediği için, belki de bir arkadaşının tavsiyesiyle yarı zamanlı olarak burada çalışıyor olmalıydı. İnsanı kahredecek kadar çok sayıda genç erkek müzik gruplarında çalışıyor. Koma Tiyatrosu yanında onlarca genç erkek gitarla bir süre önce revaçta olan halk şarkılarını çalarlar. Üç numaradaki kadın Amuro söylemeye başladı. Herkes yalnızlığına dayanır, gibi sözleri var. Garson şarkı söyleyen kadına bakmıyordu bile. Kadının şarkı söylediği gerçeğinin farkına varmamış gibi. Sanki, "ben aslında burada değilim" diye düşünüyormuşçasına, garsonun bakışlarının nereye yöneldiği anlaşılmıyordu. Mr. Children söyleyen amca etrafını tamamen görmezden gelerek beş numaralı kızla fiyat pazarlık ediyordu. Şöyle iyice bir bakınca, beş numaralı kızın yaşı otuzu geçmiş olabilir. Klimanın etkisiyle terleyip makyajı biraz akınca boynundaki ve gözlerinin etrafındaki kırışıklar belli olmaya başlamıştı. "Sen telebarların müdavimlerindensin değil mi? Ben öyle çok kadın tanırım, sende de tam öyle bir hava var," diyordu Mr. Children icracısı amca ama, beş numaralı kız paraya gerçekten ihtiyacı olacak ki, sabırla dinliyordu. Ellerini dizinin üstüne koymuş, ara sıra

başını sallıyor, başka bir erkek gelir ümidiyle kapıya bakıyordu. Bir şeyler tuhaf işte, dedim kendi kendime. Normalde girdiğim ortamlarda diğer müşterileri pek gözlediğim olmaz. Maki durmaksızın konuşmaya devam ediyordu. Yuko tabaktaki erişte tavanın tamamını bitirdi. Frank, Maki'nin ne dediğini tercüme etmemi istemişti, ben de makine gibi tercüme ediyordum.

"O markette çalışmayı bıraktıktan sonra, bir süre başıboş dolaştım. Geceleri çalışmaya başladım yani. Ama, asla ucuz yerlerde çalışmam, dedim kendi kendime. Ucuz yerlere ucuz insanlar gelir çünkü."

"Biraz dur," diyen Frank, Maki'nin sözünü kesti. Maki'nin yüzündeki ifade "Ne oluyor ya! Esas sen kapa çeneni" der gibiydi.

"Sen bu barda ne arıyorsun, ne yapmaya çalışıyorsun? Bunu bir türlü anlayabilmiş değilim."

"Konuşuyorum işte," diye yanıtladı, Maki. "Bugün Roppongi'deki lüks bar kapalıydı. Normalde Şincuku'ya pek gelmem ama arada sırada böyle muhabbet için gelirim. İnsanların pek duymadıkları şeyleri anlattığım için, genelde memnuniyetle karşılarlar."

"Mesela ben, Amerika'ya gidecek olsam ekonomi sınıfında gitmek istemem, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Maki su katılmış viskisini içerken Yuko'nun kendisini desteklemesini bekler gibiydi. "Hımm, doğru, bazı insanlar öyle olur," diye onayladı Yuko, epeydir gözü sürekli saatindeydi. Arkadaşlarıyla gittiği içki partisinde sıkılınca biraz zaman geçirmek için uğradığı bu *tanışma* pub'ından ayrılacağı zamanı ayarlamaya çalışıyordu. Ancak, Maki kadar yırtık olmadığı için, kendisine erişte tava ve içki ısmarlandı diye, hemen kalkıp gitmesinin ayıp olacağını düşünüyor gibiydi. Frank'le benim Maki'den iyice rahatsız olduğumuzun farkına varmamıştı herhalde, sadece kalkacağı zamanı kollayarak, arada sırada Maki'nin söylediklerini onaylamakla yetiniyordu. Yuko zayıftı,

yüzünün rengi de pek sağlıklı değilmiş hissi veriyordu. Yakalarına kadar inen dalgasız saçlarını ojesiz parmaklarıyla düzeltiyordu arada sırada. Maki'nin anlattıklarıyla pek ilgiliymiş gibi değildi ama Maki kendisine her fikir soruşunda, onaylıyordu. Bardaki kadınların içinde en normal olanı ama tek başına böyle bir yere geldiğine göre yalnızlığı yakından tanıyor olsa gerek.

"Ekonomi sınıfında yolculuk edince, oradaki hava insana işliyor. Bizim mekâna gelen müşterilerden biri anlatmıştı, gerçekten de öyle olurmuş. O müşterim bir televizyonda çalışıyor, böyle bir bara asla gelmez. Doğduğundan beri *first class* dışında hiç yolculuk etmemiş. Ülke içi yolculuklarında da mutlaka *süper koltuk*ta, eğer Japan Air System ile gidecekse *süper koltuk* olmadığı için, o havayolundan başka havayolunun olmadığı yerlere hızlı trenlerin özel vagonlarında gidiyormuş. İşte yaşadığımız dünyada böyle insanlar da var. *First class* demek, sadece koltukların büyük ve geniş olması demek değil. Hiç binmeyen birisi elbette anlamaz bunu. Sözgelişi, herhangi bir kaza durumunda uçağın kalkışı gecikirse ya da uçuş iptal edilirse, koltuk sınıfına göre muamelenin farklı olduğunu biliyor muydunuz? Narita'ya yakın otellerde konaklanılırmış, *first class* yolcuları Disneyland'in yanındaki Hilton'da kalırlarmış. Disneyland'daki Hilton işte. Eskiden beri orada konaklayabilmek benim hayalimdir. Sizler de aynı fikirde değil misiniz?"

Maki, Yuko'nun onaylaması için duraksayınca, Yuko "Hımm" diye anlamı belirsizce yanıtladı. Bense sanki bir toplantı anındaki eşzamanlı tercüman gibi Maki'nin söylediklerini Frank'e aktardım. Böyle şeylere pek alışık değildim, İngilizcem de gelişigüzel konuşan bir Japonun konuşmasını eşzamanlı olarak tercüme etmeye yetersizdi. Başım ağrımaya başlamıştı, tercüme etmeye zorlandığım yerlerini özetleyerek aktardım. Maki'nin son sözlerini Hilton'da kalmanın her Japon'un hayali olduğu şeklinde tercüme etmiştim ama ne fark eder ki, diye pek umursamadım.

"Hilton o kadar da lüks bir otel değil," dedi Maki'ye Frank, sakin bir ses tonuyla. Nazikçe, aydınlatmak için söyler gibiydi ama salak yerine koyduğu anlamını çıkarmak da olasıydı. Gerçekte, Frank'in Maki'yi salak yerine koyduğu kanısındayım. Böyle nüanslar genelde kolay yakalanır.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sözgelişi New York Hilton, oda sayısı binden fazladır ama servis kalitesini yüksek tutabilmek için oda sayısı sınırının dört yüz olduğu söylenir, gerçek zenginler de asla Hilton'da kalmaz, gider Avrupa kökenli otellerde kalırlar. Plaza Athene, Ritz Carlton, Westbury gibi yerlerde. Hilton'u sevenler genelde Japonlardır, Amerika'da sadece taşralılar kalır Hilton'da."

Maki'nin yüzü kızarmıştı, herhalde "taşralı" lafına bozulmuştu. Bozulduğuna göre, taşra kökenli olmalıydı. "Öyle tabi, Amerikalılar dışında kimsenin bilmediği şeyler de var," dedi Yuko.

"Baksana, bu adam nerede kalıyor?" diye sordu Maki, dudaklarını büzerek. "Söyleyemem," dedim. Frank, "Bu kadın ne sordu?" diye araya girince, ne sorduğunu söyledim. Frank, "Ben Hilton'da kalıyorum," deyince Yuko güldü. Frank gerçekte nerede kalıyordu acaba? Maki, Tokyo'daki bütün lüks otellerde kaldığını anlatmaya başladı. Park Hyatt'ta girişten resepsiyona kadar olan mesafe çok uzunmuş; Ebisu Garden Place'teki Veston koltuklar en rahat olanıymış; kendisi o otellerde doktorlar, avukatlar ve televizyoncudardan başkasıyla kalmazmış. Bu arada fahişelik yaptığını da itiraf etmiş oluyordu. Frank onun anlattıklarını neşeyle dinliyordu. Bara girdikten sonra bir saatten fazla geçmişti. Bir saatlik hesabı istedim. Garson yaklaşık 40.000 yenlik bir fatura getirdi.

"Bu da nesi?" diye sorduğumda, garsonun dudağındaki küpe hafiften titredi, "Noriko'nun söylediğinden farklı bu hesap." Elimden geldiğince garsonu sinirlendirmemek için sakin bir sesle konuşuyordum. Garson, "Noriko da kim?" dediğinde, bar

bankosunun yanında duran şef alçak sesle, "Bir şey mi oldu?" diye sorarak yanımıza geldi. "Hesabınız bu efendim." Şef yanında getirdiği tüm hesap kalemlerinin yazılı olduğu adisyonu uzattı. İlk baştaki masa ücreti ikişer bin yen, kızlarla başka masaya geçtikten sonraki masa ücreti dörder bin yen, bir saati geçtiği için de iki katı yazılmıştı. Erişte tava bin iki yüz yen, patates cipsi bin iki yüz yen, Oolong çayı bin beş yüz yen, viski bin iki yüz yen, bira bin beş yüz yen, artı servis ücreti ve vergiler...

"Bir saati geçirdiğimizde uyarsaydınız keşke," dedim. Frank hesabı gördüğü anda, "Bu ne boktan bir şey ya!" diye bağırdı. "Ben daha iki bardak viski içtim, sense bir bardak bira!"

"Biz saatli çalışırız. Elemanımız az olduğu için de teker teker saat konusunda uyaramıyoruz," dedi şef. "Kazıklandık," dedim. İşletme olarak adil bir hesap olsun istedik, diyeceklerdi. Şikâyet etmeye devam edersek de yetkililer gelir, derdinizi ofiste anlatın, derlerdi. Ofise gittiğimiz andaysa geçmiş olsun. "Yapacak bir şey yok," dedim Frank'e. "Ne yapalım, burası da böyle bir yermiş," diye onayladı Frank. "Burası gerçekten kötü bir yer ama hukuken, yasal değil diye karşı çıksak bile haklı çıkmamıza imkân yok," dedim.

"Sonra daha ayrıntılı anlatırım. Benim de sorumluluğum olduğuna göre, hesabın yarısını benim ücretimden kes istersen."

Gerçekten ücretimden kestirmek niyetindeydim. Bir saati geçirip de farkına varmamış olmak benim sorumluluğumdu. "Anlaşıldı," dedi Frank.

"Önce şimdiye kadar olan hesabı ödeyeyim."

Şimdiye kadar olan, ne demek acaba? Frank yılan derisi cüzdanından dört on bin yenlik çıkarttı. Şimdiye kadar hiç görmediğim kadar kirli banknotlardı. Şef yüzünü buruşturarak parayı aldı. Banknotlara işleyen kir ve tozdan paralar ağırlaşmış, katlama yerleri her an yırtılacak gibi bir hâldeydi. Şincuku Merkez Parkı ve çevresindeki evsizlerin arasında büyük paralar biriktirenlerin olduğunu duymuştum.

Şef, garson ve kızların gözleri aynı anda bu aşırı kirli banknotlara takıldı. Hiçbiri bu kadar pis para görmemişti. "Buradakilerle şimdiye kadarki hesap tamam."

"Şimdiye kadarkiyle neyi kastediyorsun?" dedim.

"Bu barda biraz daha kalmak istiyorum," diye yanıtladı Frank. Olasılıkla, uzun yıllardır Kabukiço'da yaşamını sürdüren şef, Frank'in yüz ifadesi ve tavırlarından, çıkarttığı o pis paralardan dolayı kötü bir hisse kapılmış olacak ki, "Genelde bu saatlerde kapatıyoruz," dedi bana doğru. "Çekin gidin," demek istiyordu. "Frank, çıkalım istersen," diyerek Frank'in omzuna hafifçe vurdum. Omuz kasları neredeyse metalden yapılmış kadar sertti, yine ürperdim. "Eh, haydi kalkalım öyleyse. Bir de şu verdiğim paraları su oluğuna düşürmüştüm, kredi kartıyla da ödeyebilirim," dedi Frank, yılan derisi cüzdanını yeniden çıkartarak. "Kredi kartı?" derken, şefin yüz ifadesi değişmişti.

"Kenci, kredi kartı kullanıp kullanamayacağımı sorsana."

"Kredi kartı kabul ederiz," dedi şef, bunalmış bir yüz ifadesiyle.

"Çok farklı bir American Express kartım var. Bakın işte bu, iyice baksanıza, şu kahraman motifi ne kadar farklı değil mi? Böyle oynatınca kahraman sanki gülüyormuş gibi oluyor."

Şef, garson ve iki kız, karta sanki içine çekiliyorlarmış gibi bakıyorlardı. Frank'in, etrafta kötü bir şeyler oluşacağı zaman ortaya çıkan havası vardı yine. Hava hem neredeyse tenime batarmış gibi kuruydu hem de nefes almayı güçleştirecek kadar da nemliydi sanki. Ancak şefin ve garsonun yüz ifadesinin değişimini çok iyi yakaladım. Hipnotize edilenler bir seferliğine ölüler dünyasına adım atmış olurlar, diye okumuştum bir haftalık dergide. Şef, gözünün önünde oynatılan, kimbilir kime ait olan American Express kartına bakarken önce gözbebekleri yamuldu. Sonra, diş gıcırdatması duyulacak ölçüde yanak ve çene kasları kasıldı, boynundaki damarları şişti. O heyecan karşısında dayanmaya çalışan yüz, insanın dehşetin tam ortasına

düştüğünde takındığı ifadeyle aynıydı. Nihayet boyun derisinde şişen damarlar eski hâline döndü, şefin gözlerinden yaşam belirtisi kayboldu.

"Kenci," dedi Frank, son derece alçak bir sesle, "Kenci, sen biraz dışarı çıkıp kız arkadaşına telefon etsene."

"Ne?" diye sorarak yanıtlayınca, Frank sözcükleri tek tek ayırarak yineledi.

"Çık dışarı, kız arkadaşına telefon et."

Frank, şimdiye kadar hiç görmediğim bir yüz ifadesi takınmıştı. Tuhaftı ama bir yandan da huzurlu bir ifadeydi bu. Bütün gün bunalan birinin işini tamamladığında "oh be, bir bira içeyim" derkenki gibi bir yüz ifadesiydi. Hipnotize edilen şef, garson, Maki ve Yuko henüz gerçekliğe dönmüş değillerdi. Dördünün de gözleri belirli bir yere odaklanmıyordu. Garsonun dudağındaki küpe hafif hafif sallanıyordu. Sanki pantomim yapan bir palyaço gibiydi. Bu durumdaki bir insanın kasları gevşemiş midir, gerilmiş midir, bilinmez. Belki de her ikisi birden geçerlidir. Üç numaradaki kız şarkısına devam ediyordu, Mr Children Amca beş numaradaki kızla pazarlığa devam ediyordu. Masamızı çevreleyen acayip durumun farkında değillerdi. "Frank bu olmaz işte," dedim. Frank'in herkesi hipnotize ederek para vermeden kaçmaya niyetlendiğini sanmıştım.

"Kaçmamız hiç iyi olmaz, bir daha Kabukiço'ya adım atamam."

Frank'in bakışlarında "Karşı gelirsen öldürürüm" diyen bir şeyler vardı. Sırtım bir anda buz kesmişti sanki. Arkama buz parçaları doldurulmuş gibi hissettim. Belki, beni de hipnotize etmiştir, diye düşündüm bir an. Farkına varmadan ayağa kalkmıştım çünkü. Şef ve garsonun arasından, vücudumu yan çevirerek geçtim. Mağazalardaki mankenlerin yanından geçer gibiydim. Yanından geçerken dirseğim garsonun sağ eline çarptı ama o hâlâ şuurunu yitirmiş vaziyetteydi. Masadan uzaklaşırken, sadece bir an dönüp Maki ve Yuko'ya baktım. İki kız,

öne doğru eğilmiş, tahterevallideymiş gibi öne arkaya sallanıyorlardı.

Bardan çıkar çıkmaz asansörün yanında cep telefonumu çıkardım. Cun benim evimdeydi ama bir türlü içimden telefon etmek gelmedi. Yavaşça barın içine baktım. Ahşap kapının arasına gömülü camın arkasından içerideki durumu görebilmek kısmen mümkündü. Frank'in bana doğru yaklaşmakta olduğunu görünce, hızla asansöre kaçmak istedim ama artık çok geçti, yakalanmıştım.

"Kenci, haydi sen de gel," dedi Frank.

Girmek istemiyordum. Ancak Frank'in bakışları altında bedenim hareketsizleşmişti. Saç tellerimden ayak uçlarıma kadar kaskatı kesilmiştim. Frank, omzumdan yakalayıp barın içine çekti beni. Kapının oralarda dengemi kaybedecek gibi olduysam da Frank sağ eliyle destek olup beni ileriye doğru taşıdı. Bir eşya gibi barın içine sürükledikten sonra, ortadaki boşluğa doğru fırlattı. Arkamdan, Frank'in barın kepengini indirdiğini duyabiliyordum. Gözlerimi açtığımda hemen önümde üst üste yığılmış kadın ve erkek ayakları gördüm. Aklımdan kalan uzun topuklu kırmızı ayakkabıdan Maki'yi ayırt etmiştim. Maki'nin giydiği beyaz dantelli külotlu çorabın baldır kısmında parlak kırmızı ince bir çizgi oluşmuştu. Bu kırmızı çizgi hareket ediyordu. Parazit ya da o tür bir canlı gibi, ince işlenmiş dantelin hattı üzerinden ilerleyerek yavaşça sabit bir hızla aşağıya doğru uzuyordu. Karşıdaki masada beş numaradaki kızla Mr. Children Amca ve üç numaradaki kız duruyordu. Üçü de ağzı açık bir şekilde Maki'nin yüzüne bakıyorlardı. Maki'nin yüzünü gördüğümde içim dışıma çıkacak gibi oldum. Çenesinin altında bir ağzı daha varmış gibi görünüyordu. Gülüyormuş gibi duran o ikinci ağızdan zift benzeri, ağır olduğu belli koyu bir sıvı akıyordu. Maki'nin boğazında enlemesine geniş bir yarık açılmıştı, boynunun yarısını kaplıyordu. Maki'nin boğazındaki kesikten köpükle karışık kan fışkırıyor, gözbebekleri oynuyor, dudakları

titriyordu. Sanki bir şeyler söylemek istiyordu. Maki'nin yanındaki şefti. Şefin boynu tuhaf bir şekilde yana doğru kıvrılmıştı. Kafası çaprazdı, arkasına bakacak şekilde aşağıya doğru kıvrılmıştı. Maki ile şef, birbirlerini birbirilerini dik tutacak şekilde karşılıklı olarak yaslanmışlardı. Yuko ile garson, Maki'nin yüksek topuklarının hemen arkasında üst üste gelecek şekilde yerdeydi. Yuko'nun beline yakınlarda bir yere kasap bıçağı gibi bir bıçak derinlemesine saplanmıştı. Garsonun boynu da şefinkiyle aynı şekilde kıvrılmıştı. Üç numaradaki kız, Mr. Children Amca ve beş numaradaki kız koltukta manken gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Hipnotize mi edilmişlerdi, yoksa kapıldıkları dehşetin etkisiyle mi hareketsiz kalmışlardı, anlaşılmıyordu. Boğazıma doğru yükselen kusmuğu var gücümle durdurmaya çalışıyordum. Göğsüme ve boğazıma asidin tahrişi yayılmış, şakaklarım uyuşmuştu. Hiçbir şey düşünemiyor, elbette hiçbir şey de söyleyemiyordum. Gerçeklik hislerimi kaybetmiştim. Geri dönüşü olmayan bir kâbusun içinde gibiydim.

Görüş alanıma giren Frank, üç numaradaki kadına yaklaştı. Elinde ince uzun bir bıçak vardı. Yuko'nun beline saplanan bıçağı çekip çıkarmıştı. Üç numaradaki kadın şuurunu kaybetmemişti. Hipnotize de edilmemişti. Frank'in kendisine yaklaştığını görünce, tuhaf hareketler yapmaya başladı. Oturduğu koltuğun yüzünü tırnaklarıyla tırmalar gibi, mikrofon tuttuğu elini küçük bir alan içinde hızlı hızlı oynatmaya başladı. Heyecan içinde oyun oynayan bir kedi gibiydi. Mikrofon hâlâ açıktı, koltuğun yüzüne sürtündükçe çıkan ses barın içinde yankılandı. Kaçmaya çalışıyordu herhalde, vücudu bilincinden bağımsız hareket ediyordu. Bacakları, eklem yerleri dışarı fırlayacakmış gibi gergindi ama ayak uçlarını yerden kaldıramıyordu. Yüzüne ve başına fazlasıyla güç verdiği için omuzları da ince ince titriyordu. Bilinci ve kasları birleştiren sinirler kesilmiş vücudunun her yeri farklı hareketler gösteriyordu. Ben de aynı durumdaydım. Duyma ve görme duyularım tuhaflaşmıştı. Üç numaradaki

kadının söylediği Amuro karaokesi çalmaya devam ediyordu ama gerçekten kendi kulaklarımla duyduğumdan şüpheliydim. Frank gözlerinin önüne geldiğinde, kadının krem rengi eteğinin altından çişi şiddetle akmaya başladı. Sıvı zeminde dağıldı, kadının gerginliği sona erdi. Ayakkabılarını çıkardı, omuzlarını düşürdü, yüzüne sanki gülüyormuş gibi bir ifade yayıldı. Hemen sonra, Frank kadını saçından yakaladı ve bıçağı göğsüne sapladı. Küçük bir böcek otların arasından uçup havalanırmış gibi, kadının gülen yüzünden bir şeylerin uçup gittiğini fark ettim. O an, aniden beş numaradaki kadın çığlıklar atmaya başladı. Üç numaradaki kadın öldürüldüğü için değil de, sürekli kapalı duran düğmesini aniden açmışlar gibiydi. Frank, önce üç numaralı kadının göğsünden bıçağı çekip çıkardı. Sonra da mikrofonu kopartmaya uğraştı. Ama kadının eli kaskatı kesilmiş, mikrofonu tutan parmakları gevşemiyordu. Kadının mikrofonu saran parmakları yumuşatıcıya atılmış gibi beyazlaşmıştı. Frank, üç numaralı kadını bir kez daha saçlarından yakalayıp işaretparmağını gözüne soktu. Ses benim olduğum yere kadar geldi ve aynı anda kadının parmakları mikrofonu bıraktı. Üç numaralı kadının göz boşluğundan o âna kadar hiç görmediğim türden bir sıvı akmaya başladı. Kırmızı benek gibi kabarcıkları olan pütür pütür şeffaf bir pelte. Frank, mikrofonu getirip çığlıklar atan beş numaralı kadının ağzına tuttu. Ses elbette yükseldi ama tuhaf olan kulağa şarkı gibi gelmesiydi. Frank, parmağıyla beş numaralı kadının boğazını işaret etti. Ses tellerinin bulunduğu yerdeki kasları şişmiş, çığlıkların ritmine göre bir inip bir şişiyordu. Frank, "Şimdi iyi izle işte!" der gibi bir göz işareti yaptıktan sonra, o inip şişen ses telleri bölgesindeki kasın biraz altını yardı. "Şuhh" diye, buhar çıkıyormuş gibi bir ses çıkarırken çığlıkları o sesin ardında kayboldu. Frank'in hareketlerini sanki hem ağırlaştırılmış hem de hızlandırılmış çekimde izlemiştim. Bazı yerleri çok yavaş gibi gelmişti, Yuko'ya saplanan bıçağı çekip çıkarırkenki hareketiyse müthiş hızlıydı. İnsa-

nın tepkilerinin ve duyularının ne derece göreceli olabileceğini çok iyi anlamıştım. Şoka maruz kalınca vücut kımıldamaz oluyor, düşünceler sona eriyor. Mr. Children Amca, birlikte olduğu kadının boğazının on beş santimetre yakınında kesilmesini sanki televizyonda hazır yemek reklamına bakar gibi izlemişti. Sanki her şeyden vazgeçmiş gibi bir yüz ifadesi vardı. Koşullar uç noktalara geldiğinde insanın vücudunda bir özelliğin ortaya çıkıp nabzın hızlandığını, gerginlik ve heyecanın aynı anda ortaya çıktığını; kaçma durumuna geçmekle savaşmaya hazırlanmanın birlikte yapılabildiğini eskiden bir kitapta okumuştum. Ancak, normal tepkilere alışmış bir vücut ve beyin, böylesi bir heyecan karşısında sadece karmaşaya düşermiş. Benim açımdan da, çevremdekilerden hiçbir farkım yoktu. Göğüs cebimde bir bistüri olduğunu hatırladığımda, bir şekilde Frank'e karşı eyleme geçmem gerektiğini düşündümse de, bu düşünce kafamda büyüdü, içim daraldı. Akla hayale gelmez bir şey düşündüm. Hemen şimdi tuvalete ya da başka bir yere gidip gizlice bistüriyi atmalıyım. Göğüs cebimdeki bistürinin sembolize ettiği şeyler, Frank'in sergilediği gerçekliğin önünde çok zayıf bir şeydi. Bistüri taşıdığım için kendimden nefret etmeye başlamıştım. Öldürüleceğimden kesin olarak emin olduğum anda ise harekete geçmek için kullanabileceğim fırsatların tümü bir rüya hâline gelip kayboldu. Üç numaradaki kadının göğsüne bıçak saplanıp beş numaralı kadının boğazında köpekbalığının solungacı gibi duran o yarık açıldığında vücudum donmuş gibiydi. Sinirlerim buz kesmişti sanki. Bir şekilde buradan kurtulmak ya da birilerini yardıma çağırmak gibi eylemleri bir düşünce geliştirmeden yapamazdım. Normalde farkına varılmaz. Önce bu tür eylemleri yaptığımız ânı beynimizde canlandırıp o imaja uyacak şekilde eyleme geçeriz. Frank bu bardaki herkesin beyninde canlandırdığı imajları yerle bir etmişti. Bu ülkede burnunun dibinde bir boğazın yarılıp parçalanmasını gören hemen hemen hiç yoktur. "Zalimce... Vah zavallı! Ne

korkunç... Feci acı çekmiş olmalı..." gibi yorumları aklıma getirecek durumda değildim. Beş numaradaki kadının boğazı kesildiğinde, ne tuhaftır ki neredeyse hiç kan akmamıştı ama yarığın içinde siyahımsı kırmızı ıslak bir şeyler görülebiliyordu. Bu normalde göremediğimiz bir şeydir, derinin altında saklıdır. Ancak, o kütlenin insana ait bir parça olduğunu bizler bir yerlerden öğreniriz ve çıplak gözle gördüğümüz anda bir sonraki eylemimizi beynimizde canlandırma gücümüzü kaybederiz. Gerçekliğin aslında kendini göstermediği ortamlarda yaşadığımız için. Beş numaradaki kadının boğazındaki yarıktan usul usul kan süzülmeye başladı. Kan sanki kırmızı değil siyahtı, tam da çiğ balık *saşimi* yerken kullanılan soya sosuna benziyordu. Vücudum kaskatı kesilmiş kımıldamıyor. Boynum, omuzlarım ve ensem uyuşmuş, soğuk. Frank getirip bıçağını burnumun ucunda sallasa başımı kaçıramam herhalde. Tuhaftır, zaman akıyordu ve sanki akıp gidişini görebiliyordum. Bu barda pencere yok ama bir an duvarda devasa bir monitör varmış da dışarıyı görebiliyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Dışarıdaki dünya, yani insanların yaşamaya devam ettikleri, konuşup yürüdükleri dünyayı kendi dışımda kalmış uzaklardaki bir yer olarak algılamaya başlamıştım. Ölümden sonraki dünyaya çoktan adımımı atmıştım. Bu barın dışında insanlar ihtiras alıp satıyorlar. Kadınlar cinsiyetlerini ve vücutlarını paraya çevirmek için mini etekler giyerek bacaklarındaki tüylerin soğuktan diken diken olmasına aldırmadan yolda bekliyor; erkekler gülerek, şarkı söyleyerek, kadın bulmuş olmanın, yalnızlıklarından kurtulmuş olmanın coşkusunu yaşamaya çalışıyorlar. Neon ışıklar yanıp sönerken simsarlar ve çığırtkanlar yoldan geçen erkeklere iyi vakit geçirteceklerini söyleyerek onları kafalamaya çalışıyorlar. İşte bu manzara, odağı bozulmuş bir görüntü olarak geliyor gözlerimin önüne. Artık çoktan benden uzaklarda kalmış bir manzara, geri dönme ümidimi yitirmiştim. Frank, Mr. Children Amca'yı saçlarından yakalayıp yüzünü beş numaralı

kadına doğru çevirdi. Kadın yaradan oluşan ağzı ortaya çıkacak şekilde başı arkaya doğru eğilmişti. Yarılan boynundaki derisi arkadan çekiliyormuş gibi dümdüzdü. Kırışıksız, cart diye ikiye ayrıldığı için hayvanların derilerinin yüzülmüş hâli gibiydi. Saçlarından çekilerek zorla o yaradan oluşan ağıza bakmak durumunda kalan Mr. Children Amca, yüzünü inanılmaz bir şekilde yuvarlatarak gülmeye başladı. He he he... Gülme sesi gerçekten de duyuluyordu. Deprem ya da tayfun felaketine maruz kalmış birinin televizyon muhabirinin sorularına zoraki bir gülümsemeyle yanıt vermesine benziyordu. "Gülüyor musun sen ya?!" dedi Frank, adama. Adamın kendine söyleneni anlamış olmasına imkân yoktu ama sanki mahcup olmuş gibi "heh, heh, heh..." diye yine gülerek birkaç kez başını öne doğru sallayarak teşekkür etti. Sonra, Frank'in saçlarını bırakmamış olmasına rağmen sigara içmeye kalktı. Masadaki Seven Stars kutusundan bir tane çıkardı. Frank, adamın sigarayı ağzına koymasını sessizce pürdikkat izledi. Adam elini cebine sokup çakmağını aradı. Biraz rahatlamak için sigaraya ihtiyacı varmış, son derece sıradan bir şey yapmaktaymış gibiydi. Frank, "Bunu mu arıyorsun?" diye beş numaralı kadının yanındaki çakmağı adama gösterdi. Adam yine gülümseyerek başını evet anlamında sallayıp teşekkür edince, Frank çakmağın alevini en güçlü hâline getirerek adamın gözlerini, yanaklarını ve saçlarını yaktı. Yanık protein kokusu olduğum yere kadar geldi. Adam çırpınarak yüzünü kaçırmaya çalıştıysa da, Frank saçlarını daha da sıkıca kavrayarak adamın kaçmasına izin vermedi. Frank, bir an çakmağın alevini uzaklaştırdı. Bunun üzerine, adam dudaklarını titreterek tekrar gülümsedi ve sanki Frank'e teşekkür ediyormuş gibi başını defalarca öne doğru salladı. Bu sefer, çakmağın alevini adamın burnuna ve dudaklarına yaklaştırdı. Adam çırpınmaya başladı. Kollarını çılgınca savurarak yüzünü Frank'ten uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sanki nazlanan bir çocuk gibi, Frank'in karnını ve göğsünü yumrukladı. Frank, "İyice çırpın,

parçala kendini," diye söylenerek adamın yüzünü çakmakla ateşe boğarken, inanması güç ama esnemeye başladı. Hem de, esnerken ağzını öylesine büyük açmıştı ki, sanki Frank'in yüzü patlamış, ortasında da kocaman bir delik açılmıştı. Adam sonunda çığlıklar atmaya başladı. Haykırışları, frekansı bozuk radyo gibi çatlayıp boğuklaşarak kesintisiz devam ediyordu. Frank, durduğu yerden biraz hareket edince adamın yüzünü çok net görebildim. Yüzü yanan bir insanı ilk kez görmüştüm böylece. Çakmağın turuncu alevleri adamın burun deliklerine dalıp kayboluyormuş gibi çarpıyordu. Amuro'nun karaoke performansı bitmiş, farkında olmadan Okamura Takako şarkısı başlamıştı. Adamın kollarını sanki müziğin ritmine uyuyormuş gibi çırpınması, sanki dans ediyormuş havası veriyordu. "Buna bak, Kenci!" der gibi, Frank çenesini öne ittirerek adamı gösterdi. Burnunun eti erimiş, sanki mum gibi pıtır pıtır kahverengi bir sıvı yere damlıyor, arada sırada yağ kısımları alazlanıyordu. Adamın alnından ve şakaklarından terler akıyordu. Ter, eriyip yere damlayan etin özsıvısından daha hızlı akıyordu. Adamın yüzü yanıklardan morardı, burnunun ucu kararmaya başladı, cızır cızır telsiz paraziti gibi bir ses duyulmaya başladı. Burun deliklerinin çevresi iyice karardı ve nereye kadar burun deliği, nereye kadar yanık olduğu anlaşılmaz hâle geldi. Adamın çığlıkları da kesildi, kolları iki yanına düştü. Etin yanma sesi ve Okamura Takako'nun şarkısından başka bir şey daha duyuldu, bir süre dinleyince adamın ağlama sesi olduğunu anlayabildim. Adam, çenesini titrete titrete ağlıyordu. Adamın ağladığının farkına varınca, Frank'in yüz ifadesi tekrar değişti, tekrar ağzını kocaman açarak esnedi. Korkutucu, ağır bir esnemeydi, sanki adamın yüzü Frank'in ağzının içinde kaybolacakmış gibi bir hisse kapıldım. Adam henüz şuurunu kaybetmemiş gibiydi. Adamın burnunu yakmayı kesen Frank, boynundan kan akmaya devam eden beş numaralı kadının eteğini yukarı doğru çekti. Eteğin yukarı çekilmesinin etkisiyle, kadın koltuğun sırtlığının

üstüne yığıldı. Başı, sırtlığın arkasına kadar yıkılan kadının yüzünde burun deliklerinden başka bir yer görülmez oldu, paslanmış bir kilidin açılması gibi bir sesle, başın ağırlığıyla yara ağzı biraz daha açıldı. Bir insanın teninde açılmış bir yara değil de, siyahımsı kırmızı sıvıyla doldurulmuş bir vazo gibiydi. Boyun çevresinde neredeyse 180 derecelik bir açı yapan yara ağzından damarlar, kemikler ve pütür pütür beyaz bir şeyler görünüyordu ama tuhaftır ki kan fışkıracağı yerde kesiğin kenarlarından yavaş yavaş süzülüyordu. Adam, yanık burnunu sağ eliyle kapatarak ağlamasını sürdürüyordu. Gözyaşları, gözlerinden sanki ter gibi akıyor, yanıp eriyen burnundan da ne olduğu belirsiz bir sıvı çıkıyordu. Beş numaradaki kadının bacaklarını iyice açarak külotlu çorabını yırtıp aldıktan sonra Frank eliyle beni çağırdı, "Gel Kenci, gel buraya." Kımıldayamadım. Yerde oturduğum hâlde hareketsiz kalınca, Frank adamın saçlarını bırakıp büyük adımlarla gelip ceketimi yakasından yakalayarak beş numaradaki kadının ayaklarının dibine kadar sürükledi. Kadının vücudunun bazı yerleri hâlâ kımıldıyordu. Belki de hâlâ yaşıyordu. Baldırının bittiği yer hala hafif hafif titremeye devam ediyordu, organı da nefes alırmış gibi bir açılıp bir kapanıyor, tüyleri dalgalanıyordu. "Kenci, bu adama kadınla seks yapmasını söyle," dedi Frank, kulağımın dibinde. Sesim mi çıkmadı, yoksa adama bunu söylemek istemiyor muydum, bilemiyorum.

"Söyle!" diye bağırdı Frank. Dehşetle birlikte, feci bir rahatsızlık kapladı içimi. Kadınların boynunu ve belini kestiği, hâlâ sağ elinde tutmaya devam ettiği ince uzun bıçağı gözümün önüne kadar getirdi. Şakaklarımdaki uyuşma iyice şiddetlenip boğazımda takılıp kalan ekşimsi kusma hissi bir anda damaklarıma kadar yükseldi, beş numaralı kadının cinsel organının yaşayan bir midye gibi kımıldamasını da görünce, kapuçino rengindeki bir sıvıyı yer döşemesine kusuverdim. Kusarken kızgınlığım da şiddetlenmişti. Sanırım Frank'e karşı duyduğum bir kızgınlık değildi bu. Bir şekilde, nedenini anlayamadığım bir

öfkeydi. "Hayır," demeye çalıştım ama ağzımdan kusmuktan başka bir şey çıkmadı. Ağzımın içine yapışıp kalan pütür pütür ekşimik şeyi çıkardım. Sırtımı iyice gerip nefesimi alabildiğince dışarı üflemek zorundaydım. Frank eğlenirmiş gibi izliyordu bu hâlimi. "Adam kadınla seks yapmak istemiyorsa, Kenci sen yap istersen. Kenci! Bu kadınla seks yap," diyerek Frank elindeki bıçakla kadının organını işaret etti. Bu defa ılık safra kustum. Safra kusuyordum, tek yaptığım bu olduğu hâlde, tüm vücudumla konsantre olmam gerekiyordu. Konsantrasyondan ziyade, sinirlerle kasların bağlantısını kurmak demek daha doğru olur. Saframın zemine düştüğünü gördüğüm anda, özlemini duyduğum bir şeyin tekrar beyin devrelerime geri döndüğünü hissettim. Ama neyin? Belki bilinç, belki gevşeme ama mutlaka gereken bir şey ve bu şey olmazsa kendimden başka şeylerin hükmünde kalıp bitki hâline gelirim. Ses. Vücudumun içinde dışarı çıkmak üzere hazırlandığını anlamıştım.

"Hayır!"

Dilimin üzerinde kusmuk kalıntıları olduğu hâlde Frank'e "*No!*" dedim. N ve O harfleri görüntüler haline gelip net bir şekilde gözlerimin önünde canlanmıştı. O harflerin görüntüsüyle kendimin hayır derkenki imajını aklımda canlandırıp damaklarımın arasından ses çıkardım. "Hayır," dedim Frank'e, iki kez. Özgür irademi bu yabancı adamın algılamasını sağlamam gerekiyordu. Bir şeyleri söylemekle, algılatmanın farklı olduğunu en baştan biliyordum elbette. Az önce üç numaradaki kadın küçük çocukların naz yapması gibi elinden karaoke mikrofonunu bırakmadan koltuğu tırmalamış, boynu kesilmeden önce beş numaradaki kadın şarkı söylemeye başlamıştı. Bunlar hep sinyaldi, kadınlar bir şey söylemeye çalışmışlardı. Ama Frank, algılamamıştı. O yolla hiçbir şey algılanmaz. Algılanmasını sağlamak için iradeniz yoksa, algılanmaz. Üstelik, Frank ortaya çıkmadan önce bu bar, bir şeylerin algılanmasını sağlama iradesi olmasa bile "oo, hıı" gibi nefes almaktan başka bir anlamı olmayan

seslerle bir şeylerin algılandığı bu ülkeyi, Japonya'yı sembolize eden bir durumdaydı. İşte öyle bir ortamda sürekli yaşayan insanlar, acil durumlarda paniğe düşüyor, sözcükleri kaybediyor ve öldürülüyor.

"Hayır mı dedin?"

Frank, abartılı bir şeyle karşılaşmış gibi bir yüz ifadesiyle konuşmuştu. Yüzünü yukarıya çevirip kollarını iki yana açarak başını salladı. Öyle bir anda aklıma neden böyle bir şey geldi bilmem ama, Frank'e bakıp "İşte tam bir Amerikalı," dedim kendi kendime. İspanyollar İnka-Aztekleri, Amerikalılar ise Kızılderilileri kitlesel olarak katletmişlerdi ama sebebi kötü ruhlu insanlar olmaları değildi bence. Sadece cahildiler. Ve bir an gelir ki, cahillik kötü ruhluluktan daha korkunç sonuçlara yol açar.

"Aa, şimdi sen ne dedin Kenci? Hayır mı dedin? Ben öyle duydum, hayır dedin, değil mi?"

Frank, bıçağı gözlerimin hemen önünde hafif hafif sallıyordu. Frank'in ayaklarının dibinde dizlerimin ve ellerimin üzerindeydim. Boyun eğmiş bir hâldeyken, insanın aklına "boyun eğmek" sözcüklerinden başkası gelmiyor. Bir şekilde oturma pozisyonumu değiştirmek niyetindeydim ama burnumun ucundaki bıçak yüzünden hareket edemiyordum. Emekleme pozisyonundaki hâlimle, bir kez daha "Hayır" dedim. Frank'in gülümsemesi kayboldu, yüzü hüzünlü bir hâl aldı.

Frank bıçağı beş numaradaki kadının bacaklarının arasına doğru uzatarak konuşmaya başladı. Oyuncuların rollerini ezberlemeleri gibi, makineden çıkar gibi bir sesle konuşuyordu. Artık öldürecekti beni sanırım.

"Ölmek üzere olan ya da yeni ölmüş bir kadınla seks yapmanın ne kadar zevkli olduğunu bilmiyorsun sen. Müthiş bir zevk. Beyni öldüğü için direnemez ama organı hâlâ yaşamaktadır işte."

On yıl önce ezberlediği bir repliği unutup unutmadığını

kontrol etmek amacıyla mırıldanır gibi konuşuyordu Frank. Beş numaralı kadının organından beyaz bir şey çıkmış, tüylerine takılmıştı. Tamponların ucuna takılan ipti. Doğduğumdan beri ilk defa görmüştüm. Bu kadının artık tampona ihtiyacı olmayacaktı. Pubis tüylerine takılacak şekilde sarkan beyaz ip, beş numaralı kadının ölümünü sembolize ediyordu. Beyaz tenli bir kadındı ama, organının çevresi kırmızılığını kaybetmiş, kurşuni bir renk almaya başlamıştı.

"Kenci, beni hayal kırıklığına uğrattın."

Frank aniden vücudunun yönünü çevirdi. Mr. Children Amcanın sağ kulağının kafayla birleştiği yere bastırdığı uzun bıçağı öne doğru çekerek kulağı kesip aldı. Adam yüzünü iki eliyle kapattığı için bıçak kulağına denk gelen sağ elinin başparmağını da götürdü ama bu adamın ağlama seslerinin yükselmesine neden olmadı. Korkmak, ağlamak, hatta acıyı hissetmek için bile enerji gerekir ve adam enerjisinin çoğunu tüketmişti. Canı sıkılmışçasına ve sanki aklına bir şey gelmişçesine, Frank adamın öteki kulağını kesti. Sanki haşlanmış balık ezmesi ya da öyle bir şeyin dilimlenmesi gibi sessizce kesilip düşen kulak, yerde saç kılları ve sigara küllerine bulandı. Kesilip yerde yuvarlanan bir insan kulağını da ilk kez görüyordum elbette. "Peki tamam, seks yapmasan da olur," dedi Frank. "O kulağı yerden alıp kadının orasına tıkıştırmaya ne dersin? Bu kadarını yapabilirsin herhalde."

Frank'in sesi gittikçe azalıyordu, konuşma tarzı biraz öncesinden daha da hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi bir hâl almıştı. "Bir kulağı kadın organına tıkıştırdın mı hiç?" diye sordu Frank. Yanıtlamadım. Frank, donuk bir yüz ifadesiyle bıçağı koltuğa bırakıp çöplere bulanan kulağı yerden alarak ezercesine yuvarladı, beş numaradaki kadının orasına tıkıştırmaya çalıştı. Frank kadının tampon takmış olduğunun farkına varmamış gibiydi. Kulak yarısına kadar girdi ama daha fazla ilerlemedi. "Frank," diye seslendim. Frank daha da zorluyordu.

"Frank, hey Frank!" Yerdeki emekleme pozisyonundan kendimi kurtararak bir kez daha seslendim Frank'e. "Kadının aybaşısıymış, orasında tampon var, kulağı sokman mümkün değil," deyince Frank hareketsizce bana bakıp, "şimdi anladım" der gibi başını sallayıp, önce kulağı kadının orasından çıkarttı. İpi yakalayıp, tamponu çekip çıkarmaya çalıştı. Emdiği kanla şişkinleşmiş pembe renkli çubuk şeklindeki o şey kadının kasıklarının arasından çıktı. İpin ucunda Frank'in parmaklarından sallanırken kadından süzülen ağırlaşmış kan yerde bir leke oluşturdu. Frank uzun uzun kana baktı. Sanki büyülenmiş gibiydi. O an, amca inleyerek kalkmaya çalıştı. Kaçmak istermiş gibi değildi, galiba aniden burnunun ve kulaklarının acısını hissetmeye başlamıştı. Adamın inlemesini ve ayağa kalkmaya çalışmasını hissetmiş olacak ki, Frank kendine gelmiş gibi dönüp, sağ elinde sallanan tampon ve sol elinde kulak olduğu hâlde, sanki sevgilisine sarılır gibi bir hareketle adamın boynunu kırdı. Kuru bir ağaç dalının kırılması gibi tok bir ses çıktı, başı doğal olmayan bir açıyla eğildi ve adam o hâlde koltuğa yığıldı kaldı. Sanki askılıktan düşen şapkayı alıp da tekrar yerine takarmış gibi öldürüvermişti adamı. Sonra bana bakıp bıçağı tekrar eline aldı. Oynamaktan sıkılmış bir çocuk gibi, hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle bana yaklaşmaya başladı. Bıçağın ucu boğazıma iyice yaklaşmıştı ki, barda cep telefonumun melodisi yankılanmaya başladı. Anında yeşil yeşil yanıp sönen konuşma tuşuna bastım. Frank bir an durakladıktan sonra tekrar bıçağı boğazıma saplamak için hamle yaptı.

"Sen miydin Cun? Benim Kenci. Şimdi mi? Kabukiço'dayım, Frank'le birlikte." İngilizce bağırarak konuşunca, Frank hamlesini yarıda kesti. Daha da yüksek bir sesle devam ettim. "Bir saat sonra telefon et, eğer ben çıkmazsam doğruca polise gidersin," diyerek telefonu kapattım. Kapatma tuşuna basmadan önce Cun'un, "Kenci, biraz dur!" diye bağırmasını duydum ama cevap verecek zamanım olmadı. Bıçak boynumun dibinde

duruyordu. Dört kadını öldüren bir bıçağın ciddiyetiyle ilk defa burun buruna geliyordum. Dar, eni ancak iki santim, uzunluğu da yirmi santim kadar vardı herhalde. Böyle bir durumda böylesine salakça bir şey aklıma nereden geldiyse, penisimin kalkık hâlinden çok daha uzundu. Bıçağın kök kısmına bir tatlı su balığı işareti oyulmuştu, belki de balık temizlemek için özel yapılmış bir bıçaktı. Krem rengi üzeri motifli sap belki de fildişindendi. Parmakların tam oturması için alt tarafı dalgalıydı. Aybaşı hâlindeki kadına ve kesik kulağa dokunmuş olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde Frank'in eline tek damla bile kan bulaşmamıştı. Düşünüyorum da, kulağı kadının orasına tıkıştırmaya çalışırken kırılacak bir şeyi elinde tutuyormuşçasına dikkat ediyor gibiydi. Kesinlikle, Frank kan çıkmayacak şekilde boğaz kesmenin yöntemini de biliyordur. Boğazın ses tellerine yakın bir kısmını boydan boya kesmesine rağmen filmlerdeki gibi kan fışkırmamıştı. Burnumun dibindeki bıçak tuhaf bir biçimde sallandı, Frank alçak bir sesle mırıldanmaya başladı, gözlerimi kapattım. Gözlerimi kapattığımda, ilk kez yoğun kan kokusunun farkına vardım, nefesim kesilecek gibi oldu. Tornadan çıkmış metal parçacıklarının uçuştuğu bir atölyedeydim sanki, demir kokusuydu. Kocaman iş makinelerinin sıralandığı bir hangara babamla gittiğim bir ânı da hatırladım. Gözlerimin önünde annem canlandı. Öldüğümü duyunca üzülecektir diye kederlenip ağlayacak gibi olduysam da bilincim ağlamamamı söylüyordu. Ağladıklarını gördüğü an insanları öldürenler var bu dünyada. Söz konusu Frank olduğunda sadece bununla kalmıyor tabii. Yine de ağlayıp sızlanarak tahrik etmekten kaçınmalıydım. Gözlerimi kapatmış, hareketsiz beklerken usulca omzuma dokundu.

"Tamam Kenci, anlaşıldı, haydi gidelim," dedi Frank, kulağımın dibinde. Konuşması normale dönmüştü. Burada yeteri kadar eğlendik, haydi başka bir bara gidelim, der gibi bir hâli vardı. Gözlerimi açtığımda, aslında hiçbir şey olmamış, şimdiye

kadar gördüklerim bir rüyaymış, bir numaradaki kadın lüks barlardan ve içkilerden konuşmaya devam edecekmiş, Mr. Children Amca beş numaradaki kadını tavlamaya çalışacakmış, üç numaradaki kadın Amuro söyleyecekmiş, garson dudağındaki küpeyi sallayacakmış gibi geldi bir an. "Haydi Kenci, aç gözlerini de bir an önce şu bardan çıkalım." Frank'ten yana bakmayacak şekilde gözlerimi açtım. Rüya değildi. Yarılan boğazıyla beş numaradaki kadın ve boynu kırık hâldeki Mr. Children Amca hemen gözümün önündeydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Barın kepengini önce açıp sonra tekrar kapatırken Frank, "Şaşırdın mı?" diye sordu. Sanki ilk defa çarpışan arabalara binmişiz gibi bir havada sormuştu. Kendime inanamadım ama "Biraz," diye yanıtladım. Sanırım vücudum ve sinirlerim normale dönmeye çalışıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, olmuş bitmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Frank'in elinde artık bıçak yoktu. İnce uzun bıçağı Frank'in ayak bileğindeki kılıfta görmüştüm. Görmüş olmama rağmen belleğim iyice bulanıklaşmıştı.

"Haydi gidelim," diyerek Frank elini omzuma attı ve ön caddeye çıkıp yürümeye başladık. Elini silkeleyip "Bu herif katil!" diye bağırarak koşmaya da başlayabilirdim ama yapmadım. Yapamadım. Sadece normale dönmeye çalışıyor değildim, sinirlerim bir yerlerde takılmış kalmıştı herhalde. Dizlerimde ve belimde gün boyunca yattığım zamanlardaki gibi şiddetli bir sancı vardı ve kalp atışlarım yavaşlamış, görüşüm bulanıklaşmıştı. Gece mekânlarının alışık olduğum neonları yanıp söndükçe sanki iğne batıyormuş gibi acıtıyordu zayıflamış gözlerimi. Gözlerim bilinçsizce Noriko'yu arıyordu ama Nariko caddede görünmüyordu. Noriko hipnotize edilmiş hâlde bardan çıkıp gitmişti. Bundan sonra hep o hipnotizmanın etkisinde mi

kalacaktı acaba? Ancak, isterse Noriko hipnotizmanın etkisinden kurtulsun, Frank'i ve beni net olarak hatırlasın, sonra da bardaki olayı öğrensin, polisle işbirliği yapmak yerine, tersine ortalıktan kaybolacaktır. Noriko büyük ihtimalle gözlem altındaydı ve elbette gece mekânlarında çalışmasına da izin verilmiyordu.

"Kenci," dedi Frank, kavşaktaki polis karakolunu parmağıyla göstererek. "Neden koşup polise haber vermedin?"

Frank barda yaşanan dehşetle ilgili konuşmaya başlayınca sinirlerimde sağlam bir gerginlik hissetmeye başladım ve tüm vücudum anlaşılmaz bir şekilde titremeye başladı.

"Kenci, ben sana şimdiye kadar sürekli yalan söyledim, bunu artık düzeltemem. Bunun nedeni beynimin sakat olmasından, anılarımı kendi içimde doğru dürüst birbirine bağlanmamasından kaynaklanıyor. Birbirine bağlanmayan sadece anılarım değil, kendim, şu vücudun içindeki kendim bile tek kişi değil, birçok kişi var ve asla birbirleriyle bağlı değiller. Şimdi konuşan kişi gerçek ben olsa gerek. Belki sana inanılmaz gelebilir ama az önceki barda yaptığım şeyler, şimdi burada konuşan kendimce anlaşılamayan şeyler. Farklı bir insan hâline geliyorum dersem fazla olur belki ama bana tıpatıp benzeyen bir ikizimin yaptığı hissine kapılıyorum. Bu tip şeyler daha önce de oldu. Yeterince dikkat gösteriyorum ama, dikkat gösteriyorum dediysem de, olabildiğince sinirlenmemeye gayret ediyorum. Hani dün anlatmıştım ya, trafik kazası sonucunda beynimin sakat kalışını. O kaza yüzünden bu hâle geldiğimi söylemişti emniyet müdürlüğü doktoru. Polis doktoru işte, yakalanmışlığım da var benim. Bu bir tür cezaydı. Elbette cezalandırıldım da. Hem Tanrı hem de toplum tarafından."

Frank bir yandan bunları anlatırken gözlerini ayırmadan karakola bakıyordu. İkimiz yolun kıyısında biriket duvara yaslanarak konuşuyorduk. Karakol yirmi metre uzağımızda "*Drug,*

Drug, Drug" yazısının yanıp yanıp söndüğü neon tabelalı eczanenin yanındaydı. Bir bakışta karakol olduğunu anlamak biraz güç. Binası yeni, normal karakollardan çok daha büyük olduğu için başka bir yermiş, mesela bir butik otelmiş gibi bir havası vardı. Ancak, karakolun içinde birçok polis vardı. Arada sırada çelik yelekli polisler de göze çarpıyordu. Ön camların da kurşun geçirmez camdan yapıldığı söyleniyordu. Kabukiço'nun karakolu işte.

"Bundan sonra fahişe almak niyetindeyim," dedi Frank, binaların karaltısında bekleyen fahişeyi çenesiyle göstermişti. "Son bir seks," dedikten sonra, hüzünlü bir gülümseme takındı.

Frank, ceketinin iç cebinden yılan derisi cüzdanını çıkartıp içindeki on bin yenlik banknotların büyük bir kısmını bana uzattı. Frank saymamıştı, ben de olduğu gibi cebime attım ama kalınlığına bakılırsa yüz bin yen kadar vardı.

"Kırk bin yenim kaldı ama yeter mi dersin?" diyen Frank, bir yolun karşısındaki fahişeye bir de bana baktı.

"Piyasası otuz bin artı otel masrafıdır. O yüzden kırk bin yenin yetmesi lazım," dediğim anda, Frank fahişeye doğru yürümeye başladı. Ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde, belki tercümeye ihtiyacı olur diye peşinden gittim. Frank'e yetişip "Tercüme edeyim," deyince "Anlamıyorsun," diye yanıtladı. "Anlamıyorsun, ben artık senin müşterin değilim. Artık özgürsün Kenci. Polise gitsene, git polise benim suçlu olduğumu söyle. Çok yoruldum. Japonya'ya, Japonya'dan başka yerde bulunamayacağını söyledikleri huzuru bulmak için gelmiştim ama çok feci bir şey yaptım. O yüzden senin ellerine bırakıyorum, yaşamımın son sahnesini. Sen tek Japon arkadaşımsın, sana bırakıyorum. Elbette, sen hâlâ kendini benim arkadaşım olarak görüyorsan."

Huzur anlamını karşılamak için "*peace*" sözcüğünü kullanmıştı frank. Bu sözcük Frank'in ağzından çıktığında tuhaf bir gerçekliğe bürünmüştü. Yaşadığı hüznü hissedebiliyordum. Söylediklerine inanmıştım. Sinirlerim fena hâlde yıpranmış

olmalıydı. Yaşadığım trajedinin şokundan çıkabilmiş değildim henüz. Frank'in "Anladın mı beni?" sorusunu "Hıı," diye yanıtladım. Frank tekrar benden ayrılıp fahişeye yaklaştı. Sokakta duranların çoğunluğu Asya kökenli ve üstelik Koreli kulüpleri ya da Çinli kulüplerinde bile çalışamayacak hâle gelmiş kadınlardı. Yaşı bir hayli geçkin olanlar, olasılıkla vize ve iş ayarlayan mafya tarafından bir kenara itilmiş kadınlar çoğunluktaydı. Aralarında sayısı az da olsa Orta ve Güney Amerika kökenli kadınlar da vardı. Kolombiyalı ve Perulu sokak fahişeleri buralardan ziyade Okubo taraflarında daha çok olur ama arkadaşları tarafından dışlanıp yerlerini değiştirebiliyorlar. Frank, onlardan biriyle pazarlığa başladı. İngilizce işe yaramış gibiydi. *Torres, quatro, bien* gibi Frank'in tek tük kullandığı İspanyolca sözcükleri bulunduğum yerden duyabiliyordum. Kadın arada Frank'e mahcup gülücükler atıyordu. "Bu kadınlar," dedim kendi kendime, "bu kadınların para kazanmak için yapabilecekleri başka şey yok, onun için fahişelik yapıyorlar."

Para karşılığı yaşlı erkeklerle oturup sohbet eden liseli kızlar ya da tanışma barlarında öldürülen kadınlarla farklılar. Çoğu Japon fahişe para için değil, yalnızlıktan kurtulmak için bu işi yapar. Akrabalarından büyük miktarda yol parası toplayarak Japonya'ya gelen Çinli kadınları çok iyi bilen biri olarak, bunun çok tuhaf ve anormal bir durum olduğunu düşünürüm. Daha da anormal olan hiç kimsenin bu durumu anormal bulmaması. Sözgelişi, sadece oturup konuşmak için yaşlı erkeklerden para alan kızlar hakkında konuşan yetişkinler hep başkalarını sorumlu tutarlar. Çünkü kendilerinin ortaya çıkan bu durumla ilgilerinin olmadığını düşünüyorlar. Frank'in pazarlık yaptığı Latin Amerikalı kadının üstünde şu soğukta bile manto yok. Bacakları çorapsız, elindeki çanta pazar çantası gibi naylon bir şey ve başına da *Kibritçi Kız*'ınki gibi bir eşarp bağlamış. Bu kadınlar, kendileri ve aileleri için gerekli olan asgari ürünleri elde edebilmek için, para edecek başka şeyleri de yok diye bu

işi yapıyorlar. Belki kötü bir şey ama ne tuhaf ne de anormal. Vücudumdaki hisler yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı. Paltomun yakalarını kaldırdım. Aralık ayının dondurucu soğuğunu vücudumda hissedebiliyordum. Kendimle, dışımda kalan dünya arasındaki sınırı tenimde hissedebildim. Elbette şokun etkisinden henüz tam olarak kurtulabilmiş değildim ama Frank'le konuşan Latin Amerikalı kadına baktıkça, bu Kabukiço'nun tamamını kat kat örten zar gibi bir şeyin bir köşesi açılmış da görüşüm odaklanmayı sağlamış gibi geldi. Frank bana polise git demişti. Belleğim henüz tam olarak işlemiyordu ama Frank öyle demişti. Bu nasıl iş? Pek müşterisi olmayan payyonlar ve aşk otelleri ortasında briket bir duvara yaslanmış duruyordum. Soğuktan ve ertesi günün yılın son günü olmasından dolayı pek gelip geçen yoktu. Simsarlar da keyifsizdi. Dehşet acı olmasıyla ünlü, yazları önünde kuyruklar oluşan erişteci de kapatmış, karanlık vitrininin önünde zayıf bir sokak köpeği kıvrılmış uyuyordu. Suşi restoranının çırağı olan genç bir adam kepenkleri yarıya kadar inik restoranın önündeki kusmukları hortumla su tutarak temizliyordu. Otoparkta tek başına duran Mercedes'in camına aşk otellerinin kırık neonları yanıp sönerek yansıyordu. Görünüp kaybolan pembe ve sarı yara izleri gibi. Vücuduma üşüme hissi geri döndüğü anda boğazımın kuruyup kaldığını fark ettim. Yolun karşısına geçip otomatik meşrubat satış makinesinden Cava çayı aldım. Otomatik meşrubat makinesinin bulunduğu yerden eczaneyi ve karakolu görebiliyordum. Polise gidip Frank konusunu anlatabileceğimi biliyordum. Acaba neden hemen şimdi gidip tanışma barında olan olayları bildirmiyordum acaba? Böyle şeyleri düşünürken, öylesine dönüp aşk oteline doğru baktığımda Frank'in ve Latin Amerikalı kadının ortadan kaybolduklarını gördüm.

Frank'in ortadan kaybolması beni huzursuz etmişti. Aramaya çıkayım dedim önce ama hemen ardından onun bir katil olduğunu hatırladım. Karakol 30 metre ilerideydi. Bulunduğum

yerden yürüyerek yirmi saniyede o kurşun geçirmez camların ardına geçebilirdim. Koşarak olsa olsa birkaç saniye sürerdi. İçimdeki sese kulak verdim: "Kararsızlığının nedeni ne?" "Bu adam bir katil, üstelik çok sayıda insan öldürdü. Hem de zalimce. O kötü bir adam." Kötü bir adam mı? Frank, acaba gerçekten kötü bir insan mıydı? Acaba neden kararsızdım? Karakola doğru iki üç adım attım. Bir yerlerde okumuştum. Kendini kaçıran adama alışıp kurtarıldıktan sonra, adamı anne ve babasından daha fazla sevdiğini söyleyen küçük İngiliz kızın öyküsü, bankada rehine alınıp soyguncuya âşık olan İsveçli bankacı kızın öyküsü. Böylesi uç durumlarda, suçludan başkasının kişinin canını garanti edemediği koşullarda aşka çok yakın bir duygu oluşurmuş. Frank bana zarar vermemişti. Saçlarımdan, yakamdan yakalamış yere yıkmıştı ama boynumu kırmamış, kulağımı kesmemişti. Ancak benim polise gitmem gerekir. Bunun nedeni cinayetin affedilmez bir suç eylemi olması. Gitmeliyim. Karakola üç adım daha yaklaştım, yine durdum. Ayaklarımı durdurmayı istemediğim hâlde, kendi kendilerine duruyorlardı. Ayaklarımın karakola gitmek istemiyor gibi bir hâli vardı. Cava çayının dibinde kalanı da diktim. Frank'in tutuklanmasını istemiyor musun, diye sordum kendi kendime. Yok öyle şey, diye net bir yanıt geliyordu. Konu o değil, diyen bir ses.

"Kimin sesi bu?" diye alçak bir sesle mırıldandım, tekrar Cava çayından içmek istedim, bir damla bile kalmamıştı. Birilerine telefon mu etsem? "İyi de kime, kime?" diyor ses. Cep telefonumu çıkarttım. Gözlerimin önüne Cun'un yüzü geldi. Yokoyama-san? Yokoyama-san'a ne derim ki? "Adam katilmiş, Yokoyama-san. Ben de şimdi polise gitmek üzereyim ama siz ne dersiniz? Polise gitmeli miyim?" Yola baktım. Frank, caddenin hiçbir yerinde değil. Caddenin manzarasında gerçekliği hissedemiyordum. Her zamanki Kabukiço'nun Vilayet Caddesi'nin arka sokağı olmasına rağmen, sanki ilk kez geldiğim yabancı bir ülkenin sokaklarında gibiyim. Rüyamda gittiğim bir yermiş

de yolumu kaybetmişim gibi. Henüz şoktan tam olarak sıyrılamadım, dedim kendi kendime. Kendimi kontrol edemiyordum. Karakoldan üniformalı bir polis çıkıp bisikletine binerek bana doğru gelmeye başladı.

Üstüme gelen polis sanki dik dik bana bakıyordu. Ortamdaki tek canlı o polisti sanki, hareket eden tek şey oydu. Dizelerimin bağı çözülmüştü. Kan dolaşmıyordu ve ayaklarım bana ait değildi sanki. Belimden aşağısı çok üşüyordu ama dışarıdaki soğuktan değil. Cava çayı kutusunu tekrar ağzıma götürdüm, sadece metal tadı geldi. O bardaki şiddetli kan kokusunu anımsadım, başım dönmeye başladı. Polis kavşağa kadar geldiğinde, cep telefonumu bilinçsizce kulağıma götürdüm. Polis bana doğru gelmedi, kavşaktan sola dönüp aşk otellerinin arasında gözden kayboldu. Bisiklet köşeden dönerken ağırlaştırılmış çekimde gibi görünmüştü, pavyonların önünden sanki tek tek fotoğraf kareleri gibi geçmişti. Polis öylece gözden kaybolunca, onun gerçekten önümden geçip geçmediğinden emin olamadım. Bir an sonra kulağım acımaya başladı, cep telefonumu kulağıma bastırıp kaldığımın farkına vardım. Sağ elimle telefonu kulağıma yapıştırmış, sol elimle Cava çayı kutusunu sıkıyordum. Kutu terden vıcık vıcık olmuştu. Kulağımdan ayırdığım telefon da terden ıslanmıştı. Terlediğimi hiç hissetmemiştim. İçtiğim çay olduğu gibi vücudumdan akıp gitmişti sanki. Anladım, karakola gitmeye niyetim yoktu. Polise gitmesem ne olur ki? Böyle düşündüğüm anda müthiş rahatladım. Frank'in silüetini kaybettikten sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı hâlde, polise gitmemeye karar verdim. Poliste olanları anlatmaya üşeniyordum. Kim uğraşacak şimdi, diye mırıldandığım anda kendi kendime güldüm. Acaba polis beni kaç saat sorgulardı? İzinsiz olarak rehberlik yapıyordum, sorun hâline gelirdi herhalde. Yokoyama-san'ın da başına iş açardım. Annem perişan olurdu. Bundan sonra çalışamaz hâle gelirdim, ayrıca polisin gözü hep üzerimde olurdu. Polisin çalışma tarzını bili-

rim. Bana suç ortağıymışım gibi davranırlardı. Annem perişan olur, düşüncesi tekrar aklıma geldiğinde, öldürülen üç numaralı kızın, Mr. Children Amca'nın da aileleri vardı, dedim. Cesetleri, öldürülüş anlarını hatırladım. Görüntüler film şeridi gibi gözümün önünden geçti ama zalimliği hissedemedim. Boynun kırılma sesini tekrar duyar gibi oldum, insanın vücudu şeklini bir anda kaybediyor işte. Belki de sinirlerim uyuşuktu halen. Öldürülen o insanlara acımaya çalıştım. Ama ne korkunç ki, içimde acıma hissi uyanmıyordu. Hem de hiç.

Frank'le iki gün takılmış, bardakilerleyse çok az vakit geçirmiştim. Acaba Frank'e sempati duymaya mı başlamıştım, öldürülen o insanlara bu nedenle mi acıyamıyordum, dedim ama sorun sadece bu değildi. Frank tutuklansa, ölse umurumda bile olmazdı. Ancak, o bardaki insanlar sanki robot ya da kukla gibiydiler. İki numaradaki kadın, nedendir bilmem kendimi yalnız hissediyorum, demişti. Bir şeyler yapmak istiyorum ama ne yapacağımı bilemediğim için böyle bir yere geldim, der gibiydi. Üç numaradaki kadın da aynıydı. Ne yapmak istediğini bilmediği için öyle bir yerde yapayalnız Amuro şarkıları söylüyordu. Mr. Children Amca kadın tavlamaya çalışıyordu, "sen telebarlarda sık karşılaşılan tiplerdensin, hemen anladım," demişti. Bu lafı işitmesine rağmen beş numaradaki kadın, "Demek anlaşılıyor?" demiş, hiç bozulmamıştı. Şef, Kabukiço'da bolca rastlanan tipik gece adamlarındandı. Kıskançlık, yenilmişlik gibi duyguları tamamen uyuşmuş, sevdiği kadın tanımadığı erkeklerle ne yaparsa yapsın oralı olmayacak tiplerdendi. Garson her hâliyle müzik grubunda çaldığı belli olan bir gençti. Aslında müzikten şey anlamadığı hâlde, öğrenmeye çalışmadan, sadece arkadaşa ihtiyacı olduğu için grupta çalan tiplerdendi. Hepsi sanki birilerinden emir almış, aldığı emre uygun olarak hareket ediyor gibiydiler. Onlarla aynı ortamda bulunduğumda, bunların vücudu etten kemikten değil, oyuncak ayı gibi talaş ya da naylon parçaları doldurulmuş diye düşünüp durmadan sinir olmuştum.

Boyunları kesilip kanları süzülmeye başladığında bile gerçeklik hissi duymamıştım. Beş numaralı kadının boynundan akan kanı gördüğümde, gerçekten çiğ balık yerken kullanılan soya sosuna benzetmiştim. O bir numaradaki Maki adlı kadın doğduğu andan itibaren kendisine neyin yakışacağını, gerçekte ne yapmak istediğini bir kez bile düşünmemişti. Çevresinde birinci sınıf mallar olduğu sürece, birinci sınıf insan olabileceğine inanmıştı. Ama o kadın için birinci sınıf mal demek, kutusu beş yüz yenlik tofu, paketi iki bin yenlik doğal mercan saşimisi, Cunko Şimada'dan elbise, Disneyland'daki Hilton Oteli, uçağın süper koltukları ya da First Class'ıydı. Bunlara istediği zaman sahip olan insanların birinci sınıf insanlar olduğuna gerçekten inanıyordu ve öyleleriyle takıldığına göre kendisini de birinci sınıf insanlardan sayıyordu.

Hepsi sefil insanlardı da, ben başkaydım demeye getirmiyorum. Onlardan pek de bir farkım yok. İşte bu nedenle de onları çok iyi anlıyorum, onun için de sinirleniyorum. Karakolun çaprazındaki pavyonun girişinde, gümüşi kadife takım giymiş, kırmızı papyon takmış genç adam soğuktan ellerini ovuşturarak geçen herkesi içeri çağırıyordu. Adamın, yarım daire şeklindeki girişi çevreleyen neonla aydınlanan yüzünün yuvarlaklığı belirli aralıklarla bir turuncu bir mor renge bürünüyordu. Yoldan geçen kimse kalmayınca adam üst üste esnemeye başladı. Az önce oradan geçen bir sokak köpeğinin başını okşamıştı. Ben içkili yerlere, striptiz kulüplerine, arkadaş bulma barlarına yabancıları götürüyor, onlara kadın buluyorum. Hiç de gurur duyacak bir iş değil. O gümüşi takımlı adamla farkım yok. Ancak, yabancılarla iki yıldır çalışıyorum ve bir şeyin farkına vardım. Sefil tiplerin iletişim tarzları da sefilce oluyor. İnsanın bozulduğu yerde onların iletişimi de bozuluyor. İletişim şekline güvenemediğim zaman, o kişinin güvenilmez biri olduğunu anlayabiliyorum. O barda her türlü iletişim yalandan ibaretti. Eğlence semtinde bir içkili mekân olduğuna

göre, elbette herkesin gerçekleri anlatması, ciddiyetle bir şeyler danışması beklenemez. Ama konu bu değil. Sözgelişi Çinli ya da Koreli kulüplerindeki kadınlar da, bahşiş için rahatlıkla yalan söylerler. Ama onların çoğu, kazandıkları paranın hemen hemen tamamını memleketlerine, orada bıraktıkları ailelerinin yaşamlarını sürdürmesi için gönderirler. Latin Amerikalı kadınlar da, aileleri için ne bileyim işte, televizyon almak için falan fahişelik yapıyorlar. Hayat onlar için ciddi bir mevzu. Ne istediklerini çok iyi bildikleri için, kararsızlıkları olmaz, kendilerini yalnız hissetme gibi ruh hâllerine girmezler. O tanışma barı gibi yerleri asla çocuklara göstermek istemem. Pis olduğu için değil, oralardakiler yaşamı ciddiye almadıkları için. Hepsi laf olsun diye oradalar. Orada hayatta bir amacı olan bir kişi bile yoktu. Şef için de, garson için de durum aynıydı. Bir şekilde kendilerini yalnız hissettikleri için o bardaydılar. Orada ölenler böyle insanlardı. Öylesi insanlar için karakola gidip saatlerce sorgulamaya maruz kalmayı asla aklıma getirmiyordum ama her nasılsa ayaklarım karakola doğru gitmeye başlamıştı. Bundan başka yolu yok, diye teslimiyeti hissediyordum. Aşk otelinde kaybolan Frank'i de arayamam. Evime gidip Cun'a, "Bir cinayete tanık oldum," da diyemem. Polise gitmekten başka yapacak bir şeyim yok. Biraz yürüdükten sonra içimi kötü bir his kapladı. Vücudum sinyal vermeye başlamıştı.

Ayak uçlarımdan, belki de iç organlarımın birinden sinyaller geliyordu. Bir tuhaflık, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Normalde asla inanmayacağım bir şeye, ikna olmayacağım bir şeye, şokun etkisiyle hislerim uyuşunca inanıvermişim gibi suçluluk duygusu... Sanki kendimi kandırıyordum. Karakola doğru yürümeyi bırakıp biriket duvara yaslandım, olanları bir kez daha hatırlayıp kafamda bir düzene soktum. Frank'in o barda neden aniden katliama girişiğini düşünsem de bir anlamı yok. Ne kadar kafa yorsam da anlayamam. Peki öyleyse, Frank beni neden öldürmedi? Bir saat sonra telefon ettiğinde,

ben çıkmazsam polise git, demiştim Cun'a İngilizce. Elbette, Frank'in anlaması için İngilizce konuşmuştum. Kendimi çok sefil hissediyorum ama ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim. Saate baktım. Gece yarısı on ikiyi geçmişti. Kadrana kimbilir kimin kanı bulaşmıştı, birazı kurumamıştı daha. Herhalde, Frank beni Cun'u düşünerek öldürmemişti. Cun'un polise bildirmesi onun için sorun olacaktı. Aklımdan bu düşünce geçtiğinde içimdeki korku yeniden canlandı. Sanki bir şeyleri anlayacak gibiydim. Ancak, zihnim anlamaya karşı direniyordu. Korku dolu bilincim hatırlamak istemiyordu. İçimdeki dehşet, kaslarımı titreterek ayak uçlarımdan şakaklarıma ulaştı. Müthiş bir korkuydu, düşünmek acı veriyordu. Beynim düşünmekten kaçıyordu. "Düşün!" dedim kendi kendime. Frank'in yüzünü ve sesini hatırlayınca bile, üşüme hissine kapıldım, direncimi kaybettim, kusmamı önleyemedim. Cava çayı boğazımı sarsarak ağzımdan fışkırdı. Frank'in katliamı devam ederken hiçbir tepki veremez hâle düştüğümde, şiddetle kustuğumda biraz kendime gelmiş olduğumu hatırladım. Cava çayıyla salya karışımı bir şey çıkardım. Frank'in beni öldürmeme sebebi olarak Cun'dan başka bir şey gelmiyordu aklıma. Frank'in bana karşı diğerlerinden farklı hislere sahip olduğunu sanmıyorum. Yok, farklı hislere sahip olsa bile, öldürmekte tereddüt etmezdi. O ince uzun bıçağı boğazıma dayamışken, Cun'un telefonundan sonra geri çekmişti. Buna rağmen, Frank az önce ne demişti? "Polise git Kenci, hayatımın son perdesini senin ellerine bırakıyorum." Yalan! Bu düşünce beynimde yankılandığı anda, tuhaf bir hisle aniden dönüp arkama baktım. Frank benim vücudumu tamamen kapatacak şekilde arkamda duruyordu.

Frank tam arkamda durmuştu, görüş alanım tamamen kapandı, karakolu da göremez oldum. Şuurumu yitirmeden ayakta kalabilmeme kendim de şaşırmıştım. Frank'in bedenini olduğundan daha büyük algılıyordum. Her an üstüme kapakla-

nacak ve altında kalıp ezileceğim hissine kapıldım. Sanki beni yutacakmış gibiydi; ufalmış, minyatür bir insan olmuştum.

"Ne yapıyorsun burada sen, Kenci," dedi Frank. Çok yüksek bir sesle sormamıştı ama sesin şiddetiyle ayaklarımın yerden kesildiğini sandım. Acaba Frank, o Latin Amerikalı kadınla aşk oteline gitmemiş miydi? Bir otomobil caddeye girdi ve farlarıyla bir an Frank'in yüzünü aydınlattı. Tekrar konuşmaya başladığında görebildiğim kadarıyla ağzının içinde metal bir şey parıldıyordu.

"Neden polise gitmedin?"

Ağzının içindeki her neyse, Frank onu diliyle ağzının içinde dolaştırıyordu. Sakız gibi bir şey çiğniyordu herhalde. Bu soruyu niçin sorduğunu da anlayamamıştım. Frank'e yanıt vermiş değilim, sanki yanağıma vurmuşum da aniden sözcükler dökülüvermiş gibi bir şeyler söyledim. O yüzden buna karşılıklı konuşma denemezdi. Karşılıklı konuşacak ruh hâlinde de değildim. Kızgın tavaya elimi sürmüşüm de can havliyle geri çekmişim gibi bir duyguyla, hiçbir alâkası olmaksızın, ağzının içindekinin ne olduğunu sordum.

"Ha, bu mu?"

Frank'in yüzünde, önemli bir şeyi anımsamış gibi bir ifade belirdi, ağzındaki şeyi çıkartıp gösterdi. Yılan ve güneşi birbirine kavuşturmuş gibi deseniyle, fildişi ya da kaplumbağa kabuğu gibi bir malzemeden yapılmış bir yüzüktü.

"Az önceki kadından aldım. Biraz İngilizcesi vardı, Peru'dan gelmiş. Bu İnkaların ülkesinin yakınlarındaki bir denizde bulunan... ne demişti?... Kalkerli deniz lifi. Çoğunluğu kalkerden oluşan bir bileşim olan deniz lifiymiş. Kalker özellikli lif parçasını özel bir yöntemle sertleştirerek yapılmış bir şeymiş. Yaladıkça yavaş yavaş ağzının içinde eriyor, çok fazla kalsiyum içeriyor. Kadın anlattı. Maya, Toltek ve Aztekler arasında yamyamlık yaygınmış ama İnkalarda olmaması lama ya da domuz eti yedik-

lerinden değil, bu kalkerli lif sayesindeymiş. Kadın öyle söyledi. Kenci biliyor muydun? Kalsiyum insanı gevşetir, rahatlatır. Sana bu lazım dedi o kadın. Beni anlamış işte. Gerçekten çok nazik biriydi. Bunu ağzıma attığımdan beri kendimi iyi hissediyorum."

Frank gerçekten mutlu bir ifadeyle yüzüğü gösterdi. Tükürüğe bulanmış yüzüğü gömleğinin göğsüne yakın bir yerine silip, gözümün ucunda tuttu. Beyaz porselen gibi bir şeydi.

"Frank, hediye olarak değil de, öldürüp almış olmayasın?"

Bunu nasıl söyleyebildiğime kendim de şaşırdım. Sanki içimde saklanan başka birisi konuşuyordu Frank'le. Kendi sesim de, Frank'in sesi de tuhaf bir şekilde yankılanıyordu. Bir mağaranın içinde gibiydik. Kalp atışlarım öylesine hızlanmıştı ki, gerçekten atıp atmadığını fark edemiyordum. Avurtlarım, altçenemdeki yirmilik dişlerim titremeye başladı.

Frank, "Öldürmedim," diyerek çenesiyle yolun ucunu işaret etti. Kolunda naylon çantasıyla, kadın az önceki yerinde duruyordu. Frank usulca el sallayınca, kadın da aynı şekilde ona el salladı. "Az önce nereye kayboldun?" dedim. "Sen de kadın da ortalıkta gözükmediniz."

Sesim bana danışmadan çıkmıştı. "Kadınla otelin yanında kuytu bir yere çekilip biraz konuştuktan sonra, otel binasının arkasından dolaşıp hemen şuradan seni izledim," dedi Frank. "Demek öyle." Kendime inanamadım ama Frank'le konuşurken gülümsemeye başlamıştım.

"Otele girdiğinizi sandım."

Bir şeyleri söylemeyi düşünüp özenle sözcükleri seçerek kafamda düzenledikten sonra konuşmuş değildim. Başka birine vücudumu ödünç vermişim de, o konuşuyormuş gibiydi. Belki beni de hipnotize etmişti.

"Frank, şimdi beni hipnotize ettin mi?"

"Hayır," derken Frank'in yüzü bir şeyleri sorgular gibiydi. Korktum. Belki de deliriyordum. Hiç düşünmeden konuşuyordum. Konuşma isteğim olmamasına rağmen, aklıma gelen her

şey otomatik olarak sözcüklere dönüşüyordu. Avurtlarımdaki titreme feci bir hâl aldı, durdurmaya kalkınca iyice şiddetlendi ve dişlerim ritmik bir ses çıkartmaya başladı.

"İyi misin?" dedi Frank, dikkatle yüzüme bakarak. "Gözlerin tuhaflaşmış, hem titriyorsun, gözlerinin nereye baktığı bile anlaşılmıyor. Kenci, kendini kötü mü hissediyorsun, benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bu soruları yanıtlamaksızın, tekrar gülerek "Frank, senin böyle şeyler söylemen komik oluyor," dedim garip, tiz bir sesle. Kendi kafamın içinde kendi sesim titreyerek yankılanmaktaydı. Bir süre gülmemi durduramadım. İnsanlar böyle deliriyor demek. Beynimin bir yerleri karmakarışık olmuştu. Kafamın içi ayrı ayrı hareket ediyor gibi. Konuşmak istediğim hiçbir şey olmadığı hâlde ağzım bir şeyler söylemeye çalışarak kendiliğinden açılıyor. Kafamın bir yerlerinin sözcükleri aramak için zorlandığını anlayabiliyorum. Ne olursa olsun fark etmeksizin konuşmaya çalışıyor. Bir düşünce oluştuğu anda onu otomatik olarak sözcüklere dönüştürmeye çalışıyor. Konuşma yeteneğim kontrolden çıkmış durumdaydı. Şimdi gözümün önünden bir köpek geçse, "Aa, köpek," derdim herhalde. Sonra da eskiden köpek beslediğimi hatırlayacak olsam, Frank'e dönüp "Ben küçükken köpek beslemiştim," derdim kesin.

"Beni öldürecek misin?" dedim Frank'e. Tıpkı bir çocuk gibi, aklıma gelen şey aynen ağzımdan çıkmıştı. İlginçtir ki o an, titremesi geçmeyen avurtlarıma hislerim az da olsa geri geldi.

"Niyetim oydu," dedi Frank. "Ama öldürmekten vazgeçtim."

Frank'in sözlerini duyduğum anda gözyaşlarım akmaya başladı. Frank'in ağladığımı görmesini istemiyordum, yüzümü aşağı doğru eğdim. Gözyaşlarımın gecenin karanlığında kuru betona düşüşünü izleyerek, "Korkuydu," dedim kendi kendime. Sadece korku yüzünden neyin ne olduğunu anlayamaz hâle gelmiştim. Frank'in aniden ortaya çıkmasının şaşkınlığıyla ne yapacağımı bilemez hâle gelmiştim. Şaşkınlıktan sadece korku-

yu hisseder olmuştum. Korku olduğu anlaşılamayacak ölçüde şiddetli bir korku. İşte bu korku tüm vücudumu ve kafamın içini esir almış, bağırmak yerine aklıma ne gelirse söylemeye başlamıştım. Öldürmekten vazgeçtim, demişti Frank. Elbette Frank'in doğru söylediği kesin değil. Ama, yalan bile olsa korkum bir an hafifledi. Gözyaşlarımı paltomun koluna iyice bastırarak silerken "Gerçekten mi? Gerçekten beni öldürmeyeceksin değil mi?" demek üzereyken kendimi kontrol ettim. Öldürülebilir de, dedim kendi kendime. Karakol Frank'in arkasında kalmıştı. Aniden karakola doğru koşmaya başlasam bile, Frank beni yakaladığı gibi bir saniyede öldürebilir. Şu Mr. Children Amca'nın boynunu göz açıp kapayana kadar kırıvermişti. Üstelik, henüz bacaklarımın titremesi durmamıştı, vücudum da hiç koşabilecek bir durumda değildi.

Frank elini omzuma atıp neredeyse bana sarılarak yürümeye başladı. Bir an dönüp Latin Amerikalı sokak fahişesine baktı. Kadın da farkına varıp Frank'e el salladı.

"O harika bir insandı," dedi Frank yavaşça yürürken, bir şeylere özlem duyarmış gibi.

Bir de baktım, eczanenin şatafatlı tabelasının ışıkları üzerimize vururken, karakolun önünden geçip gitmek üzereydik. Kurşun geçirmez camlarla kaplı karakolun girişinde yılbaşı çamı ve saz püskülü süsleri vardı. Nedense anlamsız bir şeylerin sembolü gibi duruyordu. İçeride üç polis, üzerinden buhar çıkan çaylarını içiyor, gülüşerek konuşuyorlardı. Oysa tam gözlerinin önünde kitlesel katliam yapmış bir adam geçiyordu. Polislerin hiçbir şeyden haberi yok. Tembellik ediyor değiller. Şu an o barın kepenkleri inik ama bunu tuhaf bulacak hiçbir müşteri de yoktur. Gece mekânlarının ne zaman kapanacağını kimse sormaz. Noriko, hipnotizmadan kurtulup bara geri dönse bile "Bugün bir durum vardı ki erken kapatmışlar," diye düşünür herhalde. İçerde bir sürü insanın öldürülmüş olacağı kimsenin aklına gelmez. Açığa çıkması zaman alır. Karakolun önünden

geçerken, Frank yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmaksızın içeriye bir an bakıp "Kenci, neden polise gitmedin?" diye sordu. "Yok, gitmeyi düşündüm ama sen ortaya çıktın," diye yanıtladım. "Öyle mi?" diyerek, Frank kalkerli lifden yapılma yüzüğü bir kez daha ağzına attı. Tuhaftı. Bir şeylerin bitiverdiği hissine kapılmıştım. O barda birçok insanın cesedi vardı. Katilleriyle birlikteyim olmama rağmen karakolun önünden geçip gitmek üzereyim. Karakolda yılbaşı süsleri var, polisler gülüşerek konuşuyor. Sanki tanışma barındaki kitlesel katliam on yıl önce olmuş da, herkes unutup gitmiş gibi bir his içerisindeydim.

"Benim dostun olduğumu düşündüğün için mi polise gitmedin?" dedi Frank, karakoldan uzaklaştığımızı birkaç kez arkasına dönüp kontrol ederek. "Hayır, ondan değil," dedim dürüstçe. "Ondan değil, kendim de bilemiyorum neden gitmediğimi."

"Tanık olduğu bir cinayeti polise bildirmek vatandaşlık görevidir. Seni öldüreceğimi sandığın için mi?"

"Hayır, senin o Latin Amerikalı kadınla otele gittiğini sanmıştım. Beni gözetlediğin aklımın ucundan bile geçmedi."

"Öyle mi?" dedi Frank ve "İyi ki yanlış yere gitmemişim," diye mırıldandı.

Yanlış yere gitmek. Frank tekrar bir araya gelme şansımızı karşılıklı olarak yitireceğimiz anlamında bir ifade kullanmıştı.

"Önce seni denemek istedim, senin beni gerçekten dostun olarak düşünüp düşünmediğini bilmek istedim. Karakolun yakınında bir yerde tek başına bırakıp hemen yakında bir yerde gözetleyerek karakola gitmeye kalktığın anda öldürürüm dedim. Polise gitmen dost olmadığımız anlamına gelir çünkü. Dünyanın hiçbir yerinde kimse dostunu polise satmaz. Öylelerinin ölmesi gerekir. Sen ne dersin Kenci? Dostunu polise satmak normal bir şey mi?"

"Bilemiyorum," diye yanıtlamak üzereyken paltomun göğüs cebindeki telefon çaldı. Tam o sırada caddeden bir kamyon geçiyordu, biriket duvara yaslanarak telefonu iki elimle tutup sarılıp saklamaya çalışarak "Konuş" tuşuna basım. Cun'du.

"Kenci?"

"Evet benim."

"Her şey yolunda mı?"

"Yolunda elbette."

"Bu çok iyi işte. Eve döndüm, telefon etmekte geç kaldığım için kusura bakma."

"Sorun değil, dert etme."

"Frank'le beraber misin?"

"Öyle, şimdi Kabukiço'dayız. O yüzden, eve dönmen iyi olmuş."

"Biraz endişelendim, hani az önce telefon ettiğimde polis falan deyip hemen telefonu kapattın ya. Ondan önce de telefona Frank çıktı, ne olduğunu anlamadım. Sarhoş muydunuz?"

"Evet, sarhoştuk."

"Ya işte, git polise anlat dedin de, neyi nasıl anlatayım? Frank adlı bir yabacıyla benim erkek arkadaşım beraberler, o yabancı adam tehlikeli bir adammış galiba, bir saat geçer de telefonla görüşemezsek polise söyle dedi ama... Böyle konuşacak olsam kimse bir şey anlamaz."

"Anlamazlar tabii."

"Kenci."

"Ne var?"

"Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim."

Cun bir ara suskunlaştıktan sonra, "Kenci, sesin titriyor," dedi. Frank yüzünde hiçbir kıpırdama olmaksızın bana bakıyordu.

"Yine ararım," dedi Cun. "Kenci, sen de beni ara. Benim cebimi biliyorsun işte, bugün sürekli uyanık olacağım."

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapattığımda aklımda hâlâ sesimin titreyip titremediği sorusu vardı. Sesimin titrediğinin kesinlikle farkına varmamıştım. Kendimi tanıyamaz hâldeydim. Beni ya başka birileri anlatmalıydı ya da başka biri-

leriyle kendimi karşılaştırmalıydım. Bu da, mümkünse benimle ilgili bir şey söylemesini istemeyeceğim türden birilerinin değil, sevdiğim ve güvendiğim birinin "Biraz tuhaflaşmışsın," ya da "Tuhaf olan hiçbir yanın yok," gibi şeyler söylemesine ihtiyacım vardı. Sözleri, düşündükleri ve tavırları her zaman aynı olan biriyle kendimi karşılaştırmam gerekiyordu. Cun'la konuşunca tuhaf hislere kapıldım. Çok kısa konuşmuştum ama Frank'in katliama başlamadan önceki hâlimi hatırlayabilmiştim. Sonra da, telefonu kapattığım anda Frank'in yüzünü görüp büyük çabalarla emekleyerek çıkmayı başardığım bir deliğin içine tekrar çekilirmişim gibi bir hisse kapıldım. Sadece bir dakika dış dünyayla temas kurup sonra da hemen bir yere kapatılmış gibiydim.

"Kız senin evinde mi?" diye sordu Frank, tekrar yürümeye başlayarak. "Hayır, kendi evine dönmüş," diye yanıtlayınca, Frank "Hımm" diye anlamı belirsiz bir ses çıkarttı. Söz konusu Frank olduğu sürece, en korktuğum şeylerin bile gerçekleşeceğini düşünmem, söylediklerinin tamamına yalan olarak bakmam gerekiyordu. Frank benim evimi kesinlikle biliyordu. O deri parçasını getirip kapıma yapıştıran Frank'ti. Cun'ların evi Takaido'da olduğundan, Frank herhalde adresi bilmiyordu. Frank, Cun'u öldüremez.

"O Perulu kadın üç senedir Japonya'daymış." Frank yürüyerek tuhaf bir konuşma başlattı. "O süre içinde yaklaşık 500 erkekle yatmış, 450 kadarı Japonmuş, aralarında İranlılar, Çinliler de varmış. Kadın Katolikmiş ama bu ülkede Hıristiyanlığın gücünü kaybetmekte olduğunu söyledi. Ben de bir şekilde anlayabiliyorum. Doğru dürüst anlatamam ama anlayabildiğimi sanıyorum. Geçen sene bu sıralarda başına müthiş bir şey gelmiş, o sayede kurtuluşu bulmuş. Kenci, yarın gece bu ülkede kurtuluş çanları çalacak mı?"

Başta Frank'in neden söz ettiğini anlamadım. Frank önce *bell* sözcüğünü sonra da *gong* sözcüğünü kullanmıştı.

"Üst üste kötü deneyimleri olduğu, dayak yediği ya da zorla bir şeyler yaptırıldığı için değil, toplum baskısı yüzünden acı çekmiş en çok. Sonra da insanlar arasında olması gereken mesafeyi düşünmez hâle geldiğini söyledi. Japonlar topluluk olarak karşısındakini çevreler, toplu olarak birilerinin dedikodusunu yaparlarmış. Böyle şeyleri rahatlıkla, üstelik karşısındakinin maruz kaldığı baskıyı hiç düşünmeden yaparlarmış. Yani yaptıklarının anlamını bilmedikleri için, şikâyet etmek mümkün olmaz, kendilerine neyin söylenmeye çalışıldığını, neden şikâyet edildiğini anlamazlarmış. Birileri düşmanlık ettiğinde karşılık verilir ama durum öyle olmadığı için sorunu çözmenin yolu bulunamazmış. Kadın bana bir olay anlattı. Japonya'ya geldikten altı ay sonra, nihayet biraz Japonca konuşabilir hâle geldiği sıralarda, kendi evinin yanındaki bir açık alandan karşıya geçiyormuş, açık bir alandan. Küçük atölyelerin çevrelediği o alanda çocuklar futbol oynuyorlarmış. Futbol Peru'da da yaygın olduğu için kadın da küçüklüğünde Lima yakınlarındaki varoşlarda her gün top yerine boş teneke ya da top yapılmış gazete kâğıtlarıyla oynamış. Onun için sevinip çocukların oynadığı futbol topu kendi önüne yuvarlandığında ayağıyla vurup onlara geri göndermiş. Ayağında terlikleri varmış, biraz da o yüzden top düzgün gitmemiş, gidip boş alanın kıyısından geçen oluğun içine yuvarlanmış. Oluğa fabrikalardan gelen atıklar akıtılıyormuş, çok pis, yüzünde yağ birikintileri yüzecek kadar pismiş, felaket kokuyormuş. Kadın çocuklardan özür dilemiş, oradan ayrılıyormuş ki, çocuklar kadını durdurmuşlar, çevresini sarmışlar. Topun parasını ödemesini istiyorlarmış. Kirlendiği, üstüne pis bir koku sindiği için artık kullanılmaz hâle geldi, yeni bir top al demişler. Kadın çocukların ne dediklerini hiç anlamamış. Latin Amerika'daki ülkelerin çoğunda tazmin etme gibi bir alışkanlık yoktur. Herkes yoksul olduğu için tazminat gibi bir kavram gelişmemiştir. Kadın ağlamaya başlamış. Latin Amerika'dan bu ülkeye fahişelik için geldiğinden kötü insan muamelesi görmesinin normal olduğunu, bunun her ülkede aynı olacağını söyledi kadın. O yüzden kendisi-

ne karşı gösterilen tavırlara aldırmadığını söyledi. Kadın, fahişelik yaptığı için aptal yerine konduğunu, aşağılandığını, öyle zamanlarda sabredebildiğini söyledi. Ama yeni bir top almasını istemelerini anlayamamış. Kadın toplam on altı kişilik ailesinin Peru'da oturduğu küçük apartman dairesinin kirasını ödeyebilmek için Japonya'ya çalışmaya gelmiş. Bir miktar para biriktirmeden dönmeyecekmiş ama şimdiki hâliyle yaşamını sürdürmesinin mümkün olmayacağını düşündüğü olmuş. Gördüğü ilk yabancı ülke, yabancı ülke olduğu için de tanrının farklı olduğunu düşünmüş. Katoliklerin tanrısının, belki de buradaki âdetlerin de doğanın da farklı olması yüzünden güçsüz kaldığını düşünmüş kadın."

Frank yavaşça yürüyerek konuşuyordu. İkimiz, Seibu Şincuku İstasyonu'ndan başlayıp batı çıkışındaki gökdelenlerin kuytusunda bir süre yürüyüp Yoyogi'den uzaklaştık, küçük ahşap binaların yoğunlaştığı bir sokağa girdik. Burası otel olamaz. Sokak karanlık, binalar birbirine yakın olduğu için can sıkıcı bir görüntü vardı. Hemen yakındaki, Batı Şincuku gökdelenleri bile görünmüyordu. Gökyüzü, sanki koyu mavi ince uzun bir kâğıt yapıştırılmış gibiydi ve dümdüzdü. Frank'in yanında yürümüyor, sürüklenerek götürülüyor gibi omuz omuza ilerliyordum. Yürümek içimi biraz olsun yatıştırdı. Nedense, Latin Amerikalı kadının öyküsü fazlasıyla ilgimi çekmişti. Karşılaştığımızdan beri, şu âna kadar Frank ilk defa böylesine serinkanlılıkla konuşuyordu ve konuştukları gerçek gibi duyuluyordu. Düşünüyorum da Cun'un varlığının pek önemi yok. Cun, Frank'in adını ve galiba Amerikalı olduğundan fazlasını bilmiyor. Elbette Frank gerçek adı değil ve Tokyo'daki yabancılar arasında adı Frank olan yüzlerce kişi vardır. Cun'un da söylediği bir şey bu ama Cun'un ihbar etmesiyle polisin somut olarak yapabileceği hiçbir şey yok. Polisin elinde Frank'in fotoğrafı yok, pasaport numarasını, gerçek adını, gerçekten Amerikalı olup olmadığını bile bilmiyorlar. Frank'in o tanışma barında olduğunu bilen insanlardan, Noriko ve benim dışımdaki herkes öldü. Noriko polise kesinlikle

gitmez ve belki de halâ hipnotize vaziyettedir. Sonuçta, Frank beni öldürüp ertesi gün Narita'dan uçağa atlayıp ülkesine dönse kimse onu durduramaz. İstediği her an beni öldürebileceği hâlde Frank bunu yapmıyor ve ciddi ciddi Latin Amerikalı kadından söz etmeye devam ediyordu.

"Bu ülkede, bu ülkenin tanrısını düşünmek gerekiyor herhalde dedi kadın. Haklıydı da."

Tokyo'nun neredeyse tam ortasında, üstelik Kabukiço'ya sadece on-on beş dakikalık yürüme mesafesinde böyle eski ahşap evlerin sıralandığı bir yer olduğunu bilmiyordum. Tarihi filmlerde kullanılanlar gibi düz çatılı evlerden de birkaç tane vardı. Evler neredeyse minyatür denecek kadar küçüktü. İnsanın başını eğmeden giremeyeceği kadar küçük sokak kapıları, ince çakıl döşeli daracık bahçelerinde ejder şeklinde bahçe lambaları, sanki küçük bir akvaryumu yere gömülmüş gibi duran havuzcuklarında Japonbalığı ya da renkli sazandan farklı pembe balıklar yüzüyordu. O küçük düz çatılı evlerin arkasında Şincuku'nun ikinci merkezinin binalarını görebiliyordum. Böyle bir yere hiç gelmemiştim. Frank ise böyle bir yerde, hiç tereddüt etmeden hızla ilerlemeye devam ediyordu. Sonunda sokak, bir otomobilin ancak geçebileceği kadar daraldı.

"Kadın bu ülkenin tanrısı hakkında bir şeyler bilmek istiyor ama bu konularda İspanyolcaya çevrilmiş bir tane bile kitap yokmuş. İngilizce de bilmediği için, müşterilerine sormuş hep. O konulardan anlayan hiçbir Japonla da karşılaşmamış. Bu ülkede hiç kimse tanrıyı aklına getirmiyor, demiş kadın; bu ülkenin insanlarının acı çektiği şeyler yok mu, tanrıya sığınmaktan başka çare bırakmayacak kadar bunaltan şeyler yok mu, diye düşünmüş. Kadına kutsal çanları öğreten, bu ülkede yirmi yıldan uzun süredir yaşayan bir Lübnanlı gazeteci olmuş. Japonya'da İsa ya da Muhammed gibi biri yok, Batılıların mantığında bir tanrı inancı da söz konusu değil, demiş o gazeteci. İnsanlar yola

yuvarlanmış taşlara ya da ormanlardaki büyük ağaçlara şeritler bağlayarak onları tanrı yerine koyuyorlar, atalarının ruhlarına tanrı olarak tapınıyorlarmış. Japonların ülkeleri başka bir ulus tarafından istila edilmemiş hiç. Soykırıma uğramak, ülkelerinden kovulup mülteci durumuna düşmek, bağımsızlık için çok sayıda insanın ölmesi gibi tarihi zorlukları da tatmamış Japonlar. Önceki savaşta da, savaş alanı hâline gelen Çin ve diğer Güneydoğu Asya ülkeleri, Pasifik'teki adalar olmuş. Sadece Okinava savaş görmüş. Japonya'nın kendi toprakları yalnızca hava bombardımanlarına maruz kalmış. Gözlerinin önünde düşmanla karşılaşıp, akrabalarının öldürülmesi, tecavüze uğraması, farklı dilde konuşmaya zorlanmaları gibi şeyler yaşanmamış. Avrupa da, Yeni Dünya da genelde o tür istilalar ve kanların karışması tarihine sahiptir ve bu da uluslararası anlayışın temelini oluşturur. O yüzden bu ülkenin insanları yabancıları dışlarlar, nasıl iletişim kuracaklarını bilemezler. Tarihi olarak, yabancılarla gerçek anlamda temas ettikleri olmamış. Amerika Birleşik Devletleri dışında, tüm dünyada bu tür bir ülke yoktur. Tüm bunları kadına o Lübnanlı gazeteci öğretmiş. Sonra, sadece kötü yanlarının olmadığını söyleyip çanlarla ilgili bir şeyler anlatmış. İşgal ya da kendilerine ait topraklarda yabancı bir ülkenin ordusunun katliamları tecrübe edilmediği için Japonya'da başka ülkelerde olmayan bir şefkat olduğu anlamında bir şeyleri, Lübnanlı gazeteci kadına anlatmış. İnanılmaz gelen sağaltım yöntemleri düşünüldüğünü falan, işte öyle şeyler. Çanlar, bin yıldan uzun süredir devam eden bir gelenekmiş, her yılın son gününde yani yılbaşı akşamında, tapınaklarda ya da mezarlıklarda, kaç kez dediydi, çok ilginç bir sayıydı, yüz bilmem kaç kez çalınırmış çanlar. Kenci, sen bilmiyor musun?"

Frank, Coya Çanları'ndan sözediyordu. "Yüz sekiz kez," diye yanıtladım.

"Evet, evet. Yüz sekiz kez," diyerek, Frank sokağın bitimindeki iki binanın arasına girdi. O aralığa ne diğer evlerin ne de

sokak lambalarının ışıkları ulaşıyordu. Zifiri karanlık aralık, iki sokak arasında geçişi sağlayan bir tür geçitti. Vücudumu yan çevirmeden ilerleyemedim. Ortada bir yerde, emlakçılar tarafından yıkılmadan hemen önce ekonomik durgunluğun başlamasıyla olduğu gibi bırakılmış gibi bir hâlde yıkık dökük bir bina vardı. Duvarlardaki alçıların bir kısmı dökülmüş, çuval ve naylonlarla kapatılmıştı. O binanın içine girdik. Yağmurun altında kalan pis naylon örtüden kurumuş çamur ve hayvan leşi gibi bir koku geliyordu.

"Kadın geçen sene o çanları dinlemeye gitmiş. Sanki bu dünyaya ait olmayan bir şeyle karşılaşmış gibi olduğunu söyledi. Kendi içindeki istemediği şeyleri, o yüz sekiz çan sesi olduğu gibi alıp götürmüş."

Frank binanın içine girince ışığı yaktı. Sökülmüş, yerde duran bir floresan lamba odanın tamamını aydınlattı. Aşağıdan gelen ışıkla, Frank'in yüzünde iç bulandırıcı gölgeler oluştu. Bina herhalde muayenehane falan olarak kullanılmıştı. Ahşap zeminli odanın bir köşesinde tıbbi aletler ve kırık bir sandalye duruyordu. Bir yataktan sökülüp getirildiği belli olan bir şilte vardı. Frank, üstüne oturup, beni de yanına oturmam için çağırdı.

"Baksana Kenci. O çanlar insanın içindeki kötü yanları alıp götürüyor, değil mi?"

Frank İngilizce *kötü alışkanlıklar* demişti.

"Kenci, beni o çanları duyabileceğim bir yere götürür müsün?" dedi Frank. Bu, Frank'in beni sağ bırakma nedeni olsa gerek. "Olur," diye yanıtladım.

"Olur mu? Çok makbule geçer. Bu arada, o çanlar insanın kötü alışkanlıklarını nasıl temizliyor? Kenci, sen biliyor musun? Aşağı yukarı anladım ama bir Japon'dan da dinlemek isterim."

"Frank, benim de burada kalmamın bir sakıncası var mı?"

Kendi evime dönemeyeceğimi kabullenmiştim.

"İkinci katta yatak var, sen orada yatarsın. Ben bu şiltede

yatıyorum. Aa, öyle ya, bugün o kadar çok şey yaşandı ki, sen de yorulmuşsundur. Ama biraz daha o çanlardan konuşmak istiyorum, olur mu?"

"Olur," diyerek odanın içine baktım. İkinci kata çıkabileceğim merdiven benzeri bir şey göremedim. "İkinci kata nasıl çıkılıyor?" diye sordum.

"Şuna baksana," diye odanın bir köşesini gösterdi Frank. Çelik bir raf yanlamasına devrilmiş, onun üstüne de bir buzdolabı konmuştu. Buzdolabının yukarısında, tavanda bir metrekare kadar bir delik açılmıştı. Sanırım oradaki merdiveni yıkınca bu delik ortaya çıkmıştı.

"O buzdolabının üstünden ikinci kata çıkılabiliyor. İkinci katta bir sürü yatak var, tıpkı otel gibi," dedi Frank gülümseyerek. Ben ikinci kata çıktıktan sonra buzdolabını kaydıracak olursa, gece boyu beni kontrol etmesine gerek yok. O delikten aşağıya birinci kata atlamaya cesaret ister. Bir yandan çelik rafın cam parçaları her yana yayılmış, öte yandan atladığım anda kesin büyük patırtı kopar.

"Burası hastaneydi herhalde," dedi Frank, gözlerimle odayı tararken. "Yürüyüşe çıktığımda buldum. Ne dersin, çok iyi bir sığınak değil mi? Sular akmıyor ama elektrik var. Duş yerine şişe suyunu kahve ısıtıcısında kaynatıp vücudumu silebiliyorum. Çok rahat."

Bu tür terk edilmiş binalarda elektrik, su ve gazı keserler. Elektriği nereden çaldığı sorusu geldi aklıma ancak sormadım. Frank böyle bir işi kolayca halledebilir.

"Çanların yüz sekiz kez çalınmasının çok ilginç bir nedeni varmış, o Lübnanlı gazeteci anlatmış ama kadının aklında kalmamış; o çanları dinlemeye gittiğinde edindiği muhteşem tecrübe sonrasında kadın Japonya hakkında çalışmaya başlamış. Japonya konusunda onun kadar bilgili başka birine rastlamadım. Hani şu bardaki kızlar da, kendi ülkeleri olduğu hâlde hiçbir şey bilmiyorlardı ya? Bilmiyorlardı demekten daha ziyade ilgilenmi-

yorlardı demek daha doğru olur. Onların bildiği, United Hava Yolları *first class* yolcularının uçuşun ertelenmesi durumunda Disneyland'deki Hilton'da kaldıkları, Brighton marka bourbon viskinin tadının iyi olduğu; sonra elbiseler, çantalar falan işte. Nasıl desem, Japon olmalarına rağmen kendi ülkelerinin tarihine neden ilgi göstermiyorlar? Bu bana çok tuhaf geliyor."

O kızlar kendi ülkelerinin tarihini incelemek isteseler bile artık yapamazlar. Bu düşünceyle birlikte, beş numaradaki kadının boynunun yarıldığı an gözlerimin önüne gelecek gibi oldu. Korkuyu yeniden yaşamaya başlamıştım. Yolun ortasında Frank'in ortaya çıktığı an hissettiğim ama boyutunu kavrayamadığım ölçüdeki korku. Korku olduğu anlaşılamayan bir korku. Belkemiği sinir komutlarını dinlemez oluyor, bacaklardan güç uçup gidiyor. Bir yerlerden küf kokusunun gelip burnumun derinliklerini tıkadığı, koku zerreciklerinin derimin altını tamamen kapladığı, tüm vücudumun işgal edildiği hissini yaşadım. Ancak, beş numaradaki kadının boynunun yarıldığı an gözlerimin önüne gelmedi. Kusturacak bir sahne gözlerimin önüne gelmek üzereydi, içimde bu kötü his uyanmıştı ama perde bembeyaz kaldı. İnanamadım ama, o katliam sahnesini belleğimden silmiş gibiydim. Mr. Children Amca'nın kulaklarının kesilme ânını anımsamaya çalıştım bu kez, ama boşunaydı. Bir gerçek olarak zihnimdeydi ama, görüntülere ilişkin ne varsa silinmek üzereydi. Eski arkadaşlarımın isimlerini, nasıl insanlar olduklarını çok iyi bilsem de sıklıkla yüzlerini hatırlayamadığım olur. Buna benzer bir şey işte. Neden öyle olduğunu bir türlü çözemiyorum.

"Japonya'nın tarihi çok ilgi çekici. O Perulu kadın çok iyi biliyordu, milattan önceki dönemlerden itibaren Japonya sürekli pirinç üretmekteymiş değil mi? Davul Afrika'dan gelmiş, Pers ülkesinden metal kültürü gelmiş ama o pirinç üretimi geleneği değişmemiş. Ancak, Portekizlilerin getirdiği tüfeğin Japonya'ya girişiyle birlikte her şey değişmiş. Savaşlar çıkmaya başlamış.

O zamana kadarki savaşlarda kılıç kullanılırmış, belirli bir stile uyarak, dans eder gibi, şimdi filmlerde görebiliyoruz. Sonra tüfek kullanılan savaşların çapı yıldan yıla genişlemiş, çevre ülkelere saldırmaya başlamış Japonya. Yabancılarla temas deneyimi az olduğundan işgal ve asimilasyon politikaları çok acemiceymiş, çevre ülkelerdeki Japonya imajı iyice kötüleşmiş. Bu acemice savaşlar Japonya'ya atom bombası atılana kadar devam etmiş. Sonrasında Japonya düşünce tarzını değiştirerek, savaşlara son vermiş, elektrikli ürünler yapmaya başlamış, bu da çok yerinde olmuş. Zaten, Japonya'nın aslında ilerlemesi gereken yol işte bu olsa gerek. Japonya savaşta yenilmişti ama özünde Çin ve Güneydoğu Asya üzerindeki egemenlik çatışması yüzünden Amerika Birleşik Devletleri'yle savaşıldığına göre, birkaç on yıl geçince, şimdi bakarsak sonuçta savaşı kazandığını söyleyebiliriz. Kenci, çanlar neden yüz sekiz kez çalınıyor? Anlatsana, kadın söylemişti ama unuttum işte."

Frank belki de beni deniyordu. Coya Çanları'nı dinlemeye gitmek için benim rehber olarak uygunluğumu, bilgi düzeyimi test ediyor olmalı. Geçemezsem ne olacak? "Budizmde" dedim, içimden yoksa Şinto dininde miydi, diye geçirdiysem de, nasıl olsa Frank Budizmle Şinto arasındaki farkı anlayamaz.

"Budizmde insanın kötü alışkanlıkları *bonno* diye adlandırılır. Ancak, *bonno* kötü alışkanlık anlamındaki İngilizce ifadeden çok daha ilginçtir."

Japonca *bonno* sözcüğü Frank'i cezbetmiş gibiydi. "Bonno, bonno," diye defalarca söyleyerek ezberlemeye çalıştı.

"Müthiş."

Frank bir şekilde düzgünce telaffuz etmeyi başarınca, birçok kez "müthiş" diye mırıldanıp, her seferinde de yüzü bir şeyleri anımsamış gibi bir ifadeye büründü.

"Ne müthiş bir sözcük! Böyle oturup mırıldanmakla bile vücudumdan bir şeylerin uçup gittiğini hissediyorum. Aynı zamanda sanki bir şeyler tarafından sarmalanıyorum. Söylesene

Kenci, böylesine yüce bir telaffuzu olan bu sözcüğün tam olarak anlamı ne?"

"Öncelikle bilmen gereken tüm insanların buna sahip olduğudur," dedim.

Dedim ama nasıl söylediğime kendim de şaşırdım. Böyle bir şeyi bildiğimin farkında değildim. Ne birilerinin anlattığını ne de kitapta okuduğumu hatırlıyorum. *Bonno* sözcüğünün kendisini de uzun bir aradan sonra ilk defa duyuyordum. Normalde bu tür sözcükleri hiç kullanmam. Ama o sözcüğün anlamını biliyordum işte. Üstelik geyet de doğru olarak. İnsanların hepsinde ondan vardır, dediğimde Frank gerçekten inanılmaz bir şekilde her an ağlayacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Kenci, lütfen," dedi sesini titreterek. "Kenci, lütfen biraz daha açıkla."

Kendi kendime, bu bilgiyi ne zaman edindiğimi düşünerek, *bonno*'yla ilgili bildiklerimi anlattım. Uzun süredir harddiskte uyumakta olan bilgiler, uygun bir program tarafından çözülüyor gibiydi.

"*Mado* diye bir sözcük vardır."

Mado sözcüğünü öğretince Frank bu kez bu sözcüğün telaffuzunu çalışmaya başladı. Yabancı bir tarafından söylenince Japoncanın eski sözcükleri tuhaf bir tını hâline geliyor. Gizemin güçlendiği hissini veriyor.

"Bu *bonno* sözcüğünden çok daha basit bir eylemdir. Kötü alışkanlık denince, hayvani olanlar, doğuştan sahip olunduğu için değiştirilmesine imkân olmayanlar, cezalandırılması gerekenler şeklinde düşünebiliriz. *Bonno* ile *mado* arasında küçük bir nüans vardır. Bu bazen altı türe, bazen on türe, hatta bazen de iki genel türe ayrılabilir. Hıristiyanlıktaki yedi büyük günaha benzer ama farklı olan tarafı herkesin normalde taşımakta olduğu önkoşuluna dayanmasıdır. Belki iç organlardan biri gibi vücudun bir parçası olduğunu düşünürsen daha rahat anlayabilirsin. Altı tür, on tür konularınıysa sana anlatmaya benim İngi-

lizce bilgim yetersiz kalır," deyince, Frank "Öyle tabii," diyerek birkaç kez başını sallayıp onayladı.

"Öyledir tabii. Anlayabiliyorum. Öylesi derinliği olan sözcüklerle karşılaştırıldığında İngilizce çok basit kalıyor."

"İki genel tür *bonno* ise, düşüncelerden kaynaklananlar ve duygulardan kaynaklananlardır. Düşüncelerden doğan *bonno* gerçek gösterildiği anda temizlenebilir. Zahmetli olan duygulardan doğan *bonno*'dur, bunlardan kurtulabilmek için çok katı pratiklerden geçmesi gerekir insanın. Frank, sen hiç Budistlerin hiçbir şey yemeden, soğuk kış gününde çırılçıplak suya girdiklerini, şelalelerin altında düşen suya direndiklerini, işte böyle doğal olmayan bir şekilde oturup arkalarından sopayla vurulduğunu belgesellerde izlemedin mi?"

"İzledim, öyle şeyler çok ünlü," dedi Frank. "Televizyonda görmüştüm."

"Budizmin son derece nazik, tatlı yanları vardır. Buna iyi bir örnek aralık aynının 31. gününde çalınan çanlardır, yüz sekiz kez çalınır. *Bonno* türlerini iyice ayrıntılandırınca yüz sekiz tür çıkar ortaya. Çanlar da o sayı kadar çalınır, dinleyen insanların tümü *bonno*'dan arınır."

Frank'in, "O çanları en iyi nerede dinleyebilirim?" sorusunu duyduğumda nihayet farkına vardım. Coya Çanları ve *bonno* hakkında neden bu kadar çok şey bildiğimi hatırladım. Cun ile Noel Akşamı'nı birlikte geçirelim diye sözleştiğimiz hâlde sözümü tutmamıştım. O yüzden Cun kızmış, yılbaşı gecesi mutlaka birlikte olmak üzere yeniden sözleşmiş, o gün ne yapacağımıza karar vermek için bir sürü dergi, kitap falan alıp birlikte bakmıştık. *Pia* ve *Tokyo Walker* gibi şeylerdi işte. Nasıl dergiler olduklarını unuttum ama "Kökenini bilmeden tadına varamazsınız: Yılbaşı Gecesi" gibi bir başlık altında Coya Çanları ve *bonno* hakkında bilgi vermişlerdi. Yatağa uzanmış, yazıyı Cun'la birlikte sesli olarak okumuştuk.

"Müthiş kalabalık olduğunu söyledi, şu Perulu kadın. Ya, o

çanları dinlemeye gelenler işte. Daha sakince dinlemek istermiş aslında. Kenci, hiç tenha kalan bir tapınak biliyor musun? Kalabalıktan pek hoşlanmıyorum."

Elbette ben de, ziyaretçi sayısının yüz binlere ulaştığı Meici Cingu gibi bir yerde Frank'le dolaşmak niyetinde değildim. "İyi bir yer var," dedim. "Bir köprü."

"Ne köprüsü?"

Frank hiçbir şey anlamamış gibi bir yüz ifadesi takındı. Dergilerden birinde o köprüyle ilgili yazı vardı, Cun'la Coya Çanları'nı orada dinlemeye karar vermiştik. Sumida Nehri üzerindeki köprülerden biriydi ama adını unuttum. Saate baktım, 31. gün, sabahın üçüydü. Cun hâlâ uyanık mıydı acaba?

"Kenci, nedir bu köprü meselesi? Tam olarak anlayamadım."

"Buralarda ve Şincuku'da tapınak yok," dedim. "Tapınakların bol olduğu yerler genelde şehrin merkezine yakın yerlerdir. Ancak, o Perulu kadının söylediği gibi neredeyse yüz binlerce insan tapınaklara toplanır. Çanları daha sakin bir yerde dinlemek lazım. Bir köprü varmış, o köprünün üstünde, metal köprünün kirişlerinde uzaklardan gelen çan sesleri yankılanıyormuş, müthişmiş."

Sözlerimi bitirdiğim anda Frank'in gözlerindeki ifade değişti. Gözçukurlarının derinliklerindeki, ifade namına hiçbir şey göstermeyen gözleri hafifçe canlandı.

"Mutlaka orada dinlemek isterim," dedi Frank, boğazında titreyerek gelen bir sesle. "Oraya götür beni Kenci, lütfen."

Frank'e "Kız arkadaşım o köprünün adını biliyor," diyerek Cun'a telefon ettim. Tuşlu telefonda numaralara basarken ilk kez farkına vardım, oda çok soğuktu. Parmaklarım buz kesmişti, birkaç kez basacağım numaraları şaşırdım.

"Kenci, sen misin?" Cun hemen çıktı telefona. Telefonu hemen yanına koyup benden gelecek telefonu sabırla bekleyen hâli gözlerimin önüne gelir gibi oldu. Endişelenmiş olmalıydı. "Evet, benim," dedim, becerebildiğim kadar sakince. Soğuktan mı, yoksa gerginlikten mi bilmem, sesim titriyordu.

"Neredesin şimdi? Evine döndün mü?"

"Halâ Frank'la birlikteyim."

"Neredesiniz?"

"Frank'in otelinde."

"Hilton mu?"

"Hayır, çok daha küçük bir otel, Hilton değil. Şu iş gezilerinde kalınanlarından. Adını tam olarak bilemiyorum ama, rahat bir yer."

Bir düşüncem vardı. Yolunda gider mi bilemem, iyi bir fikir olup olmadığı konusunda da kendime güvenim yok. Soğuk, uykum var ve yorgunum. Aslında çok sefil bir fikir olabilir ama şu an aklıma başka hiçbir şey gelmiyor. Cep telefonunun konuşulan kısmı nefesimle buharlanmıştı. Frank gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Yüzü yerdeki floresan lambanın doğal olmayan ışığıyla maviye çalmış, yamulmuş gibi duruyordu. "En azından," dedim kendi kendime. "En azından bu herif beni o köprüye gidene kadar öldürmez."

"Cun, yarın Coya Çanları'nı dinlemeye gitmek için Frank'e rehberlik etmem gerekiyor."

"Şaka yapıyor olmalısın?"

"Hayır ciddiyim."

"Hiç söz etmemiştin."

Cun biraz bozulmuştu. Yılbaşı gecesini birlikte geçireceğimiz düşüncesi, benim için duyduğu endişeyi bastırmıştı. Planım şuydu: Cun bir köşeden bizi gözetleyecekti. Belki Frank'i tutuklatmayı da başarabilirdim ama o zaman tanışma barındaki olayı uzun uzun anlatmam gerekirdi. Olayı öğrendiği anda da, Cun sükunetini kaybederdi. Zaten inanıp inanmayacağı bile meçhul. Üstelik ben de katliam ânını unutmaya çalışıyordum, poliste sorgulamaya maruz kalıp yaptığım işi bırakmak zorunda kalmak da istemiyordum. "Cun, gerçekten de bu herif bir katil, polise haber verip onları buraya getir," demeye üşeniyordum.

"Şu köprünün adı neydi?" diye sordum Cun'a.

"Ne köprüsü?"

Cun kızıgındı. Sözleştiğimiz Noel Akşamı otel restoranında akşam yemeğini benim işim yüzünden iptal ettiğimizde Cun gerçekten bozulmuş, "ben seninle Noel Akşamı birlikte yemek yiyeceğiz diye çıkmaya devam ediyorum" anlamına gelen bir şeyler söylemişti. Liseli kızlar için Noel Akşamı'nın özel bir anlamı var. Cun'un da diğerlerinin de, erkeğe ya da nasıl desem, erkek arkadaşa gereksinimleri yok. "O sözünü ettiğin sıkıntıdan başka bir şey değil" derler hep erkekler için. "Konuştukları konular can sıkıcıdır, paraları da yoktur." Gerçekte de, bu yılın yazında Cun benimle değil kız arkadaşlarıyla denize gitmişti. Ancak onlar açısından Noel Akşamı özel bir ritüel anlamı taşır, yılda bir gün bir erkekle birlikte geçirdikleri önemli bir akşamdır. Ben o gece için yapılan planı iptal etmiş, üstüne bir de yılbaşı gecesini Frank'le geçireceğimi söylemiştim. Cun'un bozulması çok doğal.

"Hani şu dergide vardı ya. Coya Çanları köprünün demir kirişlerinde yankılanıp çok hoş bir sese dönüşüyormuş, Sumida Nehri üzerindeymiş, işte o. Adı neydi?"

"Unuttum, kusura bakma ama."

Nasıl olsa o köprüye sen Frank'le gideceksin, kırıklığı vardı bu cümlede.

"Cun, bu önemli bir konu. Yani, pek endişelenmeni istemem ama, nasıl söylesem, hayatım söz konusu."

Telefonun öte tarafında, Cun derin bir nefes alıp aceleyle bir şeyler söylemeye çalıştı. "Cun, biraz dur," diye onun konuşmasını engelledim. Frank yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmaksızın kımıldamadan bana bakıyordu.

"Şimdi sakinleş ve beni iyi dinle. Söyleyeceklerim şaka değil, yalan da değil. Söyleyeceklerim bittiğinde bile asla soru sorma. Uzun uzun anlatacak zamanım yok. İşte öyle bir durumdayım. Anlayabiliyor musun?"

"Anladım," dedi Cun, alçak bir sesle.

"Öyleyse şu köprünün adını hatırlamaya çalışır mısın?"

"Kaçidoki Köprüsü," dedi Cun. Unutmamıştı işte. "Tsukici Semti ile Tsukudacima semtinin oralarda bir yerde, Büyük Tsukuda Köprüsü'nden bir aşağıdaki köprü."

Cun'un sesi gergindi. "Yarın akşam Kaçidoki Köprüsü'nde buluşalım," dedim. "Ancak, Frank'le beni sürekli gözetlemeni istiyorum."

"Gözetleyeyim mi? Nasıl yani? Ne demek istediğini anlayamıyorum."

Kesin kafası karışmıştı. Böyle anlarda her şeyi anlamasını sağlamak imkânsız. Sadece gerekli olan kısmını söylemek yeter.

"Frank'le birlikte, yarın gece en geç saat onda Kaçidoki Köprüsü'nün Tsukici Semti tarafındaki köprü ayağında olacağız. Ne olursa olsun, mutlaka orada oluruz. Kaçidoki Köprüsü'nün Tsukici Semti tarafındaki ayağı. Tamam mı?"

"Kenci bir saniye dur."

"Ne oldu?"

"Özür dilerim, köprü ayağı ne demek?"

"Ya, işte, köprünün başladığı yer."

"Tamam."

"Önce Frank'le beni bul ama ortaya çıkma. İkimizle karşılaşsan bile tanımıyormuş gibi yapacaksın. Asla, yanlışlıkla bile ikimize yaklaşma, konuşmaya kalkma. Tamam mı?"

"Yani biraz uzakta durup, ikinizi gözetleyeceğim."

"Evet, aynen öyle. Coya Çanları bitince Frank'ten ayrılıp seninle birlikte eve döneceğim. Eğer Frank beni bırakmayacak gibi olursa, yani bir şeyleri tartışır gibi olursak, yarın o kalabalığı düzenlemek için mutlaka orada polisler olacaktır, polise beni kurtarmasını söyleyeceksin, anlaşıldı mı? Kesinlikle Frank'ten ayrılarak eve döneceğim. Eğer öyle olmazsa, Frank bana bir şey yapmış demektir. O zaman, istersen bağır, ne yaparsan yap, beni ondan ayır. Mutlaka polise bildir. Tek başına yapabileceğim bir şey değil. Anladın mı?"

"Tamam."

"Öyleyse kapatıyorum, yarın görüşürüz."

"Biraz dur Kenci. Bir şey sorabilir miyim?"

"Nedir?"

"Düşündüğün gibi Frank kötü bir insan mı çıktı?"

"Oldukça," diyerek telefonu kapattım.

"Köprünün adını öğrendim," dedim Frank'e. "Çanların çalması bittiğinde beni serbest bırak." Kendim bile inanamayacak kadar serinkanlılıkla konuşabilmiştim. Herhalde elimden gelenin en iyisini yapabildiğim için. Cun'un bizi gözetlemesi benim bulabildiğim en iyi fikirdi. Ne kadar uzun zaman düşünsem de aklıma başka bir şey gelmemişti. "Ben de artık işimi yapamaz hâle gelirim, hem polisleri de pek sevmem. Zaten senin ilk adını bile bilmiyorum. Bu nedenle gidip de seni polise ihbar etmem Frank. Buna karşılık, Coya Çanları sona erdiğinde beni serbest bırak."

"Elbette olur," dedi Frank. "Öyle, kız arkadaşına bizi gözetletmeye kalkışmasan da ben en baştan beri öyle yapmak niyetindeydim zaten. Hep söylüyorum ya, sen benim dostumsun."

Bunları söyleyen Frank'e bakıp, onunla karşılaştıktan sonra henüz otuz saat bile olmadığını aklımdan geçirdim. Frank'in konuşma tarzı Seibu Şincuku İstasyonu çıkışındaki otelde ilk karşılaştığımız hâline dönmüş gibiydi. Ama yine de güvenecek değilim ona. Söz konusu Frank olunca, beni dostu olarak görmesiyle aklından beni öldürmeyi geçirmesi, tezat durumlar değil.

"Kenci, uykun var mı?"

Başımı hayır anlamında sallayarak yanıtladım. Az öncesine kadar, cam kırıklarıyla kaplı yerde bile olsa, uzanıp uyumayı istiyordum ama Cun'la o ağır konuşmayı yapmış olmam yüzünden midir bilmem, uykum kaçmıştı. Frank tereddüt içindeymiş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı. Bir şey söyleyecek gibi olup hemen duruyor, ağzını açacak gibi olup vazgeçiyordu. Frank'in bu

hâlini hiç görmemiştim. Sonra gidip odanın köşesindeki buzdolabından su çıkarıp bir yudum içti. "Bir şey içer misin?" deyince, "Kola," diye yanıtladım. Sanki büyük çöplerin atıldığı bir yerden bulup getirilmiş gibi duran, tamamı yuvarlak hatlı eski tip buzdolabının içine bira bile koymuştu.

"Konuşmak istediğim bir konu var. Sanırım biraz uzun sürer, biraz da garip bir şey. Dinlemeni istiyorum Kenci, oturup dinler misin?"

Frank için oldukça uysal bir konuşma tarzıydı. İçimden gelmiyordu ama "Dinlerim," dedim.

"Benim büyüdüğüm yer doğu kıyısında küçük bir kasabaydı, adını söylesem bile sen bilmiyorsundur. Önünde küçücük çimle kaplı bir bahçesi, giriş kapısının yanında büyükannenin sallanan koltukta oturduğu, sık sık Amerikan filmlerinde gösterilen, sıradan bir şehirde sıradan bir evdi."

Frank'in konuşma tarzı şimdiye kadar olduğundan çok farklıydı. Bu terk edilmiş binaya geldiğimizden beri konuşma tarzı ve yüz ifadesi yumuşamıştı. Bu yerleşim alanı nasıl bir semtti acaba? Küçük apartmanların yoğunlaştığı bir yer olmasına rağmen dışarıdan hiç ses gelmiyordu. Doğrudan yere bırakılmış floresandan bir cızırtı geliyordu. Duyulan tek ses de oydu. Kırık camlar ve yıkık dökük duvarlar naylon ya da kalın çuval beziyle kapatılmıştı ama ortalıkta ateş olmadığı için içerisi soğuktu. Verdiğim her nefes beyaz buhar bulutları hâline geliyordu. Frank'in nefesi buhar hâline gelmiyordu.

"Yeni kurulmuş o kasabaya insanların bakışlarından uzaklaşabilmek için taşınmıştık. Yedi yaşındaydım, daha önce oturduğumuz yerde iki kişiyi öldürmüştüm."

"Öldürmek" anlamına gelen İngilizce sözcüğü duyduğum anda, istemsizce yüzümü kaldırıp Frank'e baktım. "Kaç yaşındaydım dedin?" Sözcükler ağzımdan uçuvermişti.

"Yedi," dedi Frank tekrar, suyundan bir yudum içerek, yavaşça. "İnanılmaz," diye mırıldandım ama "inanılmaz" sözcüğü

çok aptalca gelmişti. İlk karşılaştığım andan beri bu Amerikalının sürekli yalan söylediğine dair şüphem hiç geçmemişti. Ancak tüm şüphelerim "yedi yaşında" sözcükleriyle tamamen silinmişti.

"Daha önce yaşadığımız kasaba, nüfusu sekiz bin kişilik bir liman kasabasıydı. Tarihi, eski bir yerdi. Amerika'da dördüncü en eski olduğu söylenen bir golf sahası vardı. Öyle ünlü bir kulüp yoktu ama sık sık New York'tan, Washington'dan özel olarak golf oynamak için uçakla gelenler olurdu. En yakın havalimanı Portland'di. Oradan kısa bir araba yolculuğuyla Kanada'ya da geçilebiliyor. Şimdi bile anımsıyorum, Kanada'nın o bölgesinde Fransızca konuşuluyor. Yabancı bir ülkede yaşamayı tecrübe etmiştim, Amerika'da özellikle doğu kıyılarında çok nadir rastlanır ama tren çalışıyordu. Gerçi ben yürümeye başladığımda treni kaldırmışlardı fakat rayları duruyordu. Yola gömülü duran demir raylar hoşuma giderdi, hattı takip etme oyunu oynardım. Raylar nerede bittiği anlaşılmayacak şekilde uzar giderdi. Bir çocuğun yürüyerek gidebileceği mesafeyi bilirsin işte. O yüzden üzerinde ne kadar yürüsem de, rayların sonu gelmezdi. Dünyanın her yerine uzandığını gerçekten düşünmüştüm o rayların. O zamanlardan aklımda kalan anım kaybolmam. Kenci sen hiç kayboldun mu?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Bu garip işte," dedi Frank. "Her çocuk kaybolur."

Şimdi aklıma geldi de, babam da kaybolmakla ilgili bir şeyler anlatmıştı. Daha çok küçük bir çocukken, küçük çocukların tek başına oynadıklarında kesinlikle kaybolacaklarını söylemişti. "Onun için arkadaşlarınla birlikte oynaman gerekir, tek başına oynarsan kötü insanlar seni alır götürür sonra."

"Dışarıya çıkabilecek kadar yürüyebilir hâle geldikten hemen sonra kayboldum. Sanki kaybolmak için yürümeye başladın, demişti babacığım."

Frank'in "babacığım" diyebileceğini hiç beklemezdim. Yedi

yaşında cinayet işlediğini söylediği için anne babasının olmadığını sanmıştım. Öyle bir roman okumuştum. Anne babası olmayan, büyükannesinin işlettiği huzurevinde büyütülen zavallı bir çocuğun katile dönüşmesini anlatan bir öyküsü vardı. "Baban sağ mı?" diye soruverdim. "Babacığım," dedi Frank, acı bir gülümsemeyle mırıldanarak. "Bir yerlerde olmalı ama nerededir bilmiyorum," diyerek konuşmasını sürdürdü, yere bakarak.

"Kaybolduğum ânı çok iyi anımsıyorum. Kaybolma hikâyelerim değişse de, kaybolma anlarım hep aynıydı. Kaybolmak, çok ani. Yavaş yavaş kaybolan çocuk olmaz. Bir an dönüp bakar ve hiç bilmediği sokaklarda olduğunu görür. Artık kayıptır. Yürürken sürekli tanıdık evler, parklar ve yollar vardır. Ama bir köşeyi döndüğünde, manzara bir anda tamamen değişir. Şimdi hatırlıyorum da, o anlarda hem korkar hem de içten içe sevinirdim. Birileriyle beraber bir yerlere gittiğimde kaybolduğum da çok oldu. Dışarıya çıkıp yürüdüğüme göre kaç yaşındaydım acaba, üç yaşında falanımdır herhalde. En çok itfaiyecilerin bandosunun peşine düşerdim. Evimizin hemen yanında yerel bir itfaiye vardı. Bandosu, yarışmalarda birinci olacak kadar taşrada tanınan ünlü bir bandoydu. Sık sık prova yaparlardı. Yürüyerek yapıyorlardı provalarını, ben de sık sık peşlerine takılırdım. Ama üç yaşında olduğum için hızım yeterli olmuyordu ve hemen arkalarında kalıyordum. Bandonun en arkasında hep suzafon ve tuba olurdu, koskocamandılar ve pırıl pırıl parlarlardı. İyice uzaklaştıklarında hissettiklerimi çok iyi hatırlıyorum. Nasıl anlatsam, dünya uzaklaşıp gidiyormuş gibi bir his. Bir gün tesadüfen anneciğimle karşılaşmıştım. Alışverişten dönerken, beni arabadan görüp, bulmuştu."

Anneciğim, sözcüğü de Frank'in ağzından son derece doğallıkla çıkmıştı. Ama, "Annen sağ mı?" diye sormadım. İçimde sormamam gerektiğine dair bir his uyanmıştı.

"Nasıl söylesem, o anki havayı çok iyi hatırlıyorum, kaybolduğum anlardaki havayı. Evimizin çevresini çok iyi biliyordum.

Evimizin bulunduğu bölgeyi tabii, benim dünyam orasıydı. O sıralardaki dünyam T şeklindeydi. Anlayabilir misin acaba? Evin önünden geçen cadde, evimiz başlangıç olacak şekilde ileriye doğru uzanan dar sokak. O dünyanın kıyılarını mı desem, sınırlarını şimdi bile net olarak hatırlıyorum. Solda komşu evin mavi posta kutusu, sağda da caddenin köşesindeki kızılcık ağacı. Karşısıysa yokuş aşağı inilir gibiydi, ortada bir yerlerde içinden küçük bir dere geçen parktaki demir banktı. Posta kutusu, kızılcık ağacı ve demir bank. Bunları geçtiğim an her seferinde kayboldum. Defalarca dünyamın dışına çıkıp oradaki manzarayı da görmüş olmalıydım ama öte taraftaki manzaraya bir türlü ısınamamıştım. Dünyanın dışına çıktığım hissi güçlüydü. Ortaçağda insanların ormandan korkmasıyla aynı şey. Anneciğimle karşılaştığım o gün, ilkbahar sonlarıydı, hava bulutluydu. İlkbaharın geçtiği, tam yaz sınırındaydı. Doğu sahilindeki bölgelerde çok yağmur yağar, üstelik nem oranı da yükselir, güneş ışınları kırılarak sanki yağmur çiselermiş gibi olurdu. Nemli bir sıcaktır, rüzgâr estiğinde soğuğu hissedersin. O yüzden astım ve bronşit gibi rahatsızlıkları olan insanlar çoktur. Anılarımda tüm yetişkinleri öksürürlerken anımsıyorum. O gün mavi posta kutusunun ötesindeki farklı dünyaya girmiştim. Bir çocuk için kaybolmak içine düşülen bir durum değildir, meslek gibi bir şeydir. Huzursuzluk, korku, geri dönüşü olmayan bir şeyi yapıyormuşçasına bir heyecan duyarsın, vücudun dengesizleşir, kendi teninle dış dünya arasındaki sınırı hissedemez hâle gelirsin. Çevrendeki kurşuni bulutlu manzaranın içinde eriyip gittiğini sanırsın. Defalarca haykırdığım zamanlar oldu. Yolda bir çocuğun bağırmasına hiçbir yetişkin dönüp bakmaz, ağladığındaysa durum farklıdır. O gün çok daha fazla korkuya kapılmıştım ama çok da heyecanlanmıştım. Sonra anneciğim göründü. Aniden bir araba durdu, 'Aa, benim aslanım buradaymış,' dedi anneciğim. Ağlamaya başladım. Annemle karşılaşmama sevindiğim için ağlıyor değildim, korkmuştum. O tanımadığım

farklı dünyayla anneciğim iç içe geçmiş gibi olmuştu. Bir şekilde öte taraftaki alıştığım, bildiğim dünyaya dönmem gerektiğini düşündüm. O yüzden anneciğim bana sarılmak istediğinde silkelenip elinden kurtularak kaçmaya çalıştım. Onunla burada bir araya gelmemeliydim, annemle karşılaşmam öte tarafta olmalıydı. Bu kadın anneciğime benziyordu ama gerçek annem değildi. Buradaki dünyadan, anneme çok benzeyen bir kadındı. Çok korktum, anneciğimin bileğini ısırdım. Çenem uyuşup hislerimi kaybedecek kadar güçlü... Bu kadar güçlü ısırmam gerekiyor demiştim. Anneciğim çok şaşırmıştı. Üç yaşındaydım ama dişlerim onun tenini yırtmaya yetmişti. Isırdığım yer damarına yakında bir yerdeymiş, fışkıran kan bir anda ağzımın içine doldu, çoğunu da yuttum, süt içen bir çocuk gibi. Annemin bileğine yapışıp kanını emdim. Zorla nefes alıyordum ama o kanı içmezsem boğulacağımı sandım. Kenci, sen hiç başka bir canlının kanını içtin mi?"

Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım, yanıtlamadım. İki yıl tercümanlık yaptıktan sonra, ancak son zamanlarda İngilizce sözcüklerin görsel karşılığını zihnimde canlandırabilir hâle gelmiştim. Ondan önce, her sözcüğü teker teker aklımda Japoncaya çevirip anlamını çözmem gerekiyordu. Mesela *blood* sözcüğünü, önce kan anlamına gelen Japoncaya çevirip ancak o an kırmızı kan görüntüsünü zihnimde canlandırabiliyordum. Beynimin içinde *blood* (kan) ad sözcüğü ile, *drink* (içmek) eylem sözcüğü anlık olarak üst üste geldi. Üstelik Frank, çok sıradan bir şeyi sorar gibi bir ifadeyle "Hiç kan içtin mi?" demişti. Korku filmlerindeki anlatıcılar gibi konuşmuyordu. "Korkunç, bu öyküde korku var, hiç şarıl şarıl akan kanı içtin mi?" gibi bir konuşma şekli değildi kesinlikle. "Kenci, küçükken beyzbol sever miydin?" sorusuyla tamamen aynı havada, "başka bir canlının kanını içtin mi, hiç?" diye sormuştu. Yere bakarak, kafamı yavaşça hayır anlamında salladım.

"İşte böyle, ilki annemin kanıydı," dedi Frank, hüzünlü bir yüz

ifadesiyle. "Kan hiçbir şey değil, öyle lezzetli falan da değil, acı da değil, tatlı da değil. O yüzden bağımlılık yapacak bir tadı yok."

Arada sırada konuştuklarını başımla onaylıyordum, dizlerime sarılarak oturmuş, yere bakıyordum. Doğrudan yere bırakılan floresanın ışığı yukarıya doğru büyüyordu. Frank'le benim oturduğumuz şilte ve yerde kalan kısımlar karanlıktan pek iyi görünmüyordu. Gözlerim alışıp da yere baktığımda, kalın bir toz tabakası kaplamış, üzerinde böcekler dolaşıyordu. Yerde, sağda solda siyah lekeler vardı. Böcekler pek görmediğim türdendi, o lekelerin üzerinde toplanmışlardı. Lekeler kan pıhtısı gibiydi. Herhalde burada birini öldürmüştü. Ya da başka bir yerde öldürüp buraya taşıyarak, etrafa saçılmış tıp aletlerini kullanıp, cesedi parçalara ayırmış da olabilir. O barda kadınların boğazını yardığı, ince uzun değişik bıçağı da burada eline geçirmiş olabilir.

Frank konuşmayı sürdürüyordu.

"Annemi ısırdıktan sonra, anne ve babam beni bir çocuk terapistine götürdüler. Bebekken pek süt içmemişim, o nedenle de kronik kalsiyum eksikliği oluşmuş, bu da duygusal dengesizliğine yol açmış. Bunun dışında da, büyük abilerimin izlediği gerilim filmlerinin de kötü etki yaptığı sonucu çıktı muayenede. Henüz o zamanlar gerilim filmi denmezdi ama iki abim benden büyüklerdi ve korku filmlerinden hoşlanırlardı. Amerikan çocuklarının yüzde doksan dokuzu korku filmlerini sever. Ben o iki kişiyi öldürdüğümde, evimizde çok sayıda korku filminin videoları, posterleri, lastik maskeleri bulunmuş. Medyada benim o şeylerden etkilendiğimi söylemişlerdi. Sonuç olarak, bir çocuğun işlediği cinayetin nedenini bulduk diye rahatlamıştı herkes. Bir çocuğun cinayet işlemesinin nedeni olmaz, kaybolmasının nedeni olmadığı gibi. Anne babası gözlerini ayırdığı için mi? Hayır. Bu kayboluş sürecinin aşamalarından biri sadece."

Saat sabahın dördü olmak üzereydi. Soğuk iyice bunaltıcı olmaya başlamıştı. Frank sanki soğuğu hiç hissetmiyordu. Be-

nim üzerimde palto vardı ama Frank tek ceketle duruyordu. Onunla iki akşam birlikte olup üşüdüğünü hiç görmedim. Ellerimi birleştirerek yuvarlak yapıp nefesimle ısıtmaya çalışmamı görüp "Üşüyor musun?" diye sordu Frank. Başımla onaylayınca, şaşırtıcı bir hareketle ceketini çıkartıp omuzlarıma koymaya çalıştı. Almaktan çekinip kendimi çektiğimi görünce, soğuğu hissetmediği için cekete ihtiyacı olmadığını söyledi. Sonra, "Şuna bak," diyerek kazağının kolunu biraz sıyırıp, bileklerini ortaya çıkarttı. Barda gördüğüm gibi sayısız intihar kesiği içerisindeydi. Soğuğu hissetmemesiyle, intihar kesikleri arasında ne gibi bir ilgi vardı acaba?

"Annemin kanını içtikten sonra, yine birinin kanını içmeye kalkar mıyım, diye saplantıya kapıldım, kan içmekten hoşlanıyor değildim, kan içmek eylemiydi beni kendine çeken. Anormal olan da bu. İnsanoğlu düşünür, tüm hayvanlar içerisinde düşünme yeteneği sadece insanlarda vardır. Diğer büyük yırtıcılarla karşılaştırıldığında son derece güçsüz olan insanoğlunun varlığını sürdürebilmesi için düşünme gücü gerekliydi. Tehlikelerin üstünden gelip varlığını sürdürebilmesi için tahmin, ifade, iletme, tespit gibi özellikler mutlaka gereklidir ve bunları ayakta tutan düşünme gücüdür. Bizim atalarımız her türlü korkuyu düşünüp bunların gerçekleşmesini engellemeye çalışmışlardır. O yüzden günümüz insanına öylesi bir düşünme gücü miras kalmıştır, olumlu bir şekilde kullanılırsa sanatı, bilimi doğurur, olumsuz kullanılırsa mutlaka korku, endişe ve kötülük hâline gelerek insanlığa geri döner. Sık sık çocukların zalim olduğu söylenir. Çocuklar böcekleri ve küçük hayvanları öldürürler, oyuncaklarını parçalayan çocuklar da vardır. Bunu ilginç olduğu için yapmazlar. Düşünme gücü endişelerini olduğu gibi gerçekliğin içine taşıyarak yok etmek için böcekleri rahatsız edip öldürme düşüncelerine dayanamaz hâle gelip, böceği öldürseler bile kendi dünyalarının yıkılmayacağını bilinçsizce de olsa denemiş olurlar. Kendim de başka birinin daha kanını içmeye kalkar mıyım, dü-

şüncesinin verdiği endişeye katlanamadım. O yüzden de dört yaşındayken ilk kez bileklerimi kestim. İlk kendimi yaralama eylemimdi. Herkes şaşırdı, beni yine terapiste götürdüler. Terapist, korku-gerilim filmleri izlememem gerektiğini söyledi. Korku filmlerinden nefret ettiğimi söyleyemem tabii ama abilerim manyakçasına severlerdi. Genel olarak korku filmi tutkunlarının hayatları sıkıcı olur. Bir tür tahrik arayışı içerisindedirler. Ayrıca rahatlamak da isterler. Heyecanla izledikleri film bitip de kendilerinin ve dünyalarının bıraktıkları gibi olduğunu görmek rahatlatır onları. İşte bu korku filmlerinin neden varlığını sürdürdüğünün gerçek yanıtı. Korku filmleri şok emici işlevi görmektedir. O yüzden, bu dünyadan korku filmleri silinirse, düşünme gücünden kaynaklanan endişeleri yatıştıracak hiçbir şey kalmaz, büyük ihtimalle cani katiller çığ gibi artar. Korku filmi izleyip de aklına cinayet işlemeyi getiren aptallar, cinayet haberi izlediklerinde bile aynı şeyi akıllarına getirebilirler. Dört yaşımdan altı yaşıma kadar ondan fazla kez bileklerimi kestim. Kenci, kanın vücudundan durmadan çıkarken hissettiğin soğukluk müthiş bir şeydir. Sonra başıma bir gözetmen diktiler. Gözetmenim çirkin bir kadındı. Boynumu kesmeye kalkıp gözetmenime yakalandığımda çok kötü dövmüştü beni. Bir sonbahar günü akşamüstü geç bir saatte, gözetmenimin banyoya girdiği bir aralık, ağabeyimin bıçağını alıp annemin sabah pişirdiği kurabiyelerden cebime atarak evden çıktım. Uzun bir aradan sonra tekrar kaybolmuştum. Yolda hızla yürüyüp tramvayın o özlediğim ray kalıntılarını buldum, o hat boyunca ne kadar çok yürüdüğümü hatırladım. Midye kabuklarını ufalayarak çimentoyla karıştırdıkları zeminde paslı kırmızı raylar gömülü duruyordu. Midye kırıkları pırıl pırıl parlıyordu, harikaydı, tepeye doğru yürüdüm. Sık sık tepeye ulaşmak amacıyla yürürdüm ama hep yarıya kadar giderdim. Elbette, evden çıktığım andan itibaren kaybolmuştum. Yarıda yol daraldı, hiç arkama dönüp bakmadım, geriye dönüp bakarsam bir şeyler yok olacak gibiydi, ya ben ya da dünya kaybolacaktı

sanki. O yüzden asla aşağı tarafa bakmamaya kararlıydım. Bıçak oldukça büyük bir şeydi, pantolonumun içinde saklamakta güçlük çekiyordum, yürüdükçe pantolonumun içinde kayıp düşüyordu. Bıçağa bastırarak, sadece ayaklarımı bastığım yeri, yani paslı kırmızı rayların demirinin yüzüne ve midye kırıkları karıştırılan zemine bakarak yürümeyi sürdürdüm. Bir yerde aniden hat bitti. Hattın asla bitmeyeceğini düşünüyordum, şoke olmuştum. Uzun süre kesilen hatta bakakaldım. Burası dünyanın kıyısı dedim ve aniden tepenin zirvesinde durduğumun farkına vardım. Gözlerimin önünde gölet vardı. Arkama dönüp baktığımda, iyice aşağılarda kasaba minyatür gibi kalmıştı, öyle bir manzarayı ilk kez görüyordum. O tepenin zirvesine hiç gitmemiştim. Kasabanın tamamını görebildim. Tepenin eteklerindeki hafif eğimli düzlük kısımda evler ve dükkanlar iç içe geçmiş gibi duruyordu. Merkezde kilise ve park vardı, büyük binalar da oralarda toplanmıştı. Oradan limana doğru fabrikaların bacaları ve devasa hangarları görülebiliyordu. Eskiden abilerimle birlikte gittiğim tersanenin vinçleri sanki oyuncak gibi küçücük kalmıştı. Oranın ötesinde de deniz kurşuni renkte buğu saçıyordu. Kocaman güneş batıdaki ufuk çizgisinin üzerine doğru yatmıştı. Denizden tuz kokusu rüzgâra yüklenerek geliyordu. Tamamını görmeyi başarınca, kudrete sahip olma hissini ve şiddetli bir tedirginliği aynı anda yaşadım. Bir yandan dünyanın tamamı önümde düz çökmüş gibiydi, öte yandan da aynı dünyadan kendimi kesip ayırmışım gibi hissettim. Müthiş, diye mırıldandım. Çok etkilenmiştim, sanki tanrıdan vahiy alıyor gibiydim. Tepede yüzeyden kazılmış kömür madeni kalıntısı vardı, madenin kazıldığı yerler kıvrım kıvrım gölcükler hâline gelmişti. Quebeck Koyu'ndan uçup gelen kuğulardan onlarcası oradaydı. Göletin sazlarla kaplı çevresinde yürüyüp rasgele kayaların üzerine oturduğumda cebimden kurabiyeleri çıkarıp küçük küçük koparak kayalardan gölete atmaya başladım. Kuğuların kurabiye yediğini bilmiyordum, onlarca kuğu suyun yüzünde kayarcasına

bana doğru geldi. Onlara yaklaşmaya çalışırsam, kuğuların benden kaçacaklarını biliyordum. Ben de öyleydim. Birileri ya da bir şey, karşımdan bana yaklaştığında, o sıralarda hep kaçardım. Uyarmadan gelen her şey, tartışmasız düşmandır. Kuşlardan biri hemen yanıma kadar geldi, hiç de tedirgin değildi. Küçük, yavru bir kuştu. Garip kıvrımlarla oluşan vücudunun tamamı, akşam güneşiyle turuncu renge bürünmüştü. Korkunç bir hızla çarpan kalbim, ağzımdan, kulaklarımdan ya da burun deliklerimden uçup gidecek gibi olmuştu. Kendi kendime, 'Henüz değil, henüz değil,' demekten başka çarem yoktu. Sazların gölgesine kadar geldi kuşlar. Elimi uzatsam o ince boyunlarını yakalayabileceğim kadar yakınıma geldiler ama hâlâ kımıldamadan oturuyordum. Kurabiyelerden küçük küçük koparark suyun yüzünü hedefleyerek usulca fırlatmayı sürdürdüm. Usulca, kuşlara fark ettirmeden bıçağı pantolonumun içinden çıkarıp deri kılıfından sıyırdım. Abimin bıçağı ağır ve büyüktü, böylece her şey bir armoni kazandı, dedim. Dünyadan kesilip atılmışım hissi ve dünyanın ayaklarımın altında olduğu hissi içimde tek bir bütün hâline gelmişti. Kuşlardan biri ayak parmaklarımın çok az uzağına kadar gelmişti. Bıçağı yavaşça omzumun hizasına kadar kaldırdım, kuşun boynunun vücuduyla birleştiği yeri hedef alarak tek hamlede aşağı indirdim. Kuğuların boynunda kemik olduğunu ilk kez o an öğrendim. Kurumuş bir ağacın kırılması gibi, o kemiğe özgü bir ses çıkartmıştı. Kuşun boğazını kestiğim anda kan fışkırmaya başladı, tadı annemin kanından farklıydı. O zaman kurabiyeyle karıştırdığım için olduğunu düşündüm. Çok miktarda kan içmiş olmalıyım. Bu gölet eski bir madenin bulunduğu yer, tecavüz gibi bir sürü olayın meydana geldiği bir bölgeydi, çocukluğum sırasında kimse oralara gelmezdi. O yüzden kuşu benim öldürdüğümü kimse anlamadı."

Frank bir an konuşmayı bırakıp yere bakarak iki elinin parmaklarıyla gözlerinin üstüne bastırdı. Ağlarmış gibi bir pozu vardı ama "Gözlerim yoruldu," dedi alçak bir sesle.

"Uyumadım, uyumama hâli sürünce insanın gözleri acıyor. Vücudumun diğer kısımlarında bir şey yok ama sadece gözlerim dayanılmaz ölçüde acıyor."

"Ne kadar bir süredir uyumadın?" diye sordum. "Yüz yirmi saat," diye yanıtladı. Yüz yirmi saat, tam beş gün diye aklımdan hesapladım. *Speed* ya da uyarıcı ilaçlar mı kullanıyordu acaba? *Speed* kullanan çok arkadaşım var. Cun'un sınıfında da birkaç kişi varmış. *Speed* kullanmayı sürdürerek onlarca saat uyumadığı oluyor. "Herhangi bir ilaç mı kullanıyorsun?" diye sordum. "Öyle değil," diye başını salladı Frank.

"Kuğunun kanını içtiğim kasabada iki kişiyi öldürdüm ve beni akıl hastanesine kaldırdılar, herhalde kara kuvvetlerinin idare ettiği bir hastaneydi. Polise verdiğim cevaplar anormal bulunmuş. Dünyanın kendi ayaklarımın dibinde olduğu bütünlük hissiyle, sadece kendimin dünyadan kesilip ayrıldığım şeklindeki tedirginlik, o gölette akşama kadar kaldığım günden beri devam etti. Hastanede bana bir sürü ilaç içirdiler, ilaçları yemeğime karıştırıyorlardı. Bazen de ucunda silikon top olan plastik bir çubukla zorla boğazıma itiyorlardı. O çubuk, boğazından hasta olan ve yediklerini yutamayan insanlar için yapılmış, çok iyi yapmışlardı. Anormal miktarda sıvı yiyecek tıkıştırılıyordu, ilaçların yan etkisi de oluyordu, iyice şişmanlamıştım. Yüzüm sararmıştı, vücudum kendime ait değil gibiydi, tam oyuncak bir ayı gibi olmuştum, içime bir şeyler doldurulmuş gibi. Sıvı insan hâline dönmüştüm sanki, o hâlim yıllarca devam etti. Sanki kendim değilmişim gibi hissediyordum, zaten kesin kendim değildim. Ama bunun ne önemi var ki, hangisinin gerçek kendim olduğunun? Anlamsız, her şeyden önce iç organlarımı karıştırıp bulabileceğim bir şey değil. Derimi yüzüp alsam bile, altında sadece kan, organlarım, kaslar ve kemiklerden başka bir şey yok. Bir yıl geçtikten sonra, feci şişmanlamış bir hâlde hastaneden taburcu edildim, vücudum tuhaflaşmıştı. Ailem taşınmıştı, Virginia Eyaleti'nde bir taşra

kasabasına. Babam, kardeşlerim benimle hiç konuşmaz olmuşlardı. On yıl kadar geçtiğinde hapishaneye girdiğimde, büyük abim gelip o zamanlardaki tavırları için özür dilemişti. 'Sen feci hâlde şişmanladığın, sanki başka bir insan gibi olduğun için öyle oldu. Hepimiz ne yapacağımızı, ne konuşacağımızı şaşırmıştık,' dedi abim. Hiç uyuyamaz hâle gelmem dördüncü kez akıl hastanesine yatırıldığımda, beynimin bir kısmı kesilip alındıktan sonra oldu, kısa uyuyorum ama günlük olarak değil. *Lobotomi* ameliyatında, kafatasında küçük bir delik açıp oradan *lobotom* dedikleri bir aleti sokuyorlar, korteksteki sinir liflerini kesiyorlar. Beynin tomografisi çekilebilir hâle geldikten sonra o ameliyatı oldum. Normalde o ameliyattan sonra çok sakin bir insan hâline geliniyormuş. Amerika'daki akıl hastaneleri beyin sinirleri tıbbı konusunda en ileri yerler, Amerikalılar beyinle oynamaktan çok hoşlanırlar. Beynimi kestiklerinde on beş yaşındaydım. O sıralarda kara büyüye inanmaya başlamıştım. Akıl hastanesinde ve ıslahevinde çeşit çeşit insanla tanıştım, mantığa uygun olarak insan öldürmeyi öğrendim. Hemen hiç kan akmayan boğaz kesme şekillerini, tiz bir ses çıkararak aşil tendonunu kesip almak için bıçağın nereye saplanması gerektiğini. Çok gerçekçiydi. Hipnotize etmeyi de öğrendim, müthiş kolaydı. Kendimi en çok insan öldürürken iyi hissediyor değilim, bir şeyler, başka bir şeyler olmalı diye düşünürüm sık sık. Bulacak gibi de oluyorum, ilginçtir, en iyi insan öldürürken kendi yaşamıma konsantre olabiliyorum, zihnim açık oluyor, başka şeyleri anladığım oluyor. Kenci, sen hiç akıl hastanesine girdin mi?"

Frank'in konuştukları genelde rahatsız ediciydi ve anlayamadığım yerleri de çoktu ama kulaklarımı tıkayamıyordum. Birinin konuşmasından ziyade, müzik dinliyor gibiydim. Melodisi ve ritmi olan, kulaklarımdan değil de, ne bileyim, derimin gözeneklerinden vücuduma süzülüyordu sanki. Frank'in anlattıklarına gömülmüştüm. O yüzden de, "Akıl hastanesine

girmişliğin var mı?" dediğinde de, ne cüretle öyle bir soruyu sorabildiği gibi şeyler aklıma gelmedi. Son derece normal bir şekilde "*No*" diye yanıtladım. Konuşmasını dinledikçe Frank'in anormal falan olmadığını düşünmeye başlamıştım. İnsanoğlunun bir zamanlar çatışarak karşılıklı olarak birbirlerini öldürdüğü, etini yediği dönemler de olmuştu. Bu tip çok eski öyküleri dinliyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım herhalde. Normal ve anormal arasındaki sınır belirsizleşmişti. Neyin iyi, neyin kötü olduğunu anlayamaz hâle gelmiştim. Müthiş dengesiz bir ruh hâlindeydim ama, bugüne kadar tatmadığım bir serbestlik duygusunu da yaşıyordum. Bu dünyada dolup taşan sıkıntıları asla dert etmeme gerek yokmuşçasına, kendimle başka şeylerin sınırları belirsizleşmişçesine, sanki jöle kıvamında bir şeyle kaplanmışım gibiydi.

Başka bir yerlere sürüklenmiştim.

"Akıl hastanesi, çok ilginç bir yerdir. Kediyle yapılan deneyi hiç aklımdan çıkaramıyorum. Kediyi deney kafesine sokuyorsun, içinde de basınca mama çıkan bir düğme var. Bunu tekrarlayarak kedinin öğrenmesini sağlayıp alıştırma yaptırıyorsun. Bu alıştırmalar bittiğinde, kediyi neredeyse ölecek kadar aç bırakıyorsun. Sonra tamamen aynı deney kafesinde aynı düğmeden koyuyorsun ama basınca elektrik vereninden. Yüzüne rüzgâr gelmiş kadar bir elektiriğin verdiği tahrikle bile sonuç aynı oluyormuş. Kedinin psikolojisi feci şekilde dengesizleşiyor ve ruh hastalıkları belirtisi göstermeye başlıyor. Sonunda yeme iştahını kaybediyor, ölüyor. İlginç, değil mi? Bana yüzlerce kez yaptılar, zamanla sordukları soruları ezberledim, onlu yaşlarımın sonuna geldiğimde soruları soranlardan daha iyi biliyordum. En ünlü olanı Minesota Yüz Karakteri Listesi. Şöyle bir denemek ister misin?"

Kedi konusu çok ilginçti. Ayaklarıyla deney kafesinin içindeki düğmeye basıyor. Karşılığında mama aldığına göre deney onun için de eğlenceli olsa gerek. Sonra, açlıktan ölecek hâle

geldiğinde aynı şey yaptırılıyor ama karşılığı eziyet. Doğal olarak kedi ne olduğunu anlayamıyor. Buna benzer bir şeyi, eskiden çocukluğumda her gün yaşamıştım sanırım. Babamın ölümü gibi büyük bir olay değil, çok daha normal günlük bir hadiseydi. Çevresindeki yetişkinlerin dünyası kendi istediği gibi yürümeyeceğine göre, tek başına yaşamak durumunda olan bir çocuk sürekli o kediyle aynı deneyimi yaşayarak büyüyor. Anne babasının davranışları dahil olmak üzere, çevrenin tepkisi çocuk için sabit bir şekilde değil. Özellikle bu ülkede tamamen dejenere bir durumda. Neyin daha önemli olduğunu belirleyen bir standart yok. Yetişkinler para ve, herhangi halihazırda belirli bir değeri olan şeyler, yani marka ürünler gibi şeyler için yaşıyorlar. Televizyon, radyo, dergiler ve gazeteler, yani tüm medyada, kendilerine marka ürünlerden başkasının gerekmediği yönünde haberler duyuluyor. Siyasetçilerden bürokratlara, orada buradaki seyyar tezgâhlarda ucuz içki içip en sefil yiyeceklerle karın doyuran memurlara, çalışanlara varana kadar, kendilerine gerekenin paradan başka şey olmadığını yaşam tarzlarıyla gösteriyorlar. Söze gelince, yaşamın paradan ibaret olmadığı gibi bilgiç bilgiç konuşurlar ama yaşam tarzlarına baktığınızda başka hiçbir şeyin peşinde olmadıklarını görürsünüz. Liseli kızlarla para karşılığında yemeğe gitmeyi eleştiren "amca" dergileri, aynı sayılarının içinde keseye uygun cinsel masaj salonlarını, genelevleri önerirler. Siyasetçilerin ve bürokratların yolsuzluklarını haber yaparken, ucuza alınabilecek hisseleri, gayrimenkulleri tanıtırlar. Yaşamda başarılı olanlar olarak zenginlerin evleri, üstüne başına lüks şeyler almış olmaktan başka meziyeti olmayan malları *Gravure*'de haber yaparlar. Bu ülkenin çocukları her gün, 365 gün ve çoğunlukla gün boyunca yem ve elektrik ikileminde kalan kediyle aynı deneyimi yaşıyorlar. Bu sıkıntılarını dile getirecek olduklarında, yiyeceklerin bu kadar bol ve bereketli olduğu bir dünyada neden şımarıklık ettikleri söylenir onlara. Kendilerinin bitki köklerini yiyerek çalışıp çabalayarak bu

zengin ülkeyi yarattıklarını söyleyen moruklar da çıkar. Yine de, asla onun gibi yaşamak istemeyeceğiniz moruklarla sınırlı olmak üzere o tür şeyler söylerler. Senin söylediğin gibi yaşarsak, ileride senin gibi oluruz, diye düşünürüz hep bizler de. Eziyet bu işte. Moruklar pek zaman geçmeden öleceklerine göre onlar için fark etmeyebilir ama bizler, bundan sonra elli altmış sene bu kokuşmuş ülkede yaşamak zorundayız.

"Kenci, bir şey mi oldu?"

Frank yüzüme bakıyordu. "Bir şeyim yok," diye yanıtladım. "Yüzün, sanki bir şeylere kızmışsın gibi oldu," dedi Frank suyundan bir yudum daha alıp gülümseyerek. "Kediyle ilgili anın çok ilginçti," diyerek ben de koladan bir yudum aldım. Yere koyduğum kola hiç ılımamıştı. Burası tuhaf bir yer. Hem çevreden kesilip ayrılmış gibi hem de, belki de soğuk yüzünden, başka bir gezegen gibi. "Başka gezegenler içinde," diye düşündüm, "cinayete izin veren yerler var mıdır acaba?" Vardır herhalde. En azından savaş ânında katiller kahraman olurlar. Bu düşünceler aklımda dolaşınca, kendimin neden Kabukiço'da yolda durup karakola gitmediğimi çok iyi anladım. O barda bir arada bulunup da öldürülenler, yem ve elektrik ikilemindeki kediyle aynı çevrede, direnç göstermemişlerdi. Bu adam, dedim kendi kendime. Belki de direnç göstermektedir. Önce kendisine yem verilmiş, sonra da herhangi bir suç işlememiş olmasına rağmen elektrik verilmiş de, o deney kafesini sembolize eden dünyaya karşı direnen az sayıdaki insandan biri olamaz mı? Öyle düşününce, aşağıdan yüzüne floresan ışığı vuran Frank, feci muamelelere maruz kalsa da asla yenilmemiş biri gibi geldi. "Psikolojik test yapalım mı?" diye sorduktan sonra Frank, ezberlediği soruları birbiri ardına sıralamaya başladı. Ben de o soruları "*yes*" ve "*no*" diye yanıtladım.

Çok çeşitli türden sorular vardı. "İçinde çiçek geçen şiirleri severim" gibisinden "Cinsel organımın şekli garip" ya da "En çok sevdiğim insanın benimle uğraşması eğlenceli olur"a ka-

dar, yaklaşık iki yüz kadar soru sordu. "İlginç, değil mi?" diye gülümsedi Frank. "Şimdiki soruların tamamını ben düşündüm. Psikolojik testlerde ânında cevap vermek gerekir. Düşünmeden. Yüzlerce kez psikolojik teste girdiğim için, şu an psikolojik test konusunda dünya çapında bir otorite olduğumu söyleyebilirim."

"Benim tuhaf bir tarafım var mı?" diye testin sonucunu sordum.

"Sorun yok, normalsin. Psikolojik olarak sağlıklı insanlar, bir nebze karışıklıkları ve karşıtlıkları içlerinde bulundururlar. Sevgi ve nefretin taş ya da demir gibi katılaşıp dengeye oturduğu insanlar tehlikelidir. Sağları solları belli olmaz. Tereddütler içinde boğularak yaşar herkes, onlar normaldir."

"Peki sen nasılsın?" diye sordum. "Ben de normalim," diye yanıtladı Frank.

Normalim, demesini çok doğal bulmuştum. Herhalde öyledir. Bugün bütün gün, kapımın dışına deri parçasının yapıştırılmasıyla başlamış, asla normal olduğunu düşünemeyeceğim şeyler birbirini kovalamıştı. Yorgun olmam gerekir ama gözlerim tuhaf bir şekilde canlıydı ve hiç uyuyacak gibi değilim. Üstelik burası müthiş soğuk, sağda solda tıbbi aletlerin yerlerde yuvarlandığı terkedilmiş bir yer. Herhalde bunların tamamının etkisiyle, ruh hâlim normalin dışına kaymış olabilir. Frank'in telkin etmesi, kendi duygularını bana aktarması gibi bir şey değil. Yalnızca, şu âna kadar hiç ayak basmadığım bir yere, yüreğimle ve vücudumla sürüklendiğim bir gerçek. Gizemli bir yolculuğa çıkmış da, rehberimin konuşmasını dinliyor gibiydim.

"Yoruldun, değil mi?" dedi Frank. "Yorulmuş olmalısın Kenci. Konuşamadığım çok şey var ama bu gece biraz dinlen istersen. Hem yarın gece çanları dinlemeye gideceğiz."

"Uyuyacak gibi değilim," dedim.

"Seni öldüreceğimi düşündüğün için mi?"

"Öyle değil. Sinirlerim gerginleşmiş gibi."

"Bir şeyler yesen faydası olur mu, acaba?"

"İştahım yok," dediysem de "Olmaz, ağzına bir şeyler atarsan daha iyi uyursun," diyerek Frank odadaki kolilerden birinin içinden su ısıtıcı çıkartıp su doldurdu, fişini takarak su ısıtmaya başladı. Yine aynı kutudan iki tane Rao marka hazır erişte çıkardı. "Her zaman böyle hazır yemekler mi yiyorsun?" diye sorunca, "Eh işte," diye yanıtladı. "Pek öyle özenli bir şeyler yeme iştahım yok."

"Bunun bir nedeni var mı?" diye sordum, su ısıtıcıdan çıkmaya başlayan buharlara bakarak. "Herkes iyi şeyler yemek ister."

"Akıl hastanesinde uzun süre tatsız tuzsuz sıvı yiyecek yedirdiler, onu da boğazıma tıkıştırarak. Pek iyi şeyler yediğimi anımsamıyorum, o yüzden de nasıl olduğunu bilmiyorum. İyi şeyler yediğimde, önemli bir şeyler vücudumdan uçup gidecekmiş gibi geliyor."

"Neler mesela?"

"Bana yukarıdan verilen görev. İnsan öldürmek gibi, kutsal bir görev."

Hazır eriştelerimiz olmuştu. Frank eliyle plastik çatal uzattı. Hazır eriştenin buharı ve sıcaklığı vücuduma işlemeye başladı. "Yüz sekiz çan sesini dinledikten sonra da insan öldürmeye devam edecek misin?" diye sordum, eriştemin suyunu içerken. "Bilemiyorum," dedi Frank.

"İnsan öldürmekten başka yapmam gereken bir şey yok, diye düşünürdüm. Gerçekte şimdiye kadar hiç olmamıştı. Canlı kalmak için öldürmek mutlaka gerekli bir şey. Bileklerimi derinlemesine kesmem de, kuğunun kemiklerini kırıp kanını içmem de, insan öldürmem de temelde aynı şeyler. Beynini ve vücudunu etkinleştirerek yaşamazsa, insan çocuk bile olsa ihtiyarlara özgü bunaklığı yaşamaya başlayabiliyor. Beyinde akan kan gitgide azalıyor. Yem ve elektrik sonrasında açlıktan ölen kedinin stres yüzünden beynindeki kan akışı son derece azalır. İnsanoğlu bunu engellemek için avcılık toplayıcılık dönemindeki avlardan başlayarak, pop şarkıları, araba yarışları gibi olabilecek her tür-

lü şeyi aklına getirmiştir. Bunaklığı engellemenin pek fazla yolu yok. Özellikle çocuklar güçsüz oldukları için pek fazla seçim şansları yoktur. Şu an dünya genelinde, kontrol baskısı güçlendirildiği için benim gibi insanların sayısının arttığı kanısındayım."

Frank elindeki kaptan çatalıyla aldığı eriştеyi çenesinin altına getirmiş, ağzına koymayı unutmuş gibi konuşmasını sürdürdü. Eriştenin suyundan bir damla tozla kaplı zemine düştü. Sonunda erişteden çıkan buharlar kesildi. Yine de Frank konuşmasını kesmedi. Kendisi hazır erişte yemek üzere olduğunu unutmuştu. Yoğunlaşma sözcüğü yeterli değil. Daha ağır bir şeylere kapılmış gibi. Henüz bir lokma bile yememişti. Çatalının ucundaki eriştenin rengi değişmişti. Konuşması uzadıkça uzuyordu, kuruyup rengi değişmiş eriştenin sallanmasına baktıkça, bunun ilk başta ne olduğunu ben bile anlayamaz hâle geldim. Çatalın ucunda sallanan ip şekilli kütle son derece garip bir şeymiş gibi görünmeye başladı. Pek yemekle aram yoktur, hemen hemen hiç uyuyamıyorum, demişti Frank. Yaşantısını sürdürebilmesi için insan öldürmesi gerektiği gibi bir şeyler de söylemişti. Bu söylediklerinin anlamını çözmeye başlamıştım. Frank bir an konuşmasını kesince "yesene" anlamında gözlerimle çatalının ucunu işaret ettim. "Ah, tamamen unutmuşum" dercesine bir yüz ifadesiyle, Frank nihayet eriştesini ağzına atıp "acaba neden canlılar yemek gibi eziyetli bir eylemi gerçekleştirmek zorunda ki" der gibi hüzünlü bir yüzle eriştesini çiğnemeye başladı.

"12 yaşındayken, sallanan koltukta uyuklayan yaşlıları hedef alarak üçünü seri olarak öldürmüş, kendimin suçlu olduğunu kaydettiğim bir kaseti yerel haber kanalına göndermiştim. Sevdiğim bir DJ vardı, özellikle onun gündemdeki seri cinayetlerin failinin ben olduğumu öğrenmesini istemiştim. Ağzımın içine iplik tıkıştırarak, dudaklarıma selobant çekerek, dişlerimin arasında kurşunkalem tutarak sesimi değiştirip babamın eski kasetçalarında kaydettim, çok eğlenceliydi. 20 saatten faz-

la zaman aldı ama hiç canım sıkılmadı. Sonuçta, FBI ses kaydını araştırınca, teyp suçlu bulunmamın dayanağı olduğundan, o teybi kaydedip göndermiş olmanın pişmanlığını yaşamıştım. Ancak, üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra o zaman teybi o şekilde kaydetmenin ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladım, sanıyorum teybi hazırlarken dışımdaki dünyaya temas ediyordum. Tam olarak söyleyemiyorum ama insan öldürürken kendimin gerçekten kendim olduğumu hissediyorum. Kendimin bu kendi vücudumun içine boşluk kalmayacak şekilde sığdığımı, mutlak olarak tamamen sığdığımı hissediyorum. Çanları dinleyip anlamak istiyorum, kötü alışkanlıklarım, *bonno* siliniyorsa, kendi içimde bir şeylerin silinip silinmeyeceğini anlamak istiyorum."

Hazır erişteyi yedikten kısa bir süre sonra uyku bastırdı. Gözlerimi ovuşturunca, Frank şilteyi göstererek "Burada yatabilirsin," dedi. "İkinci katta da yatak var ama çıkması biraz zor." Üzerimde elbiselerimle şilteye uzandım. Yerdeki floresanın ışığı rahatsız ediyordu ama, henüz Frank eriştesini bitirmediği için, ellerimle gözlerimi kapayarak uyumaya çalıştım. Bunu fark eden Frank, floresanı kapattı. Şiltenin yüzü soğuk, üstelik nemliydi. Frank acaba hep böyle yerlerde mi yatıyordu? Defalarca uykuya dalacak gibi oldum ama soğuk yüzünden bilincim her seferinde geri geldiği için bir türlü uyuyamadım. Hazır erişteyle ısıttığım vücudum hemen tekrar soğudu. Yerden şilteden geçerek gelen soğuk yüzünden vücudum titremeye başladı. Frank nereden çıkardıysa, sert bir battaniyeyi getirip usulca üzerime örttü. Vücudumu kımıldattıkça hışırtılar çıkıyordu, üzerime örttüğü herhalde kalınca bir kâğıt olmalıydı. Zifiri karanlık içinde Frank'in hazır erişte yiyişini duyabiliyordum. Uykuya dalmadan önce belki de beni öldürür, diye tekrar korkuya kapılsam da, içimden "Coya Çanlarını dinleyene kadar beni öldürmez," dedim. Uykuya dalmadan önce kuşların tiz seslerini duydum.

***

Üzerime örttüğü gerçekten de kat kat edilmiş gazetelerdi. "Bu harabeye bir daha gelmeyeceğiz, o yüzden bir şey unutma," dedi Frank. Baktığımda üstünü değiştiriyordu, inanılmaz ama smokin giyme niyetindeydi herhalde. "Senin uyanmanı bekledim," dedi. "Bu odada ayna olmadığı için papyonun düzgün olup olmadığını anlayamıyorum."

Giydiği pantolonun kenarlarında şeritler vardı, kollarına geçirdiği gömlek parıltılı bir kumaştan yapılmaydı, göğsünde de ince bir fırfır. Yerde üst üste duran kolilerin köşesine papyon ve ceket asmıştı. "Çok şıksın," dedim. "Teşekkür ederim," dedi Frank gülerek, gömleğinin düğmelerini iliklerken. Zemin döşemesi cam kırıklarıyla dolu, loş bir harabede smokin giymeye çalışan Frank'e baktıkça hâlâ bir rüyanın devamını görüyor gibiydim. "Bu elbiseyi, yanında mı getirdin?" diye sordum. Frank, "Hıhı," diye yanıtladı. "Getirdim. Smokin iyidir, kutlama zamanlarında en göze çarpmayan giysidir."

Öğleden sonra saat dörtte harabeden ayrıldık. Kaçidoki Köprüsü'nün ne kadar kalabalık olacağını kestiremiyordum ama yaklaşamayacak olursak sorun olacağı kesin. "Japonya'ya geldiğinden beri hep burada mı kaldın?" diye sordum, harabeden çıkarken. Dar sokakta yürürken "Otelde de kaldım ama rahat edemedim," diye yanıtladı. Önceki akşam zifiri karanlıkta farkına varmamıştım ama sokağın çeşitli yerlerinde binaların duvarlarına "girilmez" levhaları asılmıştı. "Tehlikeli madde deposu olduğundan dolayı..." gibi bir uyarı yazısı da görülebiliyordu. Levhalara baktığımı görünce "*Polietilen Klorafenol*," dedi Frank. Buralarda eskiden küçük hastaneler, müşavirler ve muhasebecilerin ofisleri yoğun olarak bulunuyormuş. Adamlar eskiden beri karbon değil de, yüzü *polietilen klorafenol*'den yapılmış kopya kâğıtları kullanırlarmış. Bu civarda o tür kopya kâğıdı üreten küçük atölyeler ve toptancılar varmış. PKF'nin zehir içeren bir madde olduğu anlaşıldığı anda bu ada boşal-

tılmış, giriş yasaklanmış. Yakmadıktan sonra *dioksin* çıkmayacağı bilimsel gerçeğini bilmedikleri için polisler de asla buraya yaklaşmıyorlarmış. Gizlenmek için mükemmel bir yermiş. Bu bilgileri Frank bir evsizden almış, kraliyet İngilizcesi konuşan bir evsizmiş. Şu tüm vücudu yanmış olarak bulunan evsiz olup olmadığını sormadım.

Frank smokininin üstüne kırmızı bir kaşkol sarmıştı. Yoyogi İstasyonu çıkışına geldiğimizde de onun bu kıyafeti dikkat çekmedi. Herhalde ikimizi yeni yıl partisine gidiyor sanmışlardır.

"Yılbaşı gecelerinde *soba* dediğimiz erişteyi yemek âdettir," diyerek Frank'i istasyon çıkışındaki *soba* restoranına davet ettim. Karnım feci şekilde acıkmıştı. Ben ringalı *soba* söyledim, Frank da sade *soba* istedi. Restoranda birkaç üniversite ya da dersane öğrencisi grubu daha vardı ama kimse bize aldırış etmemişti. Modadan anlamayan biri olarak ben bile Frank'in smokininin ucuz bir şey olduğunu anlıyordum. Kaşkolü de nerden bakılırsa bakılsın kaşmir değildi. Benim takım elbisem de şilteye yatarken çıkarmadığım için buruş buruş olmuştu ve toz içinde kalmıştı. Dikkatli bakılsa tuhaf bir ikiliydik ama gençler gruplara ayrılmış alçak sesle kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı, belki de varlığımızdan bile haberdar değillerdi. Frank'in öylesine bir katliamı yaptıktan sonra yakalanmamasını şimdi anlayabiliyorum. Bugün bu ülkede kimse başkalarıyla ilgilenmiyor. Amerika'da nasıldı acaba? *Soba*larımızı beklerken, Frank'e sorduğumda şehirlerde durumun Japonya'yla aynı olduğunu söyledi.

Biraz da restoran da çatal olmaması yüzünden, Frank'in sade *soba* yemesi bir saate yakın bir zaman aldı ve uzayıp şişen erişteler yavaş yavaş biterken dışarıda hava kararadı. Restoran çalışanları yeni yıl servisi hazırlıklarıyla meşguldüler. Restoranın ufak tefek yaşlı sahibine yemeğimizin uzun sürmesinden dolayı özür dileyince, "Adam yabancı, ne yapsın?" dedi gülerek. Bunun gibi her yerde karşımıza çıkan türden bir *soba* restoranında Frank'le

ikimizi normal müşteriler olarak görmeleri tuhaf bir hisse kapılmama neden oldu. Her şey normale dönmüş gibiydi, bu da dün gece işlenen katliamı daha da gerçekdışı bir hâle getirdi. Ancak, zihnimin bir yerlerinde kesilen kulakları, yarılan boyunları gördüğümde yaşadığım korkuyu hissediyordum. Frank'le ikimizin çevresini ince şeffaf bir zar kaplamış gibi ya da bir yerlerde görünmez bir uçurumun çevremizle bizim aramızda oluşmuş da onun içine düşmüşüz gibi bir his vardı içimde.

Frank eriştesini yerken restorandaki akşam baskısı gazeteyi baştan sona okudum ama bardaki olayla ilgili bir şey yoktu. Kepenkleri kapalı oldukça, yılbaşı tatilindedirler diye kimse durumdan şüphelenmez. Ölen çalışanların aileleri olsa bile, öyle bir işte çalıştıkları için polis haber vermeleri biraz güç olacaktır. Olayın farkına varılması gecikebilir. İnsan cesedinin kokmaya başlaması ne kadar sürer acaba? Bu mevsimdeki soğuğun etkisiyle kokuşması herhalde biraz zaman alır.

Frank, çubuklarının ucunu eriştеye batırarak, yılbaşlarında neden bu erişte türünü yediğimizi sordu. Bu erişteler gibi uzun uzun yaşamak için olduğu şeklinde bir söylence olduğunu söyledim. Frank çubukları sanki bir bıçak gibi tutarak eriştеleri ağzına taşıyordu. Başlangıçta eriştеler pıtır pıtır aşağı düşüyordu ama zamanla iyice genleşince çubuklara yapışmaya başladılar. Frank'in bu çubuk tutuş şeklini ve *soba* yiyişini hiçbir şey bilmeyen insanlar sevimli bulabilir. Ben elbette böyle bir düşünceyi aklıma getirmedim.

"Eski Japonlar neden bu eriştеyi yerlerse ölmeyeceklerini düşünmüşler?" dedi Frank, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Ölmüyor değillerdi," diye düzelttim. Frank çok anlamsız bulurmuş gibi bir yüz ifadesiyle bakınca, tuhaf bir şey söylediğimin farkına vardım. Gerçekten de anlam açısından, uzun yaşamakla ölmemek aynı şey. Belki de bu ülkede, uzun yaşamakla ölmemek arasında bir nüans vardır. Kendilerini öldürmek için dışarıdan birilerinin gelebileceğini Japonlar akıllarına getirmemiş olabilirler.

Frank, kuruyup genleşen, kurşuni bir pelte hâline gelen erişteyi çubuklarla kopartmaya çalışıyordu.

Yamanote Hattı, metro Marunoiçi Hattı ve Hibiya Hattı'na aktarma yaparak Tsukici İstasyonu'nda indik. Aktarma yaparken Ginza İstasyonu'ndaki karmaşayı gördüğünde Frank rahatsız olmuş gibi bir ifade takındı. Kalabalıktan hoşlanmıyor muydu acaba? Kendisine sorduğumda, "Korkarım," diye yanıtladı.

"Birçok insanın aynı yerde bir araya gelmesi beni korkutuyor, eskiden beri korkardım. Yine de, hiç kimsenin olmadığı bir yere gitmeyi de aklıma getirmem. Galiba, başka insanlarla kendi aramda dengeli bir mesafe mevhumu yok bende."

Tsukici İstasyonu'ndan caddeye çıktık. Herhalde henüz erken olduğundan pek kalabalık değildi. Üstgeçitten geçerken Tsukici Honganci Tapınağı'nı gören Frank, "Müslümanların camilerine benziyor," dedi. Kaçidoki Köprüsü'ne doğru yürüdük. Frank harabeden çıkarken yanına aldığı küçük bez çantayı Yoyogi İstasyonu'nda emanet dolabına koymuştu. Koymadan önce çantadan külrengi bir yağmurluk çıkartıp smokininin üstüne giydi. İngilizlerin çok giydikleri tarzda sıradan bir yağmurluktu ve bunu giydikten sonra Frank iyice göze batmaz bir hâle geldi. Kaçidoki Köprüsü'ne kadar yol genişti ama çevrede pek fazla mağaza ya da restoran olmadığından loştu, yoldan çok seyrek araba geçiyordu. Buralara ilk defa geliyordum. Ortam Şibuya ve Şincuku'dan farklıydı. Tabelası ve çatısı yıkılmaya yüz tutmuş ahşap balık avı malzemesi satan dükkânın yanında bir market vardı, kurutulmuş balık satan toptancılar çarşısının bulunduğu eski mahallenin hemen yanında gökdelenler yükseliyordu.

Alçak, kemer tipi demir ve taştan yapılmış bir köprü gözüktü. "Güzel bir köprüymüş," diye mırıldandı Frank. Köprüden ırmağın yukarısına doğru, ırmak kıyısının bir parçasında Sumida Nehri Terası adlı bir park yapılmıştı. Girişin yakınlarında

dikdörtgen şekilli fıskiyeli bir havuz vardı ama mevsim dolayısıyla mı yoksa gece olduğu için mi, su çıkmıyordu. Coya Çanları'nın çalınmasına daha çok zaman vardı, o parka inip bir banka oturduk. Banktan köprünün korkulukları çok iyi görülüyordu. Cun bizi o banktan gözetleyebilirdi. Köprüde birkaç metre arayla sallandırılan demir lambaların sarı ışıkları ırmağın yüzünde sallanarak yansıyordu. Belki de uzun süre floresanın beyaz ışığına alıştığımdan, bu ışıkların nostaljik bulmuştum. Parkın kıyısında bir yerlerde herhalde taşradan çalışmaya gelmiş olacaklar, birkaç adam halka hâlinde oturmuş sake içiyorlardı. Başta adamlar yaktıkları ateşte bir şeyler pişiriyorlardı ama sonra iki polis gelip ateşi söndürmelerini söyledi. Adamlar uslu uslu polisleri dinlediler. Frank kadehlerine içki dolduran adamlarla polislerin konuşmasını izliyordu. Polisler adamların yaktığı ateşi söndürtmüştü ama pek sert davranmamışlardı. Adamlar ateşi söndürdükten sonra polisler de yanlarına oturup bir şeyler konuşmaya başladılar. Memleketlerinin neresi olduğu, yılbaşı için memleketlerine dönüp dönmeyecekleri gibi şeyler konuşuyorlardı. Adamların hepsinin memleketi aynı Kuzey Honşu'da bir yerdi galiba ve yıl sonu olduğundan bilet bulamadıkları için geceyi burada geçirip yarın döneceklerini söylediler.

İnsanlar yavaş yavaş toplanmaya başladılar. Genç çiftler ve grup olarak gelenler çoktu. Yanlarındaki termostan sıcak kahvelerini içip birlikte sandviç yiyen bir çift vardı. Omuz omuza vermiş walkman dinleyenler de çoktu. Her gemi geçişinde birlikte el sallayan çiftler de vardı. Herhalde herkes o dergiyi okuyup da gelmişti. Cun henüz ortalarda yoktu.

Polisler bize yaklaştı. Bardaki cesetler henüz bulunmadığına göre tutuklanmayacağımızı bilsem de, yanından cop sallanan üniformalar üzerime doğru yaklaştıkça gerildim. Frank'in yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı.

Daha yaşlı olan polis, "İyi akşamlar," diyerek bizi selamladı. "İyi akşamlar," diye yanıtladım, Frank ise oturduğu yerden başı-

nı eğerek polisleri selamladı. Japon kültürüne saygı gösterdiğini belirten, sempati uyandıracak bir hareketti. Polisin, "Arkadaş yabancı, değil mi? Coya Çanları'nı dinlemeye mi geldiniz?" sorusunu, "Evet öyle," diye yanıtladım.

"Bu akşam pek kalabalık olacağını sanmıyoruz ama yine de yankesicilere, kapkaççılara dikkat etmenizi söylemek istedik. Eşyalarınıza dikkat edin."

Frank'e tercüme ettim. Frank Japonca, "Teşekkür ederim," diyerek bir kez daha başını eğerek selamladı. İki polis gülümseyerek geçip gittiler. "Nazikler," diye mırıldandı Frank, polislerin arkasından bakarken.

İnsanlar daha da çoğalmaya başlayınca, köprünün üstüne geçmeye karar verdik. Köprünün Tsukici tarafındaki ayağında evsizler vardı. Bebek arabasına eşyalarını doldurmuş, mukavva kutular üzerinde oturuyorlardı, adamlardan acayip bir koku geliyordu. Evsizlerden uzaklaşıp köprünün korkuluklarına yüklenerek çanları beklemeye başladık. "O evsizlerle," dedi Frank. "O evsizler veya ben... Hangimizin toplum için daha zararlı olduğunu düşünüyorsun?" Frank'e, "Toplum açısından zararlı insan diye bir şey var mı?" diye sordum.

"Var," diye yanıtladı Frank, evsizlere bakarak.

"Benim gibi insanlar açık olarak zararlı, ben virüs gibi bir şeyim. İnsanın hastalanmasına neden olan virüsler gerçekte çok azdır, onlar dışında da sayılamayacak kadar çok virüs vardır. Onların işlevini kısaca özetlersek mutasyona yardımcı olup canlıların çeşitlenmesini sağlarlar. Virüslerle ilgili de çok kitap okudum. Uyku saatinin azalması daha fazla kitap okuyabilmek anlamına gelir. Eğer yeryüzünde virüsler olmasaydı, sanırım insanoğlu ortaya çıkamazdı. Virüsler arasında bizim genlerimizin arasına karışıp doğrudan etkiyle gen haritamızı değiştirebilecek olanları da vardır. AIDS'e neden olan HIV'in, gelecekte insanoğlunun varlığını sürdürmesi için mutlaka gerekli gen bilgilerini değiştirmediğini kimse söyleyemez. Ben bilinçli olarak cinayet işleyip başka

insanlarda şok etkisi yaratarak düşünmelerini sağlıyorum. Ancak bu dünya için gerekli olduğumu düşünüyorum. Ama şunlar farklı işte," diyerek Frank evsizlere baktı. Evsizler, mukavva kutunun üstünde oturdukları gibi kalmış kımıldamadan duruyorlardı. Köprünün üzerinde de insanlar kalabalıklaşmaya başlamıştı ama evsizlerin yanına kimse yaklaşmaya kalkışmıyordu.

"Bu tipler yaşama isteklerinden vazgeçmiş değiller, diğer insanlarla iletişimden vazgeçmişlerdir. Yoksul ülkelerde mülteciler olur ama evsizler olmaz. Aslında bu evsizler en rahat yaşayanlardır. Toplumsal yaşamı reddediyorlarsa başka bir yerlere gitmeleri, bazı risklere katlanmaları gerekir. En azından ben şimdiye kadar hep öyle yaptım. Bunlar suç bile işleyemezler. Dejenere olmuşlar. Ben de işte böyle dejenere olmuş insanları öldürüyorum."

Frank bu sözlerini benim İngilizce düzeyime uygun bir şekilde olabildiğince yavaşça söylüyordu. İkna ediciydi ama zihnimin bir yerlerinde takılıp kalıyordu. Öldürdüğün liseli kız da dejenere mi olmuştu, diye sormak istiyordum ama buna gücüm yoktu.

Bakışlarını evsizden Sumida Nehri Terası'na çeviren Frank, "Geldi işte," deyince bir an irkildim. Cun'un parka gelip banka oturuşunu görebildim. Cun bir an bizden tarafa baktıysa da, sonra hemen bakışlarını çevirdi, Frank'le birlikte ondan tarafa baktığımızı ayrımsamıştı. Banka oturmuş, bakışlarını yere dikmişti. Herhalde ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Onu bizi gözetlemesi için çağırdığıma pişman oldum. Frank, Cun'u bildiği için değil. O kadarını tahmin etmem gerekirdi. Frank benim oturduğum evin kapısına kadar yanık bir deri parçasını yapıştırmak için gelmişti. Cun'un yüzünü aklında tutması o kadar zor olmasa gerek. Cun'un hâline bakıp pişmanlık hissettiğim, onun Frank'le tanışmadan önceki hâlimi temsil ediyor olmasıydı. Ben tutmuş, masum bir canı bir canavarın önüne getirmiştim. Cun ile şu anki ben arasında büyük mesafeler vardı. Ne olursa olsun sonuna kadar mücadele etmeliydim, Cun'u karıştırmamalıydım. Çevrede dolaşan polisleri aradı gözüm.

Cun'u korumalıyım. Öyle düşündüğüm anda Frank'e duyduğum yakınlık da kayboluverdi. Sanki bir büyü bozulmuş gibiydi. Deminden beri Frank'in anlattıklarını neden kabullenemediğimi de anladım. Hangi insanın dejenere olduğunu hiç kimse bilemez, gelişigüzel yaftayı yapıştırmak da doğru değil.

"Kenci, ben anlayabiliyorum," dedi Frank. Kalbim duracak gibi oldu. Arada sırada insanların ne düşündüğünü anlayabilen Frank sözlerine devam etti. "Her zaman anladığımı da söyleyemem, her zaman anlayabilsem çok kısa sürede kafayı yerim herhalde. İnsan öldürürken ne kadar gerginleştiğimi, ne ölçüde yoğunlaşmam gerektiğini sen anlayamazsın Kenci. Müthiş keskinleşiyor ve yayılan sinyalleri anlayabiliyorsun. Sinyaller beynindeki kan dolaşımından kaynaklanır. Dejenere olmuş insanların beynindeki kan dolaşımı çok zayıftır. Öldür beni anlamına da gelen sinyalleri bilinçsizce yayarlar. Onun için de öldürüyorum işte. Seni öldürmem Kenci, kız arkadaşını da öldürmeyeceğim. Sen Japonya'da, hatta benim şimdiye kadar olan yaşamımda tanıştığım tek dostumsun. Artık yeter, kız arkadaşının yanına gidebilirsin. Buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim. Tamam artık, ben başka bir yerde tek başıma çanları dinlerim," diyerek çenesiyle Cun'u işaret etti. Uyurgezer gibi Frank'in yanından ayrılırken aniden omzuma yapıştı. "Az kalsın hediyeni unutuyordum," diyerek bana bir zarf uzattı.

"Benim için çok önemli, paradan çok daha önemli bir şey. Kabul eder misin?" Zarfı verirken Frank geride yapamadığı bir şey kaldığını söyledi. "Birlikte *miso* çorbası içmek isterdim ama artık görüşemeyeceğimize göre olanaksız."

"*Miso* çorbası mı?"

"Evet. Merak etmiştim. Eskiden bir kez Colorado Eyaleti'nde küçük bir suşi barda sipariş etmiştim. Tuhaf bir çorbaydı. okusu falan işte, acayip bir şeydi. Onun için içmemiştim. Ama ilginç bir çorba olduğunu düşünmüştüm. Öncelikle rengi tuhaf bir kahverengi, hem de insan teri gibi bir kokusu var. Onun için,

bakıldığında bir şekilde rafine edilmiş seçkin bir havası vardı. Öyle bir çorbayı içen insanların yaşadığı ülkeyi görmek isteğiyle geldim Japonya'ya. Yazık oldu, birlikte içmek isterdim."

Hemen Amerika'ya dönüp dönmeyeceğini sordum. "Hayır, hemen dönmüyorum," diye yanıtladı Frank. "Öyleyse istediğin her yerde *miso* çorbası içebilirsin," dedim. *Miso* çorbası hangi Japon yemekleri restoranında olursa olsun vardır ve marketlerde de satılır çünkü. "Hayır gerekmez," dedi Frank, gülümseyerek. Yüz kasları gevşetilerek ortaya çıkan bir gülümseme değil, yüzün bir yerleri bozulmuş gibi ortaya çıkan bir gülümsemeydi.

"Artık içmeme gerek yok. Ben *miso* çorbasının içindeyim artık. Colorado'daki suşi barda gördüğüm *miso* çorbasının içine ne olduğu anlaşılmayan şeyler de karıştırılmıştı. Sebze dilimleri falan işte. O zaman küçük çöp parçalarından başka bir şey ifade etmemişti ama ben şimdi o sebze dilimleri gibi, devasa bir *miso* çorbasına karıştırılmış gibiyim. O yüzden yeterince tatmin edici."

El sıkışarak ayrıldıktan sonra, tüm vücudumla gerilmiş bir hâlde Cun'un beklediği köprünün altındaki parka kadar gittim. Cun banka oturmuş, kafası karışmış gibi bir yüz ifadesiyle bir bana bir Frank'e bakıyordu. Coya Çanları henüz başlamamıştı. Hareketlerim konuştuğumuzdan farklı olduğu için ne yapacağını bilemez bir hâle gelmiş olacak. Cun parmağıyla köprüyü gösterdi. Dönüp baktığımda Frank ortalarda yoktu. Cun nereye gittiğini göremediği anlamında başını sallıyordu.

Sokak lambasının altında zarfı açtım. Zarfın yüzünde ilk gün oyun merkezinde çektiğimiz yedi fotoğraf vardı. Henüz hiçbir şey bilmezken sadece rahatsız olmuş bir ifade takınmış yüzüm ve Frank'in hiçbir ifadeye yer vermeyen yüzü. Zarfın içinde rengi külrengine çalan kirli bir kuştüyü vardı. "O ne?" diye sordu, yanıma sokulan Cun.

"Kuğu tüyü..."

Ryu Murakami, savaş sonrası Tokyo'sunun neon parlaklığındaki gecelerinin karanlık köşelerini gösteren şiddetli eserleriyle, modern Japon edebiyatının en önemli isimlerinden. Daha önce *Yok Yere* ve *Gecenin Dibi* adlarıyla yayımlanmış başyapıtı *Miso Çorbasında* romanında, Tokyo'nun seksi gece hayatını ziyarete gelen yabancılara eşlik eden genç bir rehberin hayatının en özel müşterisiyle karşılaşmasının hikâyesini anlatıyor.

1990'larda AIDS endişesinin tedirgin ettiği Kabukiço gece kulüplerinde, dışlanabilecek yabancılara rehberlik yapmayı seçen genç Kenci, 29 Aralık günü oldukça garip bir müşteriyle buluşur: Durmadan gülümseyen ama hoşuna gitmediği bir şeyle karşılaştığında donakalan Amerikalı Frank'le birlikte, felekten bir gece için dolaşmaya koyulurlar. Buluşma barları, gözetleme evleri derken, beyzbolun ortak çocukluk tutkuları olduğunu anladıklarında, geceyi sabaha kadar açık bir oyun sahasında bitirirler. Ertesi gün tekrar buluştuklarında yeni yıl çanlarına kadar yaşananlar, Kenci için de okurlar için de beklenmedik ölçüde sarsıcı olacaktır.

Miso Çorbasında, ekonomik kalkınmanın karanlık yüzü toplumsal çürümeden mustarip Japonya'yı da eleştiren, Amerikan usulü psikopatiyle özel bir karşılaşma.

"Tokyo gecelerine benzersiz bir turistik tur. Kesilen ses telleri, yırtılan damarlar, parçalanan iç organlar, kusmuk, kan... Her şey dahil!"
—HAKAN BIÇAKÇI

"Çağdaş Japonya'nın buhar tüten bir tablosu... *Kuzuların Sessizliği*'nden bu yana en vahşi gerilimlerden biri."
—KIRKUS REVIEWS

www.ithakiyayingrubu.com
9 786052 654576
/ithakiyayinlari
İTHAKİ MODERN 113
ROMAN
ithaki